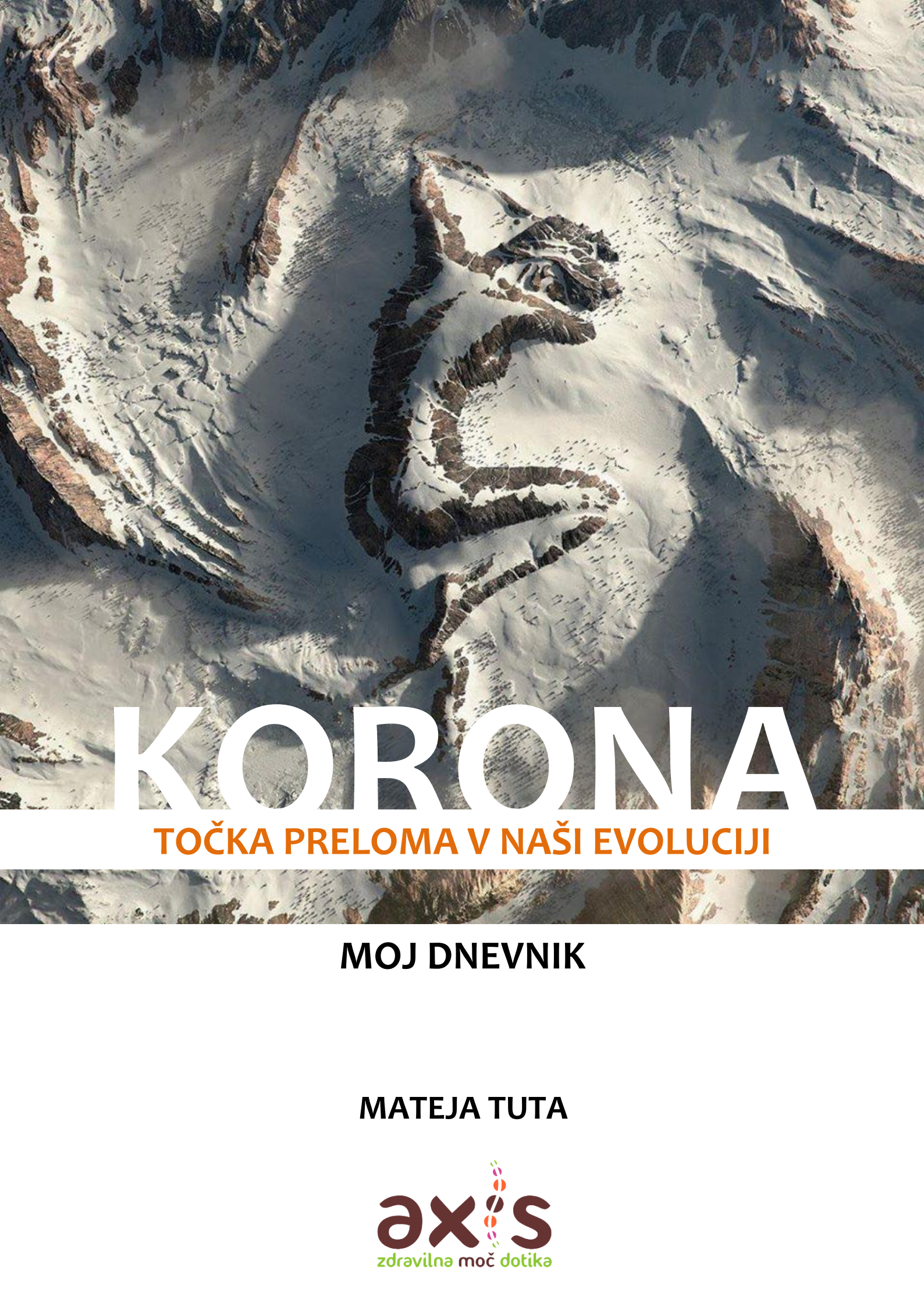

KORONA

TOČKA PRELOMA V NAŠI EVOLUCIJI

MOJ DNEVNIK

MATEJA TUTA

axis
zdravilna moč dotika

OPOZORILA AVTORJA!

Vsebina priročnika je **zgolj informativne narave**. Vsak bralec naj se sam odloči, ali / in v kolikšni meri mu VSEBINA lahko koristi.

Naslov izvirnika: **KORONA – TOČKA PRELOMA V NAŠI EVOLUCIJI**

Avtor: **MATEJA TUTA**

Fotografije: **MATEJA TUTA, GOOGLE.COM**

Grafično oblikovanje in priprava: **SAMO KLEMENC**

Kraj in založba: **ŠKOFJA LOKA, samozaložba, prva izdaja**

Leto izida: **2020**

© 2020 Mateja TUTA s.p.

Prosim, upoštevajte avtorske pravice in ne kopirajte priročnika naprej, prav tako ne pošiljajte v elektronski in kateri koli drugi obliki. Predhodno se vedno posvetujte z avtorjem.

BRALCU NA POT

Korona virus me je prisilil v »zavetišče«, kjer sem si lahko poiskala varno zavejte svojega doma. Še nikoli v življenju mi ni bilo ponujenega toliko časa, da se posvetim in poglobim samo vase. Da sem v stiku s seboj in s svojimi najbližjimi. Da v miru razmislim o tem, kaj vse bo potrebno zapustiti, da bomo lahko zaživali na novo.

Da lahko postorim tudi vse tiste meni najljubše stvari,
za katere mi je prej zmanjkovalo časa....

Ena izmed teh je tudi pisanje dnevnika. Tukaj je. V teh tednih karantene se iz mojega srca izliva mnogo misli in besed. Z veseljem jih podelim tudi s teboj. Vzemi, kar ti je namenjeno. Sami se odločamo o tem, kaj izbiramo. Jaz verjamem (in vidim), da se iz vsega tega rojeva nekaj lepega, dobrega in veličastnega.

Vsakodnevno dogajanje v svetu in doma me spodbuja, da Dnevnik redno dopolnjujem, zato je na koncu dnevnika zaznamek **"se nadaljuje..."**.

1.VAL

Joj, kaj pa če se okužim

1. DAN KARANTENE

petek, 13. marec 2020

PANIKA IN STRAH

A to je zdaj največji strah? Pa saj smo že vsi okuženi!!! Okuženi smo z najbolj nevarnimi virusi! To so: brezbrižnost, samoumevnost, požrešnost, nehvaležnost, neodgovornost, neiskrenost, neobzirnost, pohlep, tekmovalnost, sebičnost, strah, jeza, ljubosumje, zavist, bolečina, agresija,.... Pa kaj vi res mislite, da nas lahko reši neko čudežno cepivo? Kar zmrazi me ob pogledu na gostilniške velike frajerje, ki na glas šinfajo politike in zdravstveni sistem, ob tem pa po grlu spuščajo ledeno mrzlo pivo. Verjetno ne prvo in ne zadnje danes. Ko ga bo pa zaradi »virusa« speklo v grlu, bo najprej letel do zdravnika. Ker sam je že zdavnaj pozabil, da virus v grlu lahko uničiš z grgranjem žajblja, timijana, tudi navadnega šnopsa. Da je potrebno viruse preležati, ne pa požret lekadol, da ubiješ vročino in lahko naprej delaš ali letaš naokoli. Da vročina ni noben baubau, ampak samo pomaga, da uniči viruse. Katerekoli!. Zato v tem času pijemo vroče čaje in jemo pikantne enolončnice. Da krepimo svoja pljuča in imunski sistem. Jesen in pomlad sta tista, ko naše telo potrebuje največ podpore. Tudi, če smo zdravi! In tudi, če ni epidemije. Ni se potrebno bati virusov. Strah nas je lahko teh »okuženih možganov«, ki zaradi zgoraj naštetih virusov ogrožajo naš mir in varnost.

Resnično se trudim, da ne zapadam v negativno in ne širim grozljivih in strašljivih novic. Vsakič, ko me hoče spreletavati strah ali me mrazijo takšni in drugačni »okuženci«, se nekako poskušam spraviti v stanje, ko z nekim čudnim olajšanjem in hvaležnostjo začutim, da je vse točno tako kot mora biti. Verjamem, da se lahko iz vsega tega poraja tudi veliko lepega in dobrega.

Zdaj je čas, da se ustavimo in poiščemo rešitve za marsikaj. Ker tega se je kar precej nabralo. Da se zavedamo, da nas ne bo rešilo nobeno cepivo. Da ne računamo na to, da nas bo nekdo rešil. Zdaj resnično ni prostora za žurke, prenajedanja in brezbržnost. Kot tudi ni časa za pogovore o tem, zakaj tega nismo storili že prej ali kdo je za to kriv. Ni časa in ne prostora za prelaganje odgovornosti na druge. Zdaj je čas, da se razkuzimo, podajamo rešitve in začnemo popravljati, kar se popraviti še da. Da razmislimo o tem, kaj se iz tega lahko naučimo. A si znamo še kaj pridelati sami. A sploh v svojem domu znamo še sobivati. Da se pogovorimo sami s seboj in s svojimi otroci, da ni pomembno kakšne firme je tvoj telefon, cunje in čevlji. Ali to, da si na najboljši gimnaziji in imaš same petke. Da imaš hudo bajto, avto in podobne reči. Da ko si lačen, ne pograbiš prve hrane zapakirane v plastiki, ampak si lahko pripraviš tudi kaj sam. Da ni vse kar je iz tujine boljše kot domače. Da ni treba na vsak sestanek letet na drug konec sveta, ampak se lahko kaj zmenimo tudi preko tehnoloških naprav, ki smo jih izumili. Da se lahko imaš fajn tudi, če ne greš na smučanje v tujino ali v tople kraje. Da zdaj v tej situaciji pomislimo tudi na druge in v trgovini ne pograbimo vsega, kar je še ostalo. In, če slučajno srečaš prijatelja, se ne trkaš s čevlji in komolci v strahu, da se boš okužil, ampak ga tesno objameš in zaželiš vse dobro. Da ostajamo čim več doma in postorimo tisto, za kar drugače nimamo časa. Da se ne prenajedamo, ker resnično ne moremo vedet, ali bo dovolj hrane za vse. Zdaj je čas, da se naš planet malo odpočije.

Kaj nas še čaka in kako dolgo bo trajalo, tega ne moremo vedeti. Lahko se pa potrudimo, da ne pljuvamo vse povprek po sistemu. Da ne širimo strahu in panike, ampak raje iščemo rešitve. Zdaj imamo priložnost, da dojamemo, da nas v prihodnosti čaka veliko učenja. Da se spomnimo in naučimo vseh modrosti naših dedkov in babic. O zdravilnih, užitnih rastlinah in pridelovanju hrane. O samozdravljenju in samooskrbi. O resničnih potrebah. O dobrih sosedskih odnosih, povezovanju in sodelovanju. Ugotovili bomo, da se da marsikaj izvajati drugače. Da si lahko nabereмо regat, trobentice in vijolice, namesto da mrzlično iščemo solato po trgovinah. Da se lahko otroci učijo tudi od doma. Da lahko razbremenimo zdravstveni sistem tako, da bolje skrbimo za svoje zdravje in se podučimo, da ne potrebujemo za vsak kih zdravnika in cepiva. Da ne podpiramo potrošništva. Kajti, če mi ne bomo toliko trošili, potem tudi tisti, ki imajo od tega največje zaslužke ne bodo upali toliko investirati. Da ne rabimo vojske, ker se nimamo pred čim braniti. Ugotovili bomo, da ne potrebujemo nobenih mask, ker smo lahko iskreni. Ugotovili bomo, da ne potrebujemo glamurja, velikih multinacionalk, privatizacije in tujega kapitala, ampak raje oživimo našo rodno Pomurje in bo hrane ter pijače za vse dovolj. Namesto, da zapadamo v paniko, raje razsvetlujemo to situacijo, vsak na svoj način. Dragi moji, ohranimo zdaj mirnost, strpnost, skromnost in predvsem bodimo hvaležni. Hvaležni za vodo, hrano, zdravstvene delavce, prostovoljce, šoferje tovornjakov in brezžične povezave. Zdaj, ko ni letal je zrak bolj čist. Nadihajmo se ga in se odpočijmo od vseh teh »nujnih« potreb, ki nam jih vsiljujejo okuženi.

Korona virus naš rešitelj

3. DAN KARANTENE

nedelja, 15. marec 2020

Zdaj lahko že bolj razumemo, kakšen namen ima ta dogodek in kakšen nauk nam prinaša ta stiska. Korona virus se je pojavil z namenom, da ubije »vrednote«, s katerimi smo se okužili. Vse resnice bodo prišle na dan. Vse se bo očistilo. Konec je z vsemi oblikami destruktivnosti, ki smo si jih dovolili tekom življenj. Niti Zemlja niti Vesolje ne tolerirata več ničesar, s čimer škodimo sebi, drugim in vesolju. Situacija v kateri smo se znašli nas vabi, da se obrnemo k pravi vrednotam.

V prvi fazi »bolezni« nam Korona virus ponuja čas zase. Ponuja nam, da smo v stiku s seboj in s svojimi najbližjimi. Dobili smo priložnost, da se vrnemo sami k sebi in k tistemu, kar je za nas res pomembno. To sta na prvem mestu zdravje in pa ljubeči medosebni odnosi. Ni naključje, da nam je trenutno ravno to dvojje najbolj odvzeto. Zakaj mislite, da je tako? Zato, ker to dvojje že dolgo najbolj zanemarjamo in zapostavljamo. Zato, da se bomo tega naučili bolj ceniti. Svoje telo smo zaslužnili, da lahko plačujemo stroške za svojo cono udobja. Zdaj smo dobili priložnost, da smo doma. Dobili smo priložnost, da se znebimo želja, da moramo nekam iti. Dobili smo priložnost, da se znebimo prepričanja, da moramo ne vem kaj vse imeti in se znebimo občutka, da moramo ne vem kaj vse še narediti. Zdaj lahko vse počaka.

Transformacija poteka na vseh nivojih. Tudi v zdravstvu, šolstvu, gospodarstvu, finančnem sistemu....Brez skrbi, za vse je poskrbljeno. Ampak mi se zdaj ukvarjamo s tistimi stvarmi, na katere lahko v tem trenutku vplivamo sami. Zdaj se vsakemu od nas ponuja priložnost, da poišče v sebi in opusti vse zamere, obsojanja, kritiziranja, zavist, napadanja, nezadovoljstva, strah in agresijo. Kot tudi vse iluzije, sovražni govor, maščevalne občutke, prepričanja in stare navade. Vse to umira. Razumete? Zato je korona smrtonosni virus. Ampak to mora umreti, da se bo človek osvobodil svojih egoističnih potreb in nehal zlorabljati naravo v svoje egoistične namene. Zdaj je na nas, da to dojamemo in nekaj spremenimo. Da se čim prej odvadimo stvari, ki jih ne potrebujemo nujno, ki nam škodujejo. Da se naučimo živeti po svojih zmožnostih. In zaupamo v obilje, ki se nam ponuja v obliki zdravja, zadovoljstva in ljubečih odnosov. Ja, tudi s tem se lahko nahranimo.

Korona nas v svoji prvi fazi postavlja v tukaj in zdaj. Kaj pa je tukaj in zdaj najbolj pomembno?

Še vedno je najbolj pomembno to, da ostajamo zdravi. Da krepimo svoj imunski sistem. Na prvem mestu so vroči čaji (ker na toploti virusi ne zdržijo), razkuževanje grla (npr: grgranje žajblja), veliko sonca, ki ga imamo v izobilju (A čutiš hvaležnost ob tem?), gibanje na svežem zraku. Upoštevajmo vse varnostne nasvete, ter si poiščimo svoj varen prostor v zavetju svojega doma in svojih najbližjih. Znotraj varnega prostora pa dvigujmo vibracijo. Vibracijo pa zvišujemo s tem, da počnemo tisto, kar nas radosti. Bodimo skromni. Ne nažirajmo se. Odklopimo se od ekranov (razen najnujnejšega). Spomnimo se kakšne telesne vaje, starega dobrega hobija. Poglejmo okrog sebe, po stanovanju, hiši in okoli, ali lahko kaj popravimo, da ne bo potrebno kupiti novo (stroji, električni aparati, oblačila, pohištvo in ograje). Pospravimo vso šaro in ugotovili bomo koliko nepotrebnih stvari smo si nakopičili, ob tem pa izgubili sebe. Počistimo svoje kleti (svojo podzavest), da se bomo lahko dvignili na višjo raven zavedanja. Pojdimo na vrtove. Igrajmo se, sodelujmo in podpirajmo svoje otroke pri novem sistemu učenja na daljavo. Naj nam bodo v tem času ogledalo. Oni so bolj odporni, ker delujejo na višjih vibracijah. Otroci imajo še odprta srca in premorejo več radosti, igrivosti. Korona njih ne rabi čistit, ker niso okuženi z egom. Pojdimo skupaj v naravo, ki nam vsa s soncem obsijana že hvaležno vrača, ker jo čistimo. Pogovarjajmo se o hvaležnosti.

Razmislimo zdaj, kaj in koliko resnično rabimo in predvsem razmislimo, koga s tem hranimo oziroma koga smo s tem zaslužili. Vprašajmo se in si iskreno priznajmo, kam in komu dajemo svoj prigarani denar? Kje smo se s tem okužili? Komu dopuščamo, da ogroža naše zdravje in odnose? Izbiramo seveda sami, koga in kaj bomo hranili s svojimi žulji. Ampak to nas čaka v drugi fazi, ki prihaja. Zdaj je na prvem mestu naše zdravje in pa to, da se povežemo. Samo skupaj bomo to premagali. V prvi fazi bomo to storili tako, da ostanemo doma, se umirimo in vse lepo razmislimo. V tej fazi potrebujemo stradanje v stvareh, ki nam jih ponuja ego. Zato, da se bomo razkužili, očistili, okrepili in se bomo v drugo fazo lahko podali prebujeni. Da bomo zmogli razmišljati in delovati drugače. Bodimo hvaležni za vse kar imamo in tudi za vse tisto kar nimamo, ker ne vemo če to v resnici sploh potrebujemo! Objem vsem.

*»Pojavil se je lep trenutek za
spoznavanje sebe in ljudi,
ki nas obkrožajo.«*

(Matija Krajnik)

Ste že poklicali svojo babico, da vprašate, če kaj potrebuje?

6. DAN KARANTENE

sreda, 18. marec 2020

1. FAZA ZDRAVLJENJA – PRIPRAVLJANJE

Fantastičen načrt je pripravila naša mati Zemlja. Kot smo vedno radi rekli: "Narava bo poskrbela za vse." Ampak, davek naj plačajo tisti, ki jo najbolj ogrožajo. Dnevno žalujem za žrtvami, ko vidim, da umirajo zaradi nujnih ukrepov osamitve in ustrahovanja, ki se uvedejo v izrednem vojnem stanju. Komaj sem predihala svoj pleksus ob slikah in objavah, ki so krožile po omrežju, ko so na torek, 17.3. Spar trgovine vabile upokoјence z 10% popustom. Ampak zakon narave je krut, ko staro, pokvarjeno in šibko mora umreti, da se lahko rodi novo. Korono nam je podarila narava.

Bravo Slovenci. Zmoremo mi to. Se že kažejo pozitivni učinki: Izboljšuje se srčno žilni in dihalni sistem (ker se veliko gibamo na svežem zraku). Zmanjšuje se stres (ker je vsak dan nedelja). Zmanjšuje se telesna teža (ker si hrano pripravljamo sami). Zvišuje se rodnost (ker se ljubimo). Pa dodajte še sami kakšnega. Vsekakor pa lahko vsi trdimo, da ti učinki ne sovpadajo z virusnim obolenjem. Razpada ego in vse, kar ne velja. Ali vse, kar ni sočutno in dovolj ljubeznivo.

Ob vsem tem smo lahko vsakodnevno priče zanimivim simbolikam. Najbolj močna se mi zdi ta, da zmanjkuje mask. Seveda. Saj te nobena maska ne more skriti pred svojo lažjo. To, da je v trgovinah najprej zmanjkalo WC papirja lepo kaže na dejstvo, da vsak najprej poskrbi za svojo rit. Najbolj žalostna pa je rdeče blejsko jezero, ki naravnost vabi v svoje močvirje tiste, ki so ga okužili. Upam, da tudi ta naš biser ni ena izmed žrtev.

Kakorkoli, mi delujmo kar tako naprej, kot smo mnogi že začeli. Čistimo domove, kolesarimo, vrtnarimo, meditiramo, se sprehajamo, telovadimo, se ljubimo,... Razmislimo, kaj vse je potrebno zapustiti, da bomo lahko zaživel i na novo. Morda bo umrlo staro prepričanje ali navada, da bomo sposobni potrebo po pritoževanju zamenjati s hvaležnostjo. Da bomo sposobni razočaranja in zamere sproti prepuščati veselju. Da se bomo namesto upiranja raje prepustili toku. Da se bomo sposobni osvoboditi vseh navezanosti, saj bomo ugotovili, da si ne moremo lastiti nikogar in ničesar. "Tako se počasi spreobračamo v predane duhovne iskalce.

S predanostjo namenu življenja in izvorni Misli, ki jo naš um kot lovilec sanj lovi in spušča v višje zavedanje." Meni se moja šara že kar lepo kaže. Veliko dela me čaka. Samooskrba in tehnologija. Moja velika šibka točka in cona udobja. Prvo rešujem v trgovini, pri drugi se šlepam na možu, ki je PC maniak. Tudi ego mi kar precej nagaja. Danes bi se brez pomoči drage prijateljice Barbare zagotovo zadušila od **potrebe po ugajanju in reševanju drugih**. Ja tudi to ustvarja ego. Pošteno bomo zavihali rokave. Zavedajmo se tudi, da se bo marsikateremu delavcu težko spet vrniti na staro delovno mesto, kot tudi marsikateremu učencu v star šolski sistem. Spraševali se bomo, ali je to res to, kar želimo početi v življenju. Morda še mojo hčero razsvetli, da se iz gimnazije prepiše na kmetijsko. Ne pozabite dragi moji, iz tega se bomo rodili drugačni.

Ampak, kot smo že rekli. Lepo počasi, čeprav se dogaja vse zelo hitro. Korak za korakom. Ena misel plus druga misel. Starodavna aburidžinska ljudstva učijo »Petero opek, je petero osnov zdravljenja«: pripravljenost, zavedanje, sprejemanje, odgovornost in osredotočenost. Tukaj in zdaj je še vedno naša edina in najbolj pomembna odgovornost ta, da ostanemo doma, in da ne zbolimo. V tej prvi fazi zdravljenja nam korona ponuja priložnost, da se razkujimo vseh strupov, ki smo jih dolga leta požirali. Da se znebimo vseh destruktivnosti, ki jih povzročamo sebi ali drugim, predvsem pa naravi. Ponuja nam priložnost, da se okrepimo. In predvsem to, **da se pripravimo. Nobeno zdravljenje se ne more začeti, dokler nismo pripravljeni nekaj spremeniti.** Potrebovali bomo zdravje, da bomo lahko zdravili in čistili Zemljo. Najprej zato, da nadomestimo vse tiste, ki nas danes oskrbujejo (šoferje tovornjakov, medicince in poštarje). Tudi pri tem me stisne nekje globoko in srčno upam, da jim bomo lahko nosili pošto in hrano, ne pa rože na grob. Kasneje pa zato, da bomo preživeli. Kajti zaloge pohajajo. Zdaj ni čas, da mislimo na poletne počitnice, ampak kaj bomo imeli za jesti. Zdaj rešujemo naravo od velikih sistemskih napak. Da jo vrnemo nazaj, v čas naših babic in dedkov. Ko smo s kanglico hodili h kmetu po mleko in jajca. »Babica na podeželju, ki ima vrt in nekaj kur, bo postala najbolj zaželena turistična destinacija vsega sorodstva. Ste jo že poklicali, da vprašate, če kaj potrebuje?« Samo skupaj bomo zmogli. **Naj se skozi izolacijo gradi občutek solidarnosti.** Iz naših hribov se že vse lepo vidi. Objem.

Maske dol in vsi na bolniško

8. DAN KARANTENE

petek, 20. marec 2020

Kot sem povedala že na samem začetku, se trenutno ne bojim korona virusa, ampak bolj vojaških ukrepov, ki jih uvajajo naši vladarji in tega, koga bo ta virus nahrnil. Najbolj me skrbi uvajanje 5G omrežja in ukrep, da se bo lahko zdravilo in cepivo, vsiljevalo tudi zdravim. Mediji trenutno še vedno najbolj nabijajo strah o smrtonosnem virusu, a po mojem skromnem mnenju, je v tem trenutku za populacijo bolj smrtonosen strah in osamitev. »Mnogim ljudem karantena ne pomeni zgolj začasno prilagoditev življenjskega sloga, ampak direktno preživetveno grožnjo.« In resnično si ne želim, da bo zaradi tega morala umreti generacija, katere modrosti bomo v prihodnosti najbolj potrebovali. Po omrežjih lahko zasledimo, kako vsi mrzlično iščejo rešitve, da lahko služijo od doma. Veliko je tudi šaljivih objav, kako se zdaj vsak po svoje znajde. Medtem, ko nam eni povsem izčrpani še vedno služijo. Kot vemo je veliko proizvodenj še vedno odprtih. Kdo je zdaj tu neodgovoren. Kako dolgo bo to smešno je odvisno od zalog, ki jih imamo. Prej bomo nehali žret in mislit na zaslužke, prej bo vsega konec. In razmislite... Kaj bi se zgodilo, če bi bili zares vsi v karanteni? Tudi trgovke, tovarnjakarji, poštarji, proizvodnji delavci...? Kaj bi se zgodilo, če vsi po vrsti zapremo svoje s.p.-je? Kam in h komu pa gredo naši prispevki? Kdo bo potem delal in hranil tiste, ki si zdaj zvišujejo plačilne razrede. Brez delavcev ni države!

Ampak dokler smo siti in imamo svoje riti na toplem, ne bomo šli na ulice. Torej, zdaj ni čas za delo. Da mrzlično iščemo rešitve, kako bomo delali na daljavo in zaslužili. To izhaja iz ega. Zdaj je čas, da razmislimo o tem, kako in kje lahko delujemo drugače. Da poskrbimo zase ter drug za drugega. Zdaj je važno golo preživetje.

Resnično se mi zdi skrajno neodgovorno, da ob vseh teh vojaško strogih ukrepih nekateri še kar delajo. Prepovedana so nam zbiranja na javnih mestih, a v proizvodnjah delavci še vedno delajo za avtomobilske ter druge gigante in šivilje še naprej šivajo maske. Tudi učiteljice in učitelji in drugi delavci, ki delajo od doma. In uboge mame, ki so zdaj doma učiteljice. Pa kdo ima tu koga za norca? Stopimo zdaj skupaj in čim prej zajezimo ta virus. Maske dol in vsi na bolniško! Zdaj je najbolj pomembno to, da ostanemo zdravi. To je zdaj naša največja in edina odgovornost. Odgovornost naših voditeljev pa je, da nam prinašajo sveže žemljice in jajca.

Ali želimo še naprej gledati prazne gugalnice?

9. DAN KARANTENE

sobota, 21. marec 2002

2. FAZA ZDRAVLJENJA - ZAVEDANJE

Občutek imam, da iz prve faze sprejemanja počasi prestopamo v drugo fazo zdravljenja. To je **zavedanje**. Bolj, ko se bomo zavedali, hitreje bo zdravljenje, saj nam zavedanje omogoči drugačen pogled na stvari. Kadar se nečesa močno zavedamo, imamo tudi manj razlogov za strah.

Zdaj se verjetno že večina nas zaveda, za kakšno virusno obolenje gre. Zato, da smo lahko prestopili v drugo fazo, smo lahko hvaležni izključno ukrepom vlade. Če jih ne bi bilo, bi večina še vedno mislila, da je na počitnicah. Šaljive objave so naenkrat izginile iz omrežij. Zato hvala dragi naši voditelji, potrebujemo še kak strožji ukrep. S svojimi ukrepi nam dajete priložnost, da se v miru pozdravimo. Kaj ni to naravnost fantastično, da nam končno dovolijo, da se cel dan družimo sami s seboj in s svojimi najbližjimi. Bodimo hvaležni za to.

Namesto jeze, ki je zdaj te dni privrela iz večine slovenskih državljanov, se raje poglobimo vase in se umirimo. Jeza ne pomaga. Z jezo dajemo moč tistemu, česar v resnici nočemo. Tam kjer je naša pozornost, tam je energija. Zato se vprašajmo, komu ali čemu dajemo svojo energijo in moč. Potrudimo se zdaj, da ne dajemo svoje energije slabemu, ker s tem se slabo še bolj krepi. Ko začutimo jezo, se vprašajmo: »Ali ne bi namesto jeze raje občutili mir?« Šele ko se umirimo v sebi, lahko na dan privrejo prave rešitve. Mir si poiščimo v naravi in v varnem zavetju svojega doma.

Narava je v razcvetu. Pojdimo ven in jo opazujemo, prisluhnimo kako nam njen veter prinaša prave odgovore. Vzemimo v roke knjigo in se podučimo o divjih užitnih rastlinah, ki nam jih narava v tem času v izobilju ponuja. Imamo ogromno slovenskih strokovnjakov.

Pogugljajmo in glejmo domače strani. Raje kot v trgovino se odpravimo v naravo. Tam smo lahko brez maske. Koga raje podpiramo?

In ohranjajmo vero dragi moji, da nas iz te situacije ne bodo rešili tisti, ki so okuženi z virusi pohlepa, koristoljubja in zaslužkarstva. Preživeli in rešili se bodo tisti, ki se bodo teh virusov očistili. Iz karantene bomo stopili močni, zdravi in prebujeni. Samo mirno. Opazujmo in lepo pridno ubogajmo ukrepe. Naj trajajo, ker s tem nam dajejo čas, da poiščemo prave rešitve.

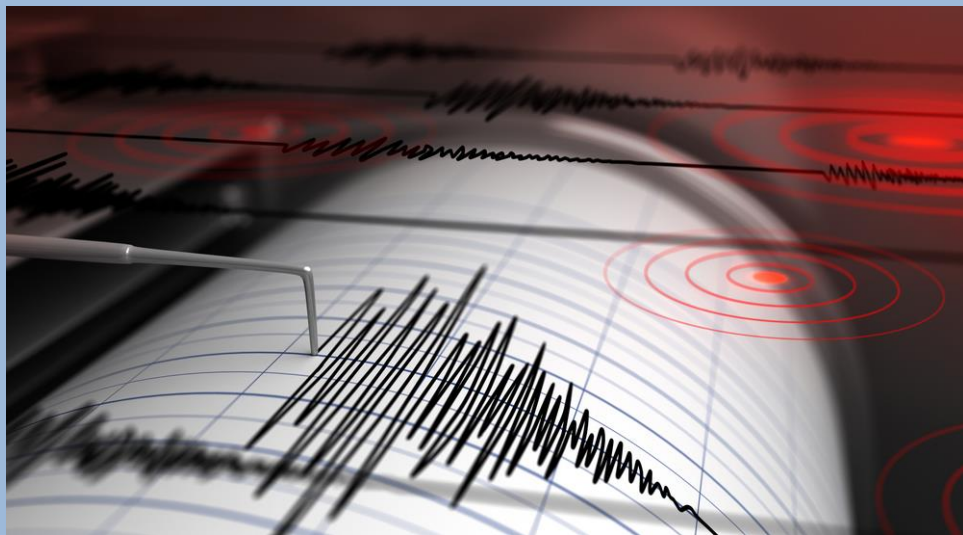
Sama se zavedam, da hrane v trgovinah počasi zmanjkuje. Zato sem si v tem tednu obdelala cel vrt. Na tem mestu se zahvaljujem svojemu dragemu handimanu, ki mi naredi vse, kar si zmislim. To sva prejšnja leta (ker živimo na 700m nadmorske) lahko počela šele sredi maja. Letos nas mati Zemlja s svojo vibracijo ljubezni še posebej podpira. Z delom na vrtu sem umirila svoj največji strah. To je, kako bom prehranila svoje otroke. Zdaj vem, da bomo imeli nekaj. In sem bolj mirna. S sosedi se dogovarjamo, da si končno naredimo kurnike in imamo sveža domača jajčka. H kmetu bom šla po mleko, skuto, jogurte in moko. Prišla sem do zavedanja, da ne bom več hranila trgovskih gigantov. Poiskala bom druge poti in rešitve. Še domačo zajkljo smo spustili iz kletke. In mačke spodili iz bajte. Naj se pasejo in lovijo miši. Kakšni briketi. Če bi živela v bloku, bi si do zdaj že poiskala en košček zemlje nekje. Imamo je v izobilju. Neobdelane in zapuščene. Ali še vedno želimo gledati to našo sramoto. Večina jih zdaj pljuva čez Janšo, kako ga je lahko sram. To ne pomaga! Ne ukvarjajmo se zdaj z njegovo sramoto. Raje se zazrimo vase in poiščimo svojo. Vse po vrsti nas je lahko sram, da smo vse prodali tujcem, zasvinjali in pustili propadati našo slovensko grudo. In ko bo vse to za nami, že vidim, kako bodo blokovska naselja kakšno veliko parkirišče ali trgovski center spet spremenila v parke in vrtove. In bo spet tako, kot je bilo nekoč. Igrišča bodo polna in naši otroci (in vnuki) bodo, tako kot smo mi to počeli v svojem otroštvu, spet lahko rabutali jagode in češnje.

Zavedam se tudi, da svojih otrok ne bom več pošiljala v to isto šolo, kjer se učijo nasilja, tekmovalnosti, nesolidarnosti, poniževanja,... To se bo moglo preoblikovati in otroci, če so dovolj sposobni in samostojni, lahko veliko naredijo tudi od doma. Zato na našem hribu že vidim našo malo vaško skupnost, kjer si bodo otroci med seboj pomagali. Starejši bodo učili mlajše, kako se učiti. Mlajši pa starejše, kako se igrati. V šolo se bo hodilo samo še po dodatne razlage ter športne in kulturne dneve.

Zavedam se tudi, da bom morda svoj s.p. zaprla. Ga ne potrebujem. Ker ne delam. Morda bom celo prisiljena zapustiti svoj najeti prostor. In tako bom privarčevala 1.000 eurov na mesec. Morda bom celo prišla do spoznanja, da no ti zame, da me to ne podpira. V meni se prebujajo zavedanje, da bo potrebno ena vrata zapreti, da se bodo lahko odprla druga.

Vse to lahko spremenimo, predrugačimo. Razumete? Vsak na svojem področju. Potrudimo se zdaj v tej situaciji videti dobre stvari. Saj se nam iz dneva v dan lepo kažejo. Zato se je nujno potrebno umiriti, da si pridobimo novih moči za boljšo prihodnost nas in naših otrok. Naredimo tako, kot že dolgo vemo, da je edino prav. Spomnimo se našega otroštva in izluščimo tisto, kar smo najboljšega imeli in zdaj to najbolj pogrešamo.

Naredimo Slovenijo spet čisto, zeleno deželo. Vsak posameznik ima zdaj odgovornost poiskati dobre rešitve pri sebi. In tako bomo skupaj ustvarili novo kolektivno zavest. In končno se zavedajmo, da živimo na najlepšem koncu sveta.

Potres v Zagrebu

10. DAN KARANTENE

nedelja, 22. marec 2020

**Medtem, ko zunaj divjajo vihre vojne in se zemlja trese,
se znotraj nas samih poraja neskončna milina in povezovanje.**

Ni čas

Ni čas za samoobtoževanje ali kakršnokoli obtoževanje z
nabijanjem občutkov krivde in sramu.

Dokažimo si, da v fašističnih taboriščih niso zaman vadili že enkrat pred nami
lastnega dostojanstva do zadnjega diha.

Ne dajte se izropati lastne moči.

V teh novih odlično prirejenih oblikah koncentracijskih taborišč.

Sprenevedanje pa tudi ni v nobeno korist.

Bodimo vodje lastnega trenutka življenja, z dostojanstvom ki ne zataji sebe.

Potem pa tudi seveda sočloveka.

(Barbara Gabrielle)

Korontena

12. DAN KARANTENE

torek, 24. marec 2020

3. FAZA ZDRAVLJENJA: SPREJEMANJE

Prejšnji zapis sem končala takole: »Spomnimo se našega otroštva in izluščimo tisto, kar smo najboljšega imeli in zdaj to najbolj pogrešamo.« In poglej, čez dva dni že krožijo fotografije iz otroštva po FB-ju. Sprva me je to iztirilo, kot se mi to vedno zgodi, ko začutim pomanjkanje sočutja, sprenevedanje in brezbržnost. Tudi ego me je že skoraj pognal v potrebo, da skrajšam čas do spoznanja in prebujenja tistim, ki za to še niso pripravljeni. Potem, ko vse skupaj prediham in se ponovno prizemljim, se pa slika iz hriba spet razjasni.

Na kaj nas pa spominjajo te slike iz otroštva? Ali morda po čem hrepenimo? A mogoče kaj pogrešamo? Nas mogoče ob tem kje stiska pri srcu ali v želodcu? Kje smo se kot otroci igrali, kako smo se družili, kaj smo kot otroci jedli, v kakšno šolo smo hodili, s kakšnimi avti smo se vozili, kako smo se oblačili, kakšne frizure smo nosili, koliko časa smo prebili skupaj s svojimi starši in starimi starši, kakšne odnose smo imeli? Poskusimo si odgovoriti na vsa ta vprašanja in razmislimo, ali nam je v našem otroštvu kaj manjkalo? Kaj je bilo dobrega in kaj slabega? Ali lahko vse kar je bilo slabega o(d)pustimo? Ali mogoče lahko vse izgubljeno spet izgradimo in vse, kar se je pokvarilo, popravimo?

Občutek imam, da že diši po 3. fazi zdravljenja. To je **Sprejemanje**. Da bi mogli ozdraveti, moramo najprej sebe in situacijo v kateri smo se znašli, sprejeti takšno kot je. »Sprejemanje nas osvobodi in se po njem lažje premaknemo naprej. Šele, ko neko stvar sprejmemo, jo lahko tudi odvržemo.« Vsi poznamo stvari o sebi, ki niso ravno prijetne. Toda, če si jih ne ogledamo - in jih brezpogojno ne sprejmemo – ne moremo ozdraveti.

KORONTENA nam za zdravljenje še vedno nudi odlične pogoje. Ponuja nam priložnost, da si **pri(po)znamo** vse, kar smo do sedaj storili. Tako slabo, kot dobro. Pa začnimo pri dobrem. Ker to nam najslabše gre. Poskusimo to priložnost izkoristiti za to, da začutimo ponos nad dosežki, ki smo jih do zdaj dosegli. Začnimo pri sebi. Potem prenesemo na družino, državo in svet. Zdaj imamo čas, da se naučimo pohvaliti se za vsako stvar, ki jo dobro naredimo. Vprašajmo se, nad katerimi dosežki pa smo lahko ponosni pri sebi? Vprašajmo se, kaj pri sebi najbolj cenimo? Poglejmo nazaj in se spomnimo, koliko krat smo kaj rekli/naredili prav, pa so nas vsi imeli za norca, zdaj se pa (iz)kaže, da smo imeli prav. Da se nam je točno tako zdelo, pa nismo imeli dovolj samozavesti, odločnosti, poguma ali se nismo dovolj cenili, da bi v to lahko verjeli in izpeljali. Zdaj imamo priložnost, da se pohvalimo za vsako dobro stvar, ki jo naredimo zase in za skupno dobro. In »ko se naučimo prepoznavati, ne potrebujemo več nikogaršnjega odobravanja.« Ne iščemo in ne pričakujemo več nobenih spodbud in pohval od drugih, ker si to znamo dati sami. To nam pomaga zato, da se bomo lažje osredotočili na stvari, ki v našem življenju delujejo. Tiste, ki nam škodujejo pa opustili.

(Na tem mestu bi pohvalila ukrep naše vlade, da se bo nas samozaposlene začelo obravnavati isto kot zaposlene. Pa to je naravnost fantastično. Torej imam po novem plačano bolniško. Pa sem imela prav, ko sem v članku, dne 20.3. napisala »Maske dol in vsi na bolniško! Zdaj je najbolj pomembno to, da ostanemo zdravi. To je zdaj naša največja in edina odgovornost. Odgovornost naših voditeljev pa je, da nam prinašajo sveže žemljice in jajca.« Evo, za vse je poskrbljeno. Ni več razlogov za strah. Se že podajajo in sprejemajo dobre, prave odločitve in rešitve. To je največji sveženj v zgodovini naše države).

Poglobimo se tudi v stvari, ki jih nočemo čutiti, ki jih nočemo videti, ki jih nočemo slišati. Poglobimo se tudi v svoje sanje. In si pri(po)znajmo. Ali nam vse to resnično prinaša svoj notranji mir ali se še vedno zatikamo v jezo, bes, strah, agresijo, ljubosumje, zavist, egoizem...? Poglobimo se v svoja čustva, prepričanja in svoja odzivanja. To nam veliko pove o nas samih. O tem, kaj nas hrani in podpira ter kaj nas ruši in izčrpa. Zato si dovolimo zdaj to priložnost, da v sebi razkrijemo, sprejmemo in o(d)pustimo vse šibkosti, slabosti, (samo)destruktivnosti....In naredimo prostor, da v sebi prebudimo samo najboljše, najpopolnejše in najpodpornejše.

In ja, verjamem, da je zdaj v nekaterih domovih veliko trpljenja. Tisti, ki se do sedaj niso naučili ljubečega (so)bivanja in tisti, ki do sedaj še niso odvrkli vse nepotrebne in škodljive krame, ti bodo zelo trpeli. Tudi zboleli. Tukaj ne gre za starost, kronično bolezen ali kajenje. Gre za to, koliko smo prebujeni in ali si želimo živeti človeka vredno življenje. Ampak to ni moja stvar. Vsakdo se lahko danes odloči, da bo od zdaj naprej ravnal drugače. Sama pri sebi vem, da je pohvala boljša metoda kot graja. Tako pri otrocih, kot tudi odraslih. Da miren pogovor prinese boljše rezultate kot pa kričanje. Da sodelovanje in povezovanje prinaša več obilja, kot tekmovanje. Da ponižnost, skromnost in hvaležnost bogati bolj kot ponos.

Se pa vsakodnevno sprašujem, ali bomo zmogli sprejeti vse te dragocenosti nauka, ki nam ga prinaša korona? Ali bomo zmogli biti hvaležni za vse prepreke in omejitve, ki nam jih je postavila? Bomo zmogli prisluhniti svojim čustvom in sprejeti kar nam sporočajo. Bomo zmogli biti dovolj potrpežljivi, da bomo lahko sprejeli, da morda zdravljenje ne bo dokončano v časovnem okvirju, ki smo si ga določili. Bomo zmogli dovolj čuječnosti, da »občutimo to prisotnost, ki čaka, da ji rečemo DA?«

Bomo zmogli! Ampak samo v osamitvi, ki nam omogoča, da se v vse skupaj globoko poglobimo. Časa imamo dovolj. Medtem, ko si mi pošiljamo slike iz otroštva, naša boginja mirno spi in potrpežljivo čaka, da se človeštvo iz svoje korontene prebudi.

Skriti načrt človeka ali tihi načrt narave?

13. DAN KARANTENE

sreda, 25. marec 2020

Vsi moji avtorji, ki jih že nekaj časa prebiram in študiram so zadnjih pet let napovedovali, da bomo lahko priče veliki transformaciji zemlje in človeštva na tem planetu. Verjetno si nobeden ni mislil, na kakšen način se bo to zgodilo. Ampak kakorkoli, lahko smo hvaležni, da smo ravno v tem času tukaj na zemlji. Nekateri govorijo o teorijah zarote, ki so v ozadju, drugi spet, da je vse to delo narave. Moja videnja so taka, da je naš Gospod oče dvignil roke od pobezljanega ljudstva, ki ga je nemogoče krotiti in predal vajeti v roke materi Zemlji. Simbolično bi lahko rekli, da je virus prišel ravno zdaj, ko narava obupano prosi za pomoč človeka. Saj je vendar tudi narava vedno pomagala človeku.

Skriti načrt človeka je bil po mojem videnju izkoriščanje in zloraba tistega, kar se izkoristiti še da. Naravne vire je človek izropal, ni več nafte, ne zlata. In kaj nam še ostane? Na prvem mestu sta zagotovo farmacija in tehnologija. Dr. Dušan Dunđer v svojem intervjuju »Epidemija Korone ali laži?« lepo razloži, da se nam ni treba bati korona virusa. Veliko bolj kot virus nas mora skrbeti njegovo zdravljenje in cepivo, za katerega pravi, da je izredno škodljivo za jetra in ledvice. Nadaljuje, da je **korona virus programiran tako, da ga omrežje 5G** (ki se ga že nekaj čas počasi uvaja) **še bolj aktivira**. O tem govorijo tudi drugi strokovnjaki, ampak je ob hudi cenzuri novic težko priti do njih. Študenti naravovarstva so mnenja, »da je trenutno zadnji in tudi najbolj primeren čas, da se kaj ukrene proti 5G. Trenutno je čas, ko bi vlada ta zanimanja in pritiske vzela bolj resno. 5G je tik pred vzpostavitvijo, infrastruktura je končana. Ima pa ogromno opraviti z našim bodočim zdravjem.« S tem, ko so nas prisilili v komunikacijo na internetu, nam lahko opravičeno vsilijo 5G z obrazložitvijo, da je sistem tako obremenjen, da ga nujno potrebujemo.

Torej lahko vidimo, kako lepo se vse povezuje. Izvrsten načrt človeka, ki se žal ne zaveda, da bo s tem ubil samo samega sebe. V ozadju so tudi še druge stvari. Najbolj izrazito se zdaj kaže ukinjanje plačevanja z gotovino. Gre torej za totalen nadzor. Seveda so take novice grozljive in sprašujem se, kaj se mi ob vsem tem lahko najhujšega zgodi? Da me obvezno cepijo in mi vgradijo čip, preko katerega imajo nadzor nad mojimi opravljenimi cepljenji in mojim zdravjem. Če sem bolna, mi preko čipa dozirajo »zdravila«, če pa sem zdrava, mi preko čipa lahko dozirajo virus. Torej me imajo s pomočjo 5G povsem pod nadzorom.

Potem, ko se strah razblini in spet zmorem ustvariti prostor za ljubezen, se pokažejo odgovori tudi v drugačni luči. Mogoče bo to človek res dovolil. A moja močna vera v moč narave mi pravi, da ta skriti načrt ne bo šel skozi. Kaj pa če je to že dolgo tihi načrt narave in je samo čakala na svoj pravi čas? Čas, da se vse lepo ujame. Človeka je dobila tik preden mu uspe totalno uničenje in se je čiščenja lotila sama. Narava je človeku dala razum in priložnost, da bi znal presoditi, kaj je prav in obvaroval vse, kar lahko zaščiti, on pa jo je preprosto zlorabil na najhujši možni način in ob tem zastrupil zgolj in samo samega sebe. Virus, ki ga je človek ustvaril sam, se je prenesel na živali, ki jih človek kruto zlorablja in pobija v namene kulinarike in druge namene. Pravijo, da naj bi koronavirus prinesel netopir. »Vendar pa sam ne more zboleti (tako nekako kot ga otroci lahko prenesejo na starejše ne da bi sami zboleli), je pa zato okužil luskavca, ki je virus prenesel na človeka. Luskavec je bil v osnovi zasnovan za čiščenje Zemlje. Ampak žal ga je človek skoraj iztrebil, zato moramo zdaj mi prevzeti njegovo vlogo čiščenja!« Kako logično! Kakšna simbolika.

Narava je človeka in večino gospodarstva pospravila v karantene, zato da lahko v miru očisti vse, kar ji škoduje. Preživelo in obstalo bo samo tisto, kar človeku in zemlji koristi. Od vsakega posameznika, do šolstva, zdravstva, finančnega sistema, energetskih virov in gospodarstva. **To je cela poanta koronavirusa.** Že netopir, ki naj bi korono prinesel nam simbolično prinaša sporočilo, da bomo šli potem evolucijsko navzgor. »Netopir se kot pomočnik po navadi pojavi človeku, ki je v situaciji, ko bi bilo zanj primerno, če bi razmislil o prostovoljni odpovedi eni stvari, da bi povečal možnosti za nekaj, kar si še bolj želi. Ko odstranimo, česar ne potrebujemo, se prerodimo kot netopirji. In netopirji vedno letijo proti svetlobi, zato njihova simbolika ne more biti drugačna. Tako je bilo zamišljeno.«

Večina se jih sprašuje, kako dolgo bo trajalo. Pravijo, da naj bi se tja do prvega poletnega dne stvari umirile. »Na letošnji poletni solsticij se bo zgodil sončev mrk, edina priložnost, ko okrog Sonca lahko s prostim očesom vidimo venec iz svetlobnih žarkov. Gre za pojav, kateremu so ime nadeli že stari Grki: **Korōnè.**«

Karkoli od tega je res in karkoli od tega kdo verjame, edino vprašanje, ki si ga zdaj kot posamezniki lahko postavimo je: »Ali koristimo človeku in Zemlji na dolgi rok z dejanji, ki jih vsakodnevno počnemo?« Pa naj bo to za preživetje ali iz navade. **To je edino vprašanje!** Vsak ima zdaj možnost najboljšega možnega izida.

»Naj nas vse to v končni fazi tudi poveže. In nas bo. Povezalo nas bo in Zemljo in nebo, z vodami vred, v krogu, kjer ni nihče nad teboj, nihče pod teboj, nihče pred teboj in nihče za teboj.« Zato dragi Slovenci, zdaj ni čas za otroške igrice na internetu, ki preplavljajo koristne in poučne informacije. Zdaj je čas za reševanje tistega, kar se rešiti še da. Zbudimo se!

Peta dimenzija – svet možnosti

14. DAN KARANTENE

četrtek, 26. marec 2020

4. FAZA ZDRAVLJENJA: ODGOVORNOST

V tretji zemeljski dimenziji smo bili navajeni, da sami sebe vidimo kot žrtve, polne pomanjkljivosti in napak. Vse se je prodalo na temelju, da nismo dovolj dobri, da nismo dovolj vredni. Sprogramirani smo bili v perfekcionizmu in pohlep, prežeti z večnim občutkom krivde in sramu. Od svojih prednikov smo bili naučeni, da vidimo samo težave, ovire, da je življenje borba in trpljenje, da nismo vredni ljubezni, da si ne zaslužimo obilja. Nenehno so nam vsiljevali občutek, da se moramo popraviti, delati na sebi, da vedno nekaj »moramo«. Tega je zdaj konec. Zdaj prehajamo iz energije pomanjkanja v energije prisotnosti, ljubezni in veselja. Zdaj bo skrb zase postala vir našega veselja in ne nekaj, kar se mora. Tudi težje preizkušnje bodo v tej atmosferi prepoznale optimistično plat.

To je 4. faza zdravljenja, ki se imenuje **odgovornost**. »Pri prevzemanju odgovornosti gre za to, da vzamemo nazaj svojo moč in prevzamemo odgovornost zase. Da se opolnomočimo. Torej bistvo te zamisli je moč. Kadar za situacije v svojem življenju krivimo druge ali kadar svojo odgovornost prelagamo na druge, se odrekamo svoji moči. In kadar se odrekamo svoji moči, se odrekamo tudi svoji energiji.«

Še ena simbolika pošiljanja fotografij iz otroštva. Preko spominov bomo lažje izluščili prijetno od neprijetnega. Kliče nas naš notranji otrok, da nam končno pove, kdo v resnici smo. Kaj si v resnici želimo. Žene nas želja po nadgradnji in transformaciji vseh bolečih spominov, da se osvobodimo iz ujetosti v preteklost.

V tem prizadevanju za izboljšanje preteklih izkušenj si dajemo priložnost, da se lahko tokrat drugače in bolj modro odzovemo. Da izberemo nove in boljše možnosti ter pridobimo globlje razumevanje. Pomena spominov torej ne gre podcenjevati. Ampak naj se vendarle ohranijo tisti, ki so prijetni in podporni za nas. Naj ustvarijo močno platformo in ustvarijo novo, trdno prepričanje, da je življenje čudovito doživetje.

Zato še vedno velja, da se v tem času čim več predajamo tišini. Prebiranje in širjenje slabih novic, ubijanje dolg časa na internetu in pred televizorji vsekakor ne prispevajo k tišini našega uma. Zakaj? Zato ker vse te negativnosti vdirajo v naše telo in povzročajo nemir. Sebe tako zlahka doživljamo kot žrtev in v iskanju poti, po kateri bi ubežali pred bolečino, v resnici bežimo od samih sebe. Podajmo se zdaj v prisotno opazovanje samega sebe. Dosledno. Vsak dan si vzemimo čas in se povežimo s samim seboj. Opazujmo svoj notranji svet. Meni to najbolj uspeva s pisanjem dnevnika in meditacijo.

Bolj kot bodo čiste naše misli, bolj kot bodo prijetna naša čustva, bolj kot bodo jasni naši nameni, bolj kot bo etični naš fokus, hitreje bomo prispeli do pete dimenzije. Zdaj je čas, ko prevzamemo vso odgovornost nad svojimi mislimi, čustvi, besedami in dejanji. S takim zavedanjem dvigujemo svojo zavest. In tukaj je vodilo samo eno. To je resnica. Če slučajno zapademo v nižja stanja zavesti, kjer prevladujejo občutki jeze, strahu, ljubosumja, zavisti, bolečine,... imamo na izbiro samo dve možnosti: lahko se jih zavedamo, jih sprejmemo ter prevzamemo vso odgovornost za to, da smo prisotni in se zdravimo. Lahko pa jim dopustimo, da nas prevzamejo in ostanemo v tretji dimenziji. Izbira je na vsakem posamezniku. Če pa se vendarle odločimo za prvo, se k temu usmerimo s skrajno nežnostjo in sočutno pozornostjo materinske zavesti. Zakaj? Zato ker imamo opravka s svojim ranjenim notranjim otrokom. Usmerimo vso pozornost k svojim občutkom, ne potlačimo jih in ne dovolimo si, da nekontrolirano izbruhnejo iz nas in nas nadvladajo. Kot bitje višje zavesti smo odgovorni za to, kar se dogaja znotraj nas in kaj pride ob določenih situacijah iz nas. Noben drug ni kriv za to, da se mi počutimo tako kot se. To si ustvarjamo sami in to je izključno samo naša odgovornost. Potrudimo se zdaj, da postanemo dobri skrbniki svojih notranjih svetov in integriramo svojega notranjega otroka iz tretje dimenzije v kateri se je rodil, v peto dimenzijo, v katero zdaj prehaja.

Vse kar se je v tretji dimenziji zdelo nemogoče, kar naenkrat postane možnost. Kar naenkrat vsak dan postane odkritje nečesa novega. Najdemo nove načine za opravljanje starih stvari in ugotovimo, da nam ti novi načini prinašajo še več zadovoljstva. Zdaj se bomo končno osvobodili potreb po nižjih frekvencah nezavedne bolečine, ki so v tretji dimenziji kar klicale po naši pozornosti. V svetu, ki prihaja bomo lahko končno uporabljali svojo svobodno voljo, ki nam jo je Stvarnik podelil za višje namene in za ustvarjanje dobrega. To, da bomo sebe postavili na prvo mesto, bo za nas postalo nekaj povsem normalnega. Korona je točka preloma v naši evoluciji. Odpiramo prostor za svoje Bistvo, svojo resnico in Višjo zavest. In ko se to zgodi, se naše zdravljenje konča v osredotočenosti, ko ne vidimo več problemov, temveč rešitve. Ko ne vidimo več slepih ulic, temveč vidimo nova vrata, ki se nam odpirajo. Ko ne igramo več žrtve, ampak postanemo gospodar, ki obvladuje samega sebe. Gre za osredotočenje, v katerem začne delovati zakon privlačnosti. Zelo preprosto, privabljamo tisto, na kar se osredotočamo. A o tem v naslednjem prispevku. Objem.

Strah pred spremembo je najhujša bolezen

15. DAN KARANTENE

petek, 27. marec 2020

5. FAZA: OSREDOTOČENOST

V zadnji fazi zdravljenja gre za to, da imamo strog nadzor nad tem, na kaj se osredotočamo. Trudimo se po vseh svojih močeh, da se osredotočamo na to, kar si želimo in ne na tisto, česar nočemo. Na primer: ko se znajdemo pred težavo ali nas preplavlja občutek strahu ali jeze. Opazujemo in sprejmimo, da je v našem življenju ali stanju telesa nekaj, kar nas ovira ali omejuje. Najprej samo ozavestimo stanje, v katerem se nahajamo. Nato ga sprejmimo in prevzemimo vso odgovornost nad svojo reakcijo. Šele, ko si natančno ogledamo situacijo, se lahko osredotočimo na to, kako bi jo rešili. Na tem mestu se lahko tudi vprašamo, ali smo pripravljeni to zadevo rešiti drugače, kot smo navajeni. Ali se lahko tokrat odzovemo tudi brez strahu, jeze ali obsojanja? »Strah pred spremembo je najhujša bolezen in najteže jo je ozdraviti.«

Preden začnem, bi najprej opozorila, da v tem trenutku nehamo uporabljati besedo »Želim si« ali »Rad/a bi.« Zakaj? Zato, ker si s tem jemljemo moč. Če si nekaj samo želimo, to ni dovolj, da bi se to lahko uresničilo. Za uresničitev svojih želja se je potrebno tudi malo potruditi. Torej je boljše, da besedo »želim si« zamenjamo za »trudim se«. Poskusimo vsak pri sebi in ugotovili bomo, da nam beseda »trudim se« daje veliko več moči in vere vase. Spomnim se, ko sem izgubila prostor, kjer opravljam svoje storitve in sem si bila primorana v treh mesecih poiskati nov prostor. Takrat mi niso pomagale misli, kot so »Nič se ne prodaja!«, »Nikjer se nič ne najde!«, »Vse je predrago!«.....V tisti situaciji mi je vero in moč vlivala samo ena misel: »Prostor me čaka, samo nisem ga še našla.« In tako je tudi bilo. Še prej, kot je bilo treba. Na sam dan žena.

Fantastično.

Zdaj imamo čas, da se naučimo nadzirati svoje misli in pričakovanja o tem, kakšna naj bi bila naša realnost. Samoizolacija nam ponuja izvrstne pogoje za to, da se vsak zazre v svojo realnost. In ne pozabimo; našo realnost ustvarjajo naše misli, naša prepričanja, čustva in besede.

Torej urimo se zdaj v nadziranju tistega, na kar se osredotočamo in nezavedno privabljamo v svojo realnost. Najmočnejši energiji, na kateri se osredotočamo, naj bosta ljubezen in odpuščanje. Tako sebi kot drugim.

Vsakodnevno se sprašujmo in osredotočajmo na to, da živimo svoje življenje točno takšno, kot želimo in ne tako, kot želijo drugi. Da **živimo najprej zase**, saj le tako zmoremo služiti tudi drugim. Opazujmo se in spoznavajmo, kdo v resnici smo in kakšna je naša resnica. Ali si dovolimo biti to kar smo, ali je to zatrto nekje globoko v nas? Kaj nam je namenjeno in kaj ne? Dovolimo si, sprejmemo in objemimo tudi svojo nepopolnost. Iskreno si priznajmo, koliko smo zvesti sebi in svojim željam. Ali še vedno delujemo tako, da ugajamo drugim, da bi bili sprejeti? Se še vedno ne znamo pohvaliti in se raje pomanjšamo, da ne bi bili preveč opaženi? Povemo to, kar želimo ali raje tisto, kar želijo slišati drugi? Vsakodnevno se opominjajmo in urimo v zavedanju, da sta nam dani **svobodna volja in moč**, da si odnose, situacije in kako bodo potekali naši dnevi ter na splošno življenje, **kreiramo sami**.

Namesto, da svojo energijo in pozornost usmerjamo v obrekovanje, jezo, kritiziranje, obsojanje drugih, se raje preusmerimo vase in jo uporabimo za **izpopolnjevanje sebe**. Namesto, da pozornost usmerjamo v to, kakšni so naši starši, otroci, partner, prijatelji, sestra, brat, politiki, se raje vprašajmo, kakšen oz. kakšna hči/sin, mama/oče, partner/ica, prijatelj/ica, sestra/brat, državljan/ka sem jaz . In tako počasi ves nepotreben negativizem izzveni. Strah in skrbi raje zamenjajmo z zaupanjem v to, da je za vse poskrbljeno. Da je vsega za vse dovolj. Da je vse točno tako, kot mora biti, pa čeprav morda tega zdaj še ne vidimo. Ne dovolimo si, da nas naš ego straši, in da zaradi zaskrbljenosti naša dragocena umska energija in potencial odtekata iz telesa. Osredotočajmo se na lepe stvari, ki nas obdajajo. Tam, kjer je naša pozornost, tam je energija. In tam, kjer je energija, tam je zdravje.

Vsak dan si vzemimo čas in **vizualizirajmo** same sebe. Vizualizirajmo vse, kar želimo biti, imeti, doseči. V umu vadimo, kako delujemo, ko se bo podoben prizor odigral na platnu resničnosti. Spoznajmo svoj neskončni umski potencial in začnimo uporabljati svoje sposobnosti, potenciale in energije, ki spijo v nas. Zbudimo se! Um deluje s slikami, slike vplivajo na našo samopodobo, samopodoba pa na to, kako se počutimo, delujemo in kaj dosežemo. Zato poskrbimo, da se na zaslonu našega uma predvajajo same spodbudne, navdihujoče, opogumljajoče, ustvarjalne slike. In v življenju se bodo začele dogajati čudovite stvari. Vadimo ustvarjalno vizualizacijo, pa čeprav le nekaj minut na dan.

Do zadnjega vlakna smo bitja občutkov, zato je vsak del telesa ustrojen tako, da **občutimo življenje**. Vsak dober občutek nas poveže s silo ljubezni, ker je ljubezen izvor vseh dobrih občutkov. Dobre občutke pa lahko okrepimo, če se osredotočamo na tisto, kar imamo radi, kar nas razveseljuje, polni in hrani. In vibracija se s tem dvigne. Zato si vsak dan vzemimo čas za dobre občutke, saj tisto kar občutimo, ustvarja naše življenje. Negujmo svoje telo.

Zdravo ga hranimo, čistimo, masirajmo, predihavajmo na svežem zraku, sproščajmo in umirjajmo, razgibavajmo z vajami za moč in gibljivost. Samo v takem telesu se lahko tudi dobro počutimo.

»Če nismo pripravljeni, se ne zavedamo. In če se nečesa ne zavedamo, tega ne moremo sprejeti. Če ne sprejmemo, ne moremo prevzeti odgovornosti. Če ne moremo prevzeti odgovornosti, se ne moremo odločiti, da se bomo osredotočili na dobro, ki ga želimo privabiti.«

NE POZABIMO DRUG NA DRUGEGA

V odnosih je zelo pomembno, da se zavedamo, da **svet drugega ni naš svet**. Lahko pa vedno skupaj ustvarimo skupni prostor, kjer se počutimo varne in sprejete točno takšne, kot smo. Z vsemi svojimi slabimi in dobrimi lastnostmi. Imeti nekoga rad pomeni, da ti je vredno in pomembno, da se ta nekdo počuti dobro ob tebi. Temelj za to pa je iskrena komunikacija in skupni cilji ter želja, da ostanemo v odnosu. **Pogosto v jezi na vse, kar manjka, ravno na svoje najbližje gledamo najbolj kritično in zahtevno. Kaj pri tem čuti njihovo srce in kaj nam lahko potem daje, na to pa ne pomislimo.** Dokler smo skupaj, naj ne bi rušili in naj ne bi zastrupljali srca človeka, ki je ob nas.

Spoštujmo samega sebe in se zavedajmo, da so vsi konfliktni odnosi in trenutki odsev nas samih in nas samo spodbujajo k temu, da pogledamo globoko vase in se vprašamo: »Kaj je v meni, da mi je spodbudilo take občutke?« Velikokrat je ravno to, kar bi želeli pri nekom drugem spremeniti, treba poiskati pri nas samih. Torej, dokler se ukvarjamo z drugimi, po nepotrebnem porabljamo svoj čas in energijo. Potrudimo se biti mi tista sprememba, ki jo želimo videti pri drugih. In naše življenje se bo napolnilo z ljubeznijo, užitkom, sprejemanjem, hvaležnostjo, radostjo in mirom. In to je vse, kar si lahko želimo.

Zavedajmo se svoje moči, ki jo imamo nad ljudmi, ki nas imajo radi (starši, otroci, partner, bratje, sestre in prijatelji). Zavedajmo se tudi, da smo lahko mi tisti, ki jim bomo pomagali, da zacelijo svoje rane. Če le premoremo dovolj sočutja. Zato izbirajmo prijazne besede in dejanja do svojih bližnjih.

Če imamo občutek, da moramo komu nekaj povedati, predihajmo, izberimo besede in povejmo tako, da bo naše sporočilo doseglo svoj namen. Izberimo prijaznost in iskrenost. Naša odgovornost je, na kakšen način sporočimo stvari. To, kako se bodo ljudje odzvali, pa je njihova odgovornost. Poslušajmo druge ljudi s pozornostjo. Učimo se iz njihovih zgodb. Ne sodimo, ne analizirajmo in ne ocenjujmo, saj s tem razvrednotimo človeka.

Pazimo na svoje besede, ko smo v družbi ali, ko o nekom govorimo in pazimo na svoje misli, ko smo sami. Kadar začutimo potrebo po obsojanju, se spomnimo na sprejemanje. Tudi zavračanje je bolje zamenjati za dopuščanje.

Ne poskušajmo spreminjati nekoga ali nekaj, kar ni v naši moči in se nas ne tiče. Dovolimo ljudem (tudi svojim najbližjim), da so to kar so, in da živijo svojo usodo in svoje izkušnje. Ne vtikajmo se v druge. Raje opazujemo sebe. In sprejmimo. Tudi tisto, kar do sedaj nismo zmogli. Tudi, če se s tem ne strinjamo. Sprejmimo! V kolikor ne sprejmemo, tudi ne zmoremo odpustiti. Smo v uporabi do sebe in življenja samega in posledično v agresiji, nezadovoljstvu, razočaranju, strahu. Zakaj? Ker ni v skladu s našimi pričakovanji, predstavami in prepričanji. Zato se čim prej osvobodimo občutka, da moramo imeti vse pod kontrolo. Osvobodimo se ujetosti v pričakovanja, prepričanja in opustimo stare vzorce, ki nas omejujejo. Učimo se prepustiti življenju in zaupati sebi ter procesu v katerem smo. Učimo se slediti sebi. Z močno vero vase.

Ne delimo svojih nasvetov, znanj in izkušenj tistim, ki nas zato niso prosili ali pa tega kakorkoli niso še pripravljeni sprejeti. Potrudimo se izbrati pravi čas, kdaj s svojo resnico pridemo na dan. Poskušajmo pravilno presoditi, koliko resnice je nekdo sploh pripravljen sprejeti. **»Vsako prepričanje, da vemo, kaj je res, in da mora drugi to dojeti, je objestno.** In dobro bi bilo, da se zavedamo, **da vedno vemo premalo**, da bi lahko prisegali na pravo pot drugega. Ker nikoli ne vemo, ali smo sploh dovolj iskreni do samega sebe. Bodimo torej drug ob drugem **enakopravno** in vsak v svoji pravici do **svobodne izbire** tega, kar mu pomaga. Če tega ne zmoremo, potem se raje umaknimo.«

»Odložimo orožje. Naj bo praznični čas. Ustvarjajmo zavetje miru in varnosti, kjer bo prostora za vse. Pobožajmo tudi svojo grenkobo ter zahteve in zajemimo iz izvira miline, ki čaka, da privre in nam podari svojo moč. Morda lahko pomagamo, da se rodijo novi občutki. Morda bodo na trenutke celo podobni temu, kar sanjamo.«

Zdaj je čas, ki nam daje priložnost, da vse predrugačimo. Da premislimo o tem, kaj smo še pripravljeni tolerirati. Kaj smo se morda odločili pomesti pod preprogo. Da postavimo meje. Da se vprašamo, kaj smo v različne situacije in odnose doprinesli sami. In se zavemo, da nam ljudje in situacije okoli nas zgolj zbujejo stvari, ki so že v nas. Zdaj je na nas samih, da si vzamemo čas za razumevanje motivov drugih, na ta način pa lahko obogatimo svoje občutke dopuščanja in tako pridemo do smisla, kaj sploh hočemo. Zato je bolje, da se ne zataknejo v zunanost in okolico, pač pa pozornost raje usmerjamo vase. Da se naučimo izražati ter komunicirati na spoštljiv in premišljen način. Da gremo v akcijo z jasno namero, kaj si želimo razrešiti ali spremeniti, kajti le tako nas energije lahko podprejo. Skrajni čas je, da izpustimo tisto, kar nam ne služi več in zaključimo vse česar še nismo dokončali. Da najdemo razloge za hvaležnost tudi takrat, ko gre vse v nasprotju z našimi pričakovanji in željami.

Razmislimo, kje v materialnem svetu smo se preveč zataknili ter na katerih področjih smo prepričani, da mora nekaj biti tako, kot si mi zamislimo, sicer življenja ne sprejemamo. Razmislimo o tem, kaj želimo ustvariti - tako zase kot za svet.

Kaj pa, če je vse to res?

21. DAN KARANTENE

petek, 3. april 2020

V zadnjem zapisu pred enim tednom sem pisala o osredotočanju. O tem, da se potrudimo po vseh svojih močeh, da se osredotočamo na to, kar si želimo in ne na tisto, česar nočemo. Zakaj? Zato, ker **na kar se osredotočamo, to nezavedno tudi privabljamo v svojo realnost**. Zato naj bi bili najmočnejši energiji, na kateri se osredotočamo, **ljubezen in odpuščanje** tistega, kar nam škoduje in nas ne podpira. Pa pogledjmo, kaj smo v tem tednu privabljali in opuščali.

Še vedno lahko zasledim ogromno izjav in komentarjev tistih, ki v treh tednih karantene niso niti za en milimeter spremenili svojega prepričanja: »Eh saj, ko bo vse to mimo, bo pa isto naprej vse po starem« Halo??? In kaj si zdaj naredil? Nič. Pasivno iz kauča in v vlogi žrtve naprej. Nekateri si še vedno mislijo, da se stvari lahko same od sebe uredijo. Brez našega tvornega in aktivnega sodelovanja. In bo spet nekdo porekel. »Hja, kaj pa lahko jaz spremenim?« Tudi jaz nisem noben pomembnejši ali vplivnejši, da bi lahko strokovno ocenjevala, spreminjala ali sprejemala zakone. Ampak lahko pa vsaj iz **svoje majhnosti in nepomembnosti pošljem dobro in spodbudno misel**. Tistim, ki so še dovolj prebujeni in nam že rešujejo riti, da se črtajo sporni členi, odloki in zakoni, ki jih zdaj v »kriznem« času sprejemajo tisti, ki želijo na oblast. Lahko si tudi zapišem njihova imena, da bom vedela, koga bom volila, ko bomo postavljali novo državo. Do sedaj sem tudi podpisala vsako **peticijo**, ki nas ščiti pred nevarnostmi, ki se dogajajo v ozadju. Poslala sem tudi **pismo vladi**, s konkretnimi vprašanji. Imamo ogromno dobrih strokovnjakov, ki opozarjajo in se trudijo prikazati resnico, ampak ne vem kaj berete in gledate. **Ne vem komu verjamete**. Tistim, ki vas zavajajo in ustrahujejo ali tistim, ki hočejo dobro in opozarjajo na grozote, ki se vsiljujejo.

Vprašajmo se zdaj komu verjamemo in na kateri strani smo. Ali smo na strani temnih ali svetlih? V vseh sistemih obstajajo oboji. In slabi in dobri. Imamo dobre in slabe učitelje, imamo dobre in slabe zdravnike, imamo dobre in slabe naravovarstvenike, imamo dobre in slabePovsod. V vseh sistemih.

Ampak vprašanje je, **katere izbiramo**. katerim zaupamo in verjamemo. Dobrim ali slabim? Kakšne informacije dobivamo in kje se seznanjamo o vsem je odvisno od tega, na kateri strani smo. Ker na tisto, na kar se osredotočamo, tisto tudi privabljam.

Torej, če se še vedno osredotočamo na strah, da se lahko okužimo s koronavirusom, potem bomo dobivali **točno take informacije, ki bodo naš strah še bolj podkrepile**.

Kakšni virusi??? Imeli smo HIV, pa nas ni doletela karantena in vsi smo še vedno seksali naprej. Pa smo imeli prašičjo gripo, brez karantene in še vedno se žre prašiče naprej. Da ne govorim o letošnji februarški epidemiji gripe, ki nam je konkretno zdesetkala otroke in marsikateremu tudi ogrozila ali celo vzela življenje. Pa nobeden nič. Ampak razumem. **Zdaj rabimo to karanteno, da končno dojamemo zakaj se gre**. Ker, če pa zdaj ne bomo došli in nečesa spremenili, pa ne vem kdaj bomo. Odločimo se zdaj končno, kaj nam povzroča največji strah. Ali je to res virus? Ali je to grozljivi načrt človeka, okuženega in pokvarjenega s pohlepom, ki preko ustrahovanja manipulira z množico ljudi, da bo lahko v ozadju izpeljal svoje skrite načrte. A smo v teh treh tednih uspeli prepoznati temne in svetle plati znotraj in okoli sebe? A vemo zdaj končno, za kaj se bomo odločili in v kaj bomo verjeli?

Kaj pa če je vse to res? Da so nas prestrašili z virusom in nas zaprli v karantene zato, da izpeljejo svoje umazane posle? Kaj pa če je vse to res, da virus sploh ni smrtno nevaren, ampak so smrtno nevarni ukrepi, ki se zaradi tega uvajajo in zakoni, ki se zaradi tega sprejemajo? Kaj pa če se pod pretvezo, da je vse to samo za našo varnost, naklepa totalen nadzor nad našim zdravjem, gibanjem, financami in življenjem? Kaj pa če vsaj za trenutek spustimo svoja prepričanja in strahove in pomislimo, da virus sploh ni nevaren in nas sploh ni potrebno biti strah, da se okužimo?

In se **osredotočimo na lepe in dobre stvari**, ki se že rojevajo: solidarnost, sočutje, pomoč šibkim, povezovanje, čista narava, manj stresa, manj onesnaževanja, manj življenjskih stroškov,... In če so se lahko vse proizvodnje zdaj preusmerile v šivanje mask in druge zaščitne opreme in testov, potem se lahko preusmerijo tudi v naravi in družbi prijazno industrijo. Na primer, predelava in recikliranje plastike in drugih odpadkov, s katerimi smo dobesedno zasuli svet. Zagotovo obstajajo izvrstni strokovnjaki, ki ponujajo odlične rešitve. Ampak odvisno je od nas, komu verjamemo in koga bomo podprli. Zagotovo tudi obstajajo umi, ki vedo, da lahko nafto zamenjamo z ekološkimi gorivi. Da lahko za pridobivanje elektrike zgradimo sončne elektrarne in vetrnice. Da lahko zdravje ohranjamo z domačo pridelano hrano ter zelišči in ne z zdravili.

Veste, kaj bi bilo zdaj meni najboljše? Da za nekaj dni crkne WI-FI, in **da ni nobenih informacij**. In bi se lahko vsaj za trenutek odločili drugače. In izstopili ven iz okvirjev strahov koronavirusa. Da bi lahko odložili maske in si od blizu in iskreno pogledali v oči. In se osredotočili na tisto, po čemer vsi že tako dolgo hrepenimo. Si predstavljate, da se mirno usedemo na ulice, pred zaprte kafiče (kjer smo se po navadi dobivali), travnike, parke, igrišča in se objamemo, se pogovarjamo, družimo,... »Da le za hip posedimo in zaznamo čisto nove pomene odstrtega.« In povemo na glas, da mi z ničemer nismo okuženi, da se ne bojimo njihovega »novega« virusa in naj gredo v zapor tisti, ki so **okuženi z virusi pohlepa, koristoljubja, zaslužkarstva, egoizma in materializma**. Tisti, ki nas ustrahujejo in zastrupljajo. Mirno. Čisti. Zdravi in brez strahu, da se bomo okužili. In to zdaj, prav zdaj, ko se bije največja vojna med temo in svetlobo. Kaj pa če dovolimo svetlobi, da razsvetli še tiste zadnje temačne kotičke, katerih se oklepamo. Ali si lahko vsaj za hip predstavljamo, kako ta Svetloba zdravi vsa legla koronavirusa na Zemlji, razkužuje vsa okužena območja na planetu, zdravi vse paciente, izničuje ves strah v zvezi s to epidemijo in ponovno vzpostavlja stabilnost.

Ali si lahko vsaj za hip predstavljamo, kako se tok dogodkov na planetu Zemlji premakne na najbolj možno **pozitivno časovnico** in se oddalji od vseh možnih epidemij, vseh možnih vojn in vse globalne dominacije. Ali si lahko vsaj za hip predstavljamo, kako svetloba zdravi vse neenakosti, izničuje vso revščino in prinaša obilje vsemu človeštvu.

Kaj bomo izbrali? Slabo ali dobro? Temo ali svetlobo?

Kaj si v resnici želimo?

51. DAN KARANTENE

nedelja, 3. maj 2020

Vse kaže na to, da smo **uspešno premagali** prvi del Korona epizode. **Premagali smo virus!** Kaj nas še čaka in kako dolgo bo trajalo, tega ne moremo vedeti. Lahko se pa potrudimo, da ne pljuvamo vse povprek po sistemu. Dovolimo vladi, da v tej krizni situaciji opravi svoje delo, mi pa ob tem ostajajmo budni iskalci resnice. Namesto, da zdaj širimo jezo, strah, paniko in se pritožujemo, se raje zazrimo ter vprašajmo, kaj smo se do zdaj iz tega že lahko naučili oziroma ugotovili in česa si najbolj želimo.

Zdaj smo imeli enkratno priložnost, **da dojamemo, kaj nas v prihodnosti čaka.** Ali smo morda ugotovili, kakšne so naše resnične potrebe? Smo morda ugotovili, da je bilo v tem kriznem času tudi veliko dobrega in koristnega? Smo morda ugotovili, da se da marsikaj izvajati tudi drugače? Da se lahko starejši učenci, dijaki in študentje učijo in marsikateri odrasli delajo tudi od doma. In se na tak način lahko razbremenimo marsikateri strošek doma, v šolstvu in gospodarstvu, kot tudi promet na cesti, v zraku in morjih. Da lahko razbremenimo zdravstveni sistem tako, da bolje skrbimo za svoje zdravje in se podučimo, da ne potrebujemo za vsak kih zdravnika in cepiva. Ali še vedno verjamemo, da nas edino maske lahko rešijo pred okužbami? Ali smo se odvadili tako pogosto obiskovati trgovine? Jih res potrebujemo tudi ob nedeljah? Ali jih sploh potrebujemo takšne kot so, z vso to zastrupljeno hrano? Smo morda ugotovili, da se bolje počutimo, če gremo v naravo, kot pa da prosti čas preživljamo na ekranih, v gostilnah, trgovinah in po kafičih? Smo se odpočili kaj od vseh teh nujnih potreb, ki nam jih ponujajo zato, da bi lahko uničili človeštvo? Smo že ugotovili, da marsikatero industrije ne potrebujemo, ker je škodljiva tako za človeka kot tudi naravo? Ali res potrebujemo toliko nafte in avtomobilov? Nam je že kaj bolj jasno, da če mi ne bomo toliko trošili, potem tudi tisti, ki imajo od tega največje zaslužke ne bodo upali toliko investirati? **Smo morda opazili, kako smo se v tem času lahko umirili in kako zelo se je narava umirila od nas?**

Smo razmislili o tem, **kaj in koliko resnično potrebujemo** in predvsem, koga s tem hranimo oziroma koga bomo s tem zasušnjili. Smo že dojeli, da je največji suženj ravno naše telo, ki smo ga zasušnjili zato, da plačujemo svoje stroške? Vprašajmo se in si iskreno priznajmo, kam in komu dajemo svoj prigarani denar? Koga hranimo s svojimi žulji? Kje smo se s tem okužili? Komu dopuščamo, da ogroža naše zdravje in odnose? Smo dojeli zdaj, da zbolevalo zato, ker imamo slab imunski sistem zaradi preveč dela in premalo prostega časa, vdihavanja onesnaženega zraka, prehranjevanja z industrijsko pridelano hrano, pretirane uporabe zdravil, toksičnih čustev ter nezdravih odnosov, ki so posledica prehitrega tempa in stresnega življenja? Smo se zdaj v tem času uspeli kaj sestradati v stvareh, ki nam jih že toliko let ponuja ego? Smo se uspeli sploh kaj razkužiti, očistiti, okrepiti in prebuditi? Zmoremo razmišljati in delovati drugače? Premoremo zdaj kaj več hvaležnosti ali se še vedno trdno oklepamo potrebe po pritoževanju, obsojanju in kritiziranju? Smo imeli dovolj časa, da smo lahko razmislili, kaj vse je potrebno zapustiti, da bomo lahko zaživel na novo. Je uspelo umreti kakšno staro prepričanje ali navada? **Ali je to res to, kar želimo početi v življenju?** Se vam ne zdi, da bi to lahko zdaj pustili za seboj? In se podali v novo življenje. Ali si res želimo, da je spet vse tako kot je bilo? Po starem.

Pošteno bomo zavihali rokave. In prav je, da se borimo za svoje pravice, da povemo na glas, kakšno življenje si želimo. Ampak, ali sploh vemo kaj si želimo??? Ker trenutno se sliši in govori samo to, česar si ne. Potrudimo se zdaj po vseh svojih močeh, da se osredotočamo na to, kar si želimo in ne na tisto, česar nočemo. Zakaj? Zato, ker na kar se osredotočamo, to nezavedno tudi privabljamo v svojo realnost. Kje so zdaj naše sanje, naše vizije, kje so zdaj vsi tisti lepi spomini na naše otroštvo? Kje so zdaj naši novi slogani, ki nagovarjajo na boljše in lepše življenje? Napišimo na veliko in povejmo na glas, kaj si želimo. Je to bolezen ali **ZDRAVJE**? Je to vojna ali **MIR**? Je to sovraštvo ali **LJUBEZEN**? Je to zavist ali **SOLIDARNOST**? Je to laž ali **RESNICA**? Je to industrija ali **ČISTA NARAVA**? Je to več denarja ali **VEČ PROSTEGA ČASA**?

Edino vprašanje, ki si ga zdaj kot posamezniki lahko postavimo je: »**Ali koristimo človeku in Zemlji na dolgi rok z dejanji, ki jih vsakodnevno počnemo?**« Pa naj bo to za preživetje ali iz navade. To je edino vprašanje! Vsak ima zdaj možnost najboljšega možnega izida.

POLETNO ZATIŠJE

Vsak bolezenski sindrom ima svoje sporočilo

5.5.2020

Po sedmih tednih prisilnega dopusta mi je spet dovoljeno opravljati en del svojega dela. To je masažna terapija. Čeprav sem bila sprva (zaradi tratenja mojih pravic) precej jezna, sem zdaj hvaležna za te počitnice. Za ta podarjeni čas počitka in regeneracije. Dovolila sem si, da se moje telo (predvsem pa roke) spočije. In zdaj, ko sem spočita, ko sem imela ves ta čas le zase, zdaj lahko spet s polno mero sočutja služim drugim, mojim dragim strankam. Ženskam, ki zdaj moje roke nujno potrebujejo. Še bolj kot prej.

Zakaj? Ker one niso imele počitnic. Delale so v službi ali od doma in bile poleg še mame in učiteljice. Na polno. Jaz pa kot vedno (zdaj pa še bolj) perem njihove možgane, naj vendarle končno nehajo toliko delat. Ampak seveda, lahko reči meni, ki si svoj čas sama krojim. Meni, ki si lahko svobodno izbiram. Ko te imajo enkrat v svojem sistemu, si to veliko težje privoščiš. Tako mi povejo moje stranke, da tudi, ko so na bolniški, delajo. Delajo od doma. Ker noben drug tega dela ne more opraviti namesto njih. Ali pač nočejo obremenjevati svojih sodelavk/sodelavcev. Storilnostna naravnost družbe je smrtonosni virus, ki ubija človeštvo. Moramo delati. Še bolj in še več. En človek dela za tri. Da več ostane tistemu, ki ga izkorišča.

Medtem, ko se naše energije pretakajo skozi dotik in pogovor, se pod mojimi rokami čistijo vnetja in kalcinacije. Pod mojimi rokami se topijo od utrujenosti zatrdle in zakrčene mišice. Odpirajo se blokade, ki ukleščajo živce. In kaj delam te moje prve delovne dni? Pretežno roke in ramena. Saj sem jih imela tudi prej veliko. Ampak je bilo veliko tudi drugih težav. Ni se mi zdelo, da nekaj prav izstopa. Zdaj pa... roke in ramena.

Tisti, ki me že dobro poznate, veste, da imam do vzrokov za bolečine in težave malo drugačen pogled. Trdim, da je vzroke potrebno poiskati veliko globlje, kot le na fizični ravni. Trdim tudi, da je bolečina (žal) edino komunikacijsko sredstvo, s katerim nam telo želi povedati, da smo nekje v življenju skrenili s poti. Da že dolgo delujemo preko svojih zmožnosti, proti sebi ter nevarno in vztrajno zanikamo sebe. Človek, ki je ujet v ta »Novi svetovni red«, ki nam ga sploh zadnjih 20 let vsiljuje elita, se je naučil svoje telo ignorirati, namesto negovati ga in skrbeti zanj. Tako zelo namreč dela, da sploh ne opazi, da je kronično utrujen in bolan. Filozofija liberalnega kapitalizma se ruši sama vase, saj od človeka zahteva, da je nenehno v pogonu.

Človek je postal biološki stroj, namenjen za ustvarjanje dobička, ki se sploh ne ukvarja več s tem, kako čuti in se počuti, torej kako biti. Zanj postaja bolj pomembno, kaj je potrebno še vse narediti. Ob tem pa popolnoma izgublja občutek, koliko in kaj je nujno potrebno imeti. A moramo res najprej zboleti, da lahko spet postanemo zdravi? Pa pogledajmo, kaj nas uči ta bolečina.

Ramena so točka vprašanja: "Želim ali moram?" Na ramenih nosimo vsa bremena, tegobe in obveze. Še najbolj nas bremenijo tista bremena, ki niso naša. Tista, od drugih. Ko si nalagamo preveč, tudi tisto, česar v resnici ne zmoremo. Pa moramo. Zaradi drugih. In za druge. Zgornji del hrbtenice se pod težo tujih bremen ukrivlja v kifozo. Kajpak, saj smo si preveč vsega že navlekli na svoj pukelj. Ramena najbolj bremeni lastna neuresničenost. Kdor ima težave z rameni živi tako, kakor družba ali njegovi bližnji od njega zahtevajo ali pričakujejo. Pozablja nase in zatira svoje želje. Hkrati so ramena odgovorna za pretok emocionalne energije srca, saj s pomočjo rok dajemo, sprejemamo, objemamo, božamo. Roke in ramena se prehranjujejo iz srčne čakre. To je dajanje in prejemanje. Zanimivo, da sem imela same desne roke. Seveda, desna daje, leva pa prejema. Kar pomeni, da preveč dajemo, vzeti in prejemati pa si ne upamo ali pač ne znamo. Zato so ramena zakrčena, nepretočna in zamrznjena, kot tudi naša čustva. Ko človek deluje v nasprotju s svojimi željami, potem življenjska energija ne more svobodno teči skozi telo. Zamrzne. Kako dolgo še? Koliko bolečine je še potrebne, da se osvobodimo te potrebe po garanju. Tega "Work hard" drajverja. Kaj ni bilo že dovolj te naše »pridnosti«. Izgorevamo. Ta pridnost nas je pripeljala v izgorelost.

Zdaj je skrajni čas, da začnemo zadovoljevati svoje potrebe brez strahu, da potrebe drugih zato ne bi bile zadovoljene. Skrajni čas, da začnemo živeti svoje življenje točno takšno, kot si ga želimo sami in ne tako, kot želijo drugi. Da živimo najprej zase, saj le tako zmoremo služiti tudi drugim. Skrajni čas je za spoznanje, kdo v resnici smo in kakšna je naša resnica. Ali si dovolimo biti to kar smo, ali je to zatrto nekje globoko v nas? Kaj nam je v resnici namenjeno? Ali si dovolimo sprejeti in objeti tudi svojo nepopolnost? Zdaj je skrajni čas, da si iskreno priznamo, koliko smo zvesti sebi in svojim željam. In ko se bomo naučili in osvojili še to lekcijo, se naša ramena lahko pretvorijo v krila. Šele takrat, ko bomo znali in si dovolili živeti po principu "želim." Ko se bomo naučili ljubiti samega sebe in izpolnjevati svoje želje, ne želje okolice. Zato živite svojo resnico in naj se ramena spremenijo v krila, ki vas bodo lahkotno popeljala skozi življenje. Objem.

Kaj je res in kaj ne?

11.5.2020

Živimo v obdobju totalnega kaosa, ko se lahko mnenja strokovnjakov iz istega področja popolnoma razlikujejo. Ko ne vemo več, kaj je res in kaj ne in se zdi, da se nam laž kot resnica ponuja na vsakem koraku.

Tako na primer nekateri zdravstveni strokovnjaki trdijo, da je koronavirus smrtonosen, drugi pa spet pravijo, da koronavirusi spadajo med blage viruse, ki povzročajo le prehladna obolenja. Eni pravijo, da je test stoodstoten, drugi spet trdijo, da test daje veliko lažno pozitivnih in negativnih rezultatov in je popolnoma nesprejemljiv za množična testiranja. Govori se celo, da naj bi zdravniki v podpis dobili dokument, s katerim so se zavezali k molčečnosti in k temu, da bolezni v čim večji meri skušajo pojasnjevati z diagnozo – okužba s kovid. Eni trdijo, da so bili ukrepi upravičeni, drugi se sprašujejo, kako je mogoče, da so po vsem svetu uvedli tako nesorazmerne ukrepe, ko pa gre za relativno blag virus. Eni trdijo, da nas lahko reši samo cepivo, drugi pa, da se nam ob zdravem načinu življenja in močnem imunskem sistemu nobenega virusa ni treba bati. Nekateri pravijo, da nas pred okužbo najbolj zavarujejo maske, drugi spet, da se z nošenjem mask še bolj zastrupljamo. Ali lahko kdo odpre pisarne svetovne zdravstvene organizacije?

Kaj pa novinarstvo in mediji? Je vse to, kar nam prikazujejo na TV poročilih in oddajah resnično, ali je vse zrežirano in spolitizirano pod krinko naše »varnosti« z namenom, da se manipulira ljudstvo v strah, sovraštvo in nezaupanje. Saj vemo, da je s strahom pred boleznijo in smrtjo najlažje manipulirati. In to se je zdaj tudi jasno pokazalo, kako preprosto je z ustvarjanjem panike v medijih sejati strah in podrediti ves svet. Smo tukaj priče raziskovalnemu novinarstvu, ali samo političnemu cirkusu za tv gledalce? Kje so novinarji, ki bi se zavedali svoje odgovornosti? Ali so morda tudi oni dobili navodila, o čem naj bi bila javnost obveščena?

Povsod ostaja nek grenak priokus, da gre zgolj za iskanje političnih afer, ki zakrivajo resnico o tem, v katero smer nas dejansko želi peljati oblast, ki vodi svet. Kdaj bomo izvedeli, da gre zgolj za digitalno diktaturo po vzorcu novega svetovnega reda, kjer se postopoma nedemokratsko odvzema človekove pravice in svobodo ali za resnično bojazen pred virusom? Ali nam raje ponujajo laž kot tolažbo, namesto resnice, ki boli? Vse bolj se dozdeva, da je bilo v nekaterih filmih prikazane več resnice, kot smo je deležni danes.

Kaj je torej res? Tukaj mi ostane le še navadna kmečka pamet ter moje znanje in izkušnje. Vsekakor se mi zdi kristalno jasno, da se na vseh področjih dvigajo na dan tiste stvari, ki so že dolga leta potrebna temeljitega čiščenja, preoblikovanja, odstranitve ali spremembe. Potrebna sta le strpnost in potrpežljivost, da se zgodi, kar se mora. Do takrat pa, namesto, da se ukvarjam s tem, kaj je res in kaj ne, kdo ima prav in kdo ne, raje poiščem svoj mir in krepim svojo vitalno zdravje, osebno stabilnost ter dvigam svoje zavedanje ob zahajanju v naravo, druženju in pogovarjanju s tistimi, ki me spravljajo v dobro voljo ter početju tistih stvari, ki mi prinašajo zadovoljstvo.

Šolstvo po koronsko

2.6.2020

Včeraj smo dobili obvestilo od ravnateljice, ki meni, da vstop v šolo za nas ne bo težaven, čeprav bo potrebno upoštevati določene prilagoditve. To so:

- V šolo se vračajo le zdravi učenci.
- Garderobnih omaric ne uporabljate. V učilnicah ste obuti v čevlje.
- Učenci imate pouk ves čas v isti, matični, učilnici v svojem oddelku.
- Pouk poteka po urniku, ki je veljal do 13. 3., preden smo ostali doma.
- Pouka v manjših skupinah ni, razen pri ŠPO.
- Sedmo in osmošolci nosijo maske ali drugo obliko zaščite ustnega in nosnega predela (šal, ruta, buf, podobna oblika zaščite) izven matične učilnice ali učne skupine.
- Zaščito prinesete s seboj od doma.
- V učilnici sedite ves čas na istem prostoru do konca šolskega leta.
- V jedilnici se upošteva smer gibanja, varnostno razdaljo, obvezno je umivanje rok in upoštevanje navodil dežurnih delavcev šole.
- Potrebščin si med seboj ne posojate. Zato preglejte, da imate vse potrebne potrebščine pri sebi.
- Učenci nosite torbo in potrebščine vsak dan domov. Priporočilo je, da vsak dan poskrbite, da jih ustrezno razkužite oz. doma odlagate na le eno točno določeno mesto, ki ni v stiku z drugimi domačimi potrebščinami in predmeti.
- Pomembno je samozaščitno vedenje: pogosto umivanje rok, držanje varnostne razdalje, higiena kašljanja in kihanja, uporaba zaščite nosnega in ustnega predela izven matične učilnice.
- Pred prihodom v šolo je potrebno razredničarki poslati lastnoročno ali z digitalnim podpisom podpisano Izjavo starša. Z Izjavo starši potrđite, da ne veste, da bi bil otrok prenašalec virusa.
- Starši v šolo ne vstopajo.
- Malica in kosilo bosta v šoli, ampak pestrost zaradi zahtev po enoporcijskih obrokih ne bo velika.

Zaradi organizacije dela in naročanja živil starše prosimo, da nam čim prej (če le lahko do ponedeljka, 1. 6. 2020, do 15.00) sporočite:

- Moj otrok je zdrav in bo od 3.6. prisoten v šoli.
- Moj otrok trenutno ne izpolnjuje zdravstvenih pogojev in se bo pouka udeležil kasneje v tem šolskem letu.
- Moj otrok v tem šolskem letu zaradi zdravstvenih razlogov ne bo prisoten v šoli.
- Drugo.

Označila sem tretjo alinejo. Naslednji dan sem dobila odgovor, da je to možno le z zdravstvenim potrdilom. Čeprav so še en dan prej zatrjevali, da bo za učence, ki zaradi zdravstvenih razlogov ne bodo obiskovali pouka v šolskih prostorih, šola smiselno prilagodila oblike in metode dela. Očitno te zdravstvene razloge različno razumemo.

Pred vstopom v šolo zahtevate pisno izjavo od nas staršev, s katero potrdimo, da ne vemo, da bi bil otrok prenašalec virusa. Da v zadnjih 14 dnevih ni imel nobenih od kopice naštetih simptomov. In kaj, če je pred dvema tednoma imela drisko? Naj grem danes k zdravniku po potrdilo? Kdo je zdaj pristojen za to, da potrdi, da je moj otrok zdrav ali ne? Pri opravičilu odsotnosti od pouka je to zdravnik, pri prevzemanju odgovornosti s podpisom izjave pred vstopom v šolo pa starš??? Kako naj pa jaz zagotavljam, da moja hči ni prenašalka virusa. A naj jo peljem na korona test?

Ali druga skrajnost....Otroci so bili več kot dva meseca doma, zdaj jih bo pa kar na enkrat 25 skupaj sedelo v matični učilnici? Brez odmorov oz. odmor je možen samo z masko. A mi zagotavljate, da bo moj otrok v taki šoli ostal zdrav? Kdo bo prevzel odgovornost, če zbolijo? Kdo ga bo zdravil? Februarja smo bili to starši. In tudi naše opravičilo je bilo dovolj. Kaj pa danes? Aja saj res, danes gremo vsi nazaj v karanteno, s starši in starimi starši vred.

Zato ne nameravam pridobivati nobenih zdravstvenih potrdil, kot tudi ne podpisovati nobenih izjav o tem, ali je moj otrok zdrav ali ne, kužen ali okužen. Ko boste vi zagotovili zdravo in varno šolo, brez mask, razkužil, »varnih« razdalj, smeri gibanja, enoporcijske hrane in odpiranja vrat s komolci, bom pa tudi jaz razmislila o tem, kaj je smiselno in kaj ne. Če ne bo opravičena, bo pač neopravičena. Pa še cel dopust imamo za izkoristiti. Koliko neopravičenih ur pa lahko nabere, da jo izključite iz šole? Prosim tudi za pojasnilo, kako to, da pri matematiki v več kot dveh mesecih niso pridobili niti ene ocene??? Pisali naj bi danes. Ko se je izvedelo, da se gre v šolo, se je test prestavil na četrtek? Drugi dan šole po dvomesečni karanteni in že pišejo test (ali komaj???). Ja bravo. Juhu. Komaj čakamo.

Pošteno bi bilo, da se tistim učencem, ki so bili do zdaj sposobni učenja na daljavo in so vse od doma vestno tudi naredili, to omogoči do konca šolskega leta. Nekateri si pač ne želijo nazaj v šolo. Sploh pa ne takšno! Raje zbolijo. Izostanek od pouka ostaja opravičen iz moje strani, kot smo to počeli do sedaj. Iz zdravstvenih razlogov. Ker ne morem zagotavljati, da ne prenaša virusa, kot tudi šola ne more zagotavljati, da ostane zdrava.

Dvignimo se v srce

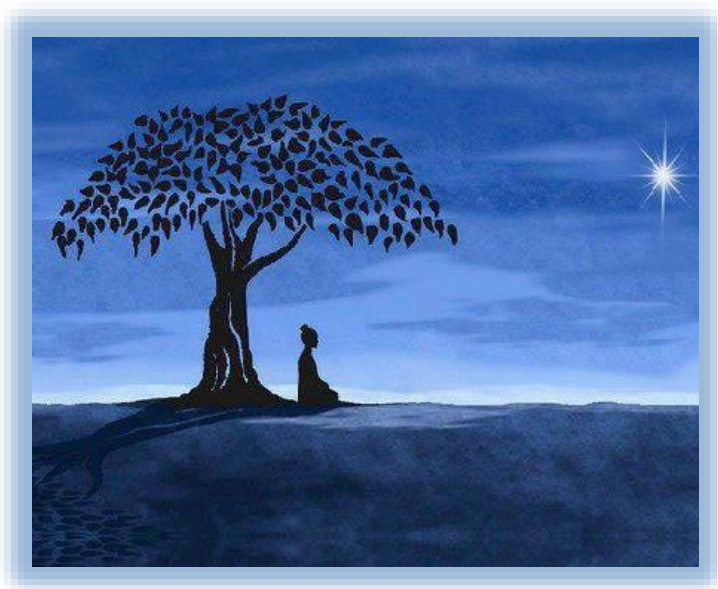
21.6.2020

Odvija se prava kriminalka. Kaos. Vojna med resnico in lažjo, med temo in lučjo. Vojna, ki prebuja človeštvo iz zimskega spanja, da bo spoznalo vse, kar so nam že dolga leta prikrivali. Razpada ego in vse, kar ne velja. Vse, kar ni sočutno in dovolj ljubeznivo. Zdaj je na nas, da to dojamemo.

Zdaj imamo še zadnjo priložnost, da tudi v sebi poiščemo in razsvetlimo še zadnje temačne kotičke. A so še kje kakšne zamere, obsojanja, kritiziranja, zavist, pričakovanja, nezadovoljstvo, strahovi, iluzije, sovražni govor, maščevalni občutki, ljubosumje, dvomi, nepotrpežljivost, odvisnost, navezanost, omejujoča prepričanja in stare navade? Ali se sploh zavedaš, koliko negativnega ustvariš skozi te uničevalne občutke? Vse to mora umreti, da se bo človek osvobodil svojih egoističnih potreb in nehal delovati proti Zakonu narave.

Vse to lahko spremenimo in predrugačimo. Vsak najprej pri sebi. Zato si dajmo zdaj to priložnost, da v sebi razkrijemo, sprejmemo in o(d)pustimo vse šibkosti, slabosti, (samo)destruktivnosti....In naredimo prostor, da v sebi prebudimo samo najboljše, najljubeznivejše, najpopolnejše in najpodpornejše. Vsak posameznik ima zdaj odgovornost poiskati dobre rešitve pri sebi. In tako bomo skupaj ustvarili novo kolektivno zavest. Gre za to, koliko smo prebujeni in ali si želimo živeti človeka vredno življenje.

Medtem, ko se na zemlji dela čistka, v sebi ohranimo vero in zaupanje, da bo preživelo in obstalo samo tisto, kar človeku in zemlji koristi. Vse resnice bodo prišle na dan. Dvignimo se v srce in občutenje ter videnje lepega in dobrega, ki iz tega kaosa nastaja.

To je mojstrstvo, ki se ga učim

25.6.2020

Edino in največ, kar lahko zdaj kot človeško bitje pri svojem prebujanju in zdravljenju postorim je, da pripravim teren in ustvarim pogoje, da lahko mojster začne svoje delo. Ta mojster je moj notranji resnični Jaz.

Dokler se ne zavedam svoje resnice, ne morem biti čista. Vsaka težava, bolezen, bolečina, slab odnos, vsakršno neskladje me samo opozarja, da še vedno nisem čista. Da še vedno delujem proti sebi. Zato sprejemam taka opozorila s hvaležnostjo in z zavedanjem, da se moje telo skozi vsa ta neskladja le čisti in preobraža. Jaz pa prihajam vse bližje svoji resnici. Vse bližje svojemu resničnemu Jazu. Mirno, spoštljivo, ljubeče in potrpežljivo. Vsak dan sproti in vztrajno čistim vse negativne sile, ki lahko negativno vplivajo na moj razvoj. Svoje misli, čustva, odnose, pričakovanja, potrebo po nadzoru, vse odpore, predsodke, strahove, navezanosti. Vsak dan je nov dan in vsak dan imam novo priložnost, da zmagam v sebi.

Vsak dan si vzamem čas za trenutke zavestne prisotnosti. Da poiščem v sebi čistost misli in občutkov. In premagam vse zle energije, ki me usmerjajo tja, kamor v resnici sploh ne želim. Prepuščam se vsemogočni Prisotnosti, božanski inteligenci, ki je v meni. Ponižno in hvaležno. To je največja pokora za moj ego. Tako se topijo vsi moji oklepi. Umira vse, kar mora umreti, da se bo lahko v meni rodilo in zaživelo nekaj novega. Lepega. Veličastnega. Urin se na svojih zmagah in napakah. To je mojstrstvo, ki se ga učim.

Človeštvo je zaspalo

30.6.2020

Človeštvo je zaspalo. Izgubljeno in prepričano v svoj prav tava v nevednosti in omejitvah, ki si jih ustvarja v svojem umu. Ujetem v prepričanje nerešljivosti in dokončnosti. V hitenju polnem ciljev in načrtov. A se bojimo umiriti, da se ne bi slučajno srečali sami s seboj?

Kaj ni že čas, da premagamo to iluzijo o življenju. Da se končno že zbudimo in spoznamo ter presežemo vse te človeške omejitve. Da končno dojamemo, kako nas prepričanja, želje, navade, pričakovanja in lastni principi držijo v matrici nevednosti in omejenosti. Da končno spoznamo, da smo svobodni lahko šele takrat, ko nimamo nobenih omejitev več. Nobenih negativnih misli. Nobenih slabih občutkov in negativnih energij. Da končno spoznamo, da imamo svojo svobodno voljo in se lahko samo s svojo zavestno odločitvijo izkoplujemo iz te matrice trpljenja, bolezni in nemira. Enostavno izstopimo iz svojih utirjenih konceptov. In pomislimo, da mogoče vse to, kar so nas učili v šolah sploh ni res. Da vse to, kar so nam govorili starši sploh ni dobro za nas. Da vse to, v kar verjamemo morda sploh ne drži. Da je vse to, kar se nam prikazuje kot resnica v bistvu ena velika laž.

Kaj pa če lahko v svojem brezdelfu naredimo nekaj najbolj koristnega zase? Kaj pa če si s svojo neposlušnostjo in neubogljivostjo v bistvu odpiramo možnost živeti samega sebe? Kaj pa če hoja po dežju lahko tudi čisti in krepi, ne pa, da lahko od tega samo zbolimo? Kdo si je sploh izmislil vsa ta »pravila« za nas? A se ima sploh kdo pravico odločati za nas ali namesto nas? Koliko bolečine in nezadovoljstva še potrebujemo? Kako dolgo se moramo še hraniti s tem pritoževanjem? V kakšno stisko nas morajo še spraviti, da bomo končno dojeli in odločno rekli STOP? Dovolj je bilo!

Zakaj se ne bi raje odločili za preseganje tega, kar nas trenutno omejuje. In se nehali ukvarjati s tem, kdo nas mora zdaj iz tega rešiti. Vsak naj najprej sam pri sebi poišče možnosti za preraščanje svojih omejenih miselnih konceptov, v katere se je pustil ujeti. Saj smo vendar inteligentna bitja. Vsak trenutek svojega življenja ustvarjamo. In vsak trenutek se lahko sami odločimo, kaj želimo ustvariti. Če se odločimo za ustvarjanje slabe volje in slabih občutkov, bomo zagotovo zaprli in zablokirali dotok življenjske sile, ki jo imamo vedno na razpolago. V sebi.

Če pa se odločimo za dobro voljo, dobre občutke, predvsem pa resnico, bo lahko tok življenja nemoteno stekel skozi naše telo. In bomo lahkotnejši in bolj pretočni. Povezani sami s seboj. Zdravi in osvobojeni. Dajmo že končno te maske dol in bodimo iskreni. In dovolimo drug drugemu svobodno izbiro. Nekateri bodo raje umrli v svojem (za)verovanju v laži. Pa naj. Imajo vso pravico. Naj vsak zase poskrbi in odloči. Mi pa poskrbimo za svojo Prisotnost. Kajti bolj kot bomo prisotni v sebi, manj možnosti imamo, da se ujamemo v pasti omejenosti, neiskrenosti, nevednosti in laži.

Ojoj... ..koliko jamranja, pritoževanja, šinfanja in pametovanja

5.7.2020

Virov informacij, ki se trenutno pretakajo med nami je ogromno. Ljudje se zaradi preobilja informacij in različnih, mnogokrat nasprotujočih si mnenj, kregajo med seboj. Vlada totalen kaos. Kaj je resnica in kaj laž? Da bi to lahko videli, sta potrebna le odmik in trezen razmislek. Ampak za ljudi, ki spijo in vidijo samo negativnosti, pač ostaja skrito. Ozadje ni samo zmanjšati populacijo, cepljenje, čip, 5G, Adrenochrom, Deep State, NWO, pedofilija, trgovanje z ljudmi, nadzor, zastrupljanje s hrano in zdravili, odvzem človekovih pravic in svoboščin, ampak še veliko bolj grozljive stvari. Kaj naj rečejo tisti, ki so jim države in mesta uničili do neprepoznavnosti. Kaj naj oni pišejo o tem, ki sploh v trgovino ne morejo. Ker je nimajo.

Tukaj se pa eni pritožujejo, ker ne morejo na dopust, ki so ga planirali ali bili navajeni od prej. Ojoj. Cela tragedija. V iskanju odličnega počutja za vsako ceno tonejo v bedo in zamorjenost. Še vedno jih vodi njihova notranja prisila, ko vsa svoja pretekla nezadovoljstva in vso hrepenenje po sreči zlijejo v dopust, ki naj bi jih čudežno rešil. Največja težava večine ljudi je še vedno v pričakovanju na čudežno tabletko, cepivo, instant recept ali samo na nekoga, ki bo nekaj namesto njih rešil.

Ali pa samo dolg spanec, da vse mine in bodo lahko naprej furali lajf po ta starem. Do takrat bodo pa še naprej pridno in ubogljivo natikali svoje maske, v strahu, da koga ne okužijo, ali da kdo ne okuži njih. In še naprej bodo vztrajno iz sebe delali sužnje in velike žrtve. To so seveda tisti, ki spijo, in ki nočejo ali ne znajo verjeti v dobre rešitve. Tisti, ki se še vedno upirajo nujno potrebni spremembi.

Odločitev, da delaš za minimalca je tvoja. Odločitev, da delaš pod nedopustnimi pogoji, je tvoja. Odločitev, da imaš zmešanega šefa in sodelavce, je tvoja. Odločitev, da se kregaš s svojim partnerjem, starši ali otroci, je tvoja. Odločitev, da se prilagajaš je tvoja. Noben te ne sili. Sam moraš narediti korak naprej. To ne pomeni nujno, da moraš pustiti službo ali se ločiti. Ni pa izključeno. Treba je narediti načrt, kaj je tisto, kar te zanima, izpolnjuje in zadovoljuje.

Kaj znaš, kje so še skriti tvoji talenti. In potem je potrebno napraviti pot, kako priti do tja. V tem načrtu pa mora biti nujno potrebno zdravljenje in izobraževanje, saj boš lahko le tako izstopil iz starih vzorcev in prišel naprej. To ni kratkoročni načrt. In sploh ni lahko in enostavno. Ne ni!! Samo, se pa da.

Tudi jaz sem bila dolga leta ujeta v cono udobja in železne okove svojega Ega. Nezadovoljna, bolna, utrujena in nesvobodna. Naredila sem veliko napak, pometala sem pod preprogo, si zatiskala oči in se zatekala v svoje iluzije. Rabila sem leta slabih izkušenj, da sem dojela, da mene ne bo nihče komandiral, izkoriščal, podcenjeval, poniževal. Da lahko opustim potrebo po ugajanju in dokazovanju. Da se mi ni potrebno prilagajati in izgubiti sebe. Da lahko izstopim iz vsega tega in si življenje kreiram sama. In ni bilo enostavno, ker ti negativna družbena naravnost to pot otežuje. Ker te vsi neprebujeni ljudje porivajo nazaj v spanec in cono udobja. Ker se je bilo potrebno veliko novega naučiti in se marsičemu odpovedati. Ni bilo lahko, toda življenje ni vedno narejeno tako, da bi nam bilo samo lepo in prijetno. Če se tvoja ladja potaplja, pač skočiš in plavaš. Če ne znaš plavati, se boš pač naučil. Ali pa utoneš.

Največji korak je tisti, ko je človek pripravljen na spremembo. Pripravljen poiskati drugačne rešitve. Šele ko presežemo ves strah in dvom, se življenje začne. Najprej je potrebno spoznati, raziskati in se soočiti s svojo temo in šele takrat lahko razumeš, kaj pomeni Luč in Svetloba. Za to je potreben pogum. Človek ne pride na višjo stopnjo zavesti ali v višjo dimenzijo samo s tem, da živi. Ampak s tem, da razvija svoja znanja in vedenja o zdravem načinu življenja, samozdravljenju, samooskrbi, meditaciji, odpuščanju, hvaležnosti, sobivanju z Naravo, o Zakonu življenja. Da se nauči nadzorovati svoje misli, besede, obnašanje, svoja čustva in telo. Da se zna sprejeti z vsemi svojimi napakami vred. Da zna uporabljati svojo intuicijo in biti v svoji resnični Prisotnosti. To lahko naredimo z raziskovanjem in izobraževanjem na različnih področjih. In spremembe se začnejo počasi dogajati. Naredimo lahko karkoli si zadamo, pa če tudi vsi okoli nas mislijo in trdiyo, da to ni mogoče. "Kdor ne verjame v čarovnijo, je ne bo nikoli doživel". Čisto vsak človek je sam pisec svoje prihodnosti. Če želiš čakati, potem čakaj. Nekateri čakajo celo življenje in to samo zato, da jim ne bi bilo treba česarkoli spremeniti.

Počitniška lahkost nam je dosegljiva vsak dan, brez denarja in brez dovoljenja kogarkoli. Dovolj je samo to, da se naselimo v svoje telo in mu podarimo trenutek oddiha, prostosti in užitka ob majhnih doživetjih, ki pa so lahko pristna in globoka. Nobenega kraja ni, ki nam ga lahko pričara nekdo drug. Sanjski dopust je to, da si upamo vsak dan zapuščati zapor negativnih misli in se odpravljati v neznano z radovednimi očmi majhnega otroka. Tega ni mogoče naročiti, kot tudi ne kupiti. Ko bomo nehali čakati na velikega rešitelja, in ko nam bo resnično postalo vseeno za vse družbene dobrine, visokotehnološke izume in bonitete od katerih smo odvisni, šele takrat se revolucija Luči lahko začne in tema pade. Ko si lahko rečeš: »Pa kaj potem, če ne morem to in ono. Bom pač poiskal drugo rešitev.« Takrat si svoboden. Dokler se pa zatikamo v »Ja ampak« in »Kaj pa če« izgovore, se ne more zgoditi popolnoma nič. Leto sprememb. Kot se je napovedovalo. A smo sposobni kaj spremeniti? Ali je Sprememba še vedno najhujša in najbolj neozdravljiva bolezen?

Trenutno stanje kolektivne zavesti

7.7.2020

Za trenutno stanje kolektivne zavesti so še vedno značilna nizka lastna vrednost, strah, nezaupanje, odsotnost ljubezni, dominacija negativnih misli, pomanjkanje vere v obilje (ki ni le materialno), dualizem, nezavedno ustvarjanje realnosti, prevlada materialnega in razumnega nivoja,... Vse to nam onemogoča, da smo v stiku s samim seboj. Ujeti smo v matrico uspešnosti in odvisnosti od zunanjega sveta. Sledimo drugim, namesto sebi. Problem je tudi komunikacija, ki večinoma poteka skozi boj, kritiziranje, obsojanje in dokazovanje svojega prav.

Večina jih govori o preživetju. Tako v službah, kot tudi v svojih domovih. To je vibracija strahu, nezaupanja in nizke lastne vrednosti. Zelo malo ljudi se ceni. In take ljudi se seveda da s pridom izkoriščati. V bistvu je za take ljudi edina rešitev ta, da jih tisti, ki jih izkoriščajo še bolj stisnejo v kot. Zakaj? Zato, da bodo prisiljeni postaviti na tehtnico **strah pred spremembami in trpljenje** v službi, odnosih, boleznih,... Ko imajo slednjega dovolj, naredijo spremembo. Vedno imamo samo dve možnosti: sprejmi ali pusti. Sprejeti ne pomeni, da to tudi odobravaš. A če spremeniš svoj odnos do tega, je situacija lahko sprejemljiva. Če tega ne zmoreš, potem obstaja samo še druga možnost. Pusti.

Danes se ljudje vse preveč odločajo razumsko, z egom. Ta pa se boji tveganja. Zanj je vsaka sprememba tveganje. Zato se ljudje tako težko odločijo za spremembe. Ker jih še vedno vodi Ego. Ključna zadeva pri transformaciji je prehod iz energije strahu v energijo srca. Možgani niso ustvarjeni za odločanje o našem življenju. Odloča srce. In naša intuicija. Možgani pa imajo nalogo, da potem to uresničijo. Pomembno je živeti zavestno, kar pomeni, da se opazujemo in sproti odstranjujemo negativne misli in škodljive vzorce obnašanja ter čustvovanja, iščemo dobro v sebi in drugih, spoštujemo različnost, ne ocenjujemo, ne kritiziramo, ne skušamo spreminjati in popravljati drugih. Tukaj smo zato, da spreminjamo sebe.

Kako se bomo rešili iz tega?

3.8.2020

Že od prvega dne karantene vem in verjamem, da je Covid 19 lažna oznaka za bolezen, ki jo povzroča strup. Strup, ki so ga v svojih znanstveno fantastičnih laboratorijih razvili temni gospodarji sveta. Veliki načrt, ki ga že dolga leta izvajajo zato, da bi nas razčlovečili in zasušnili. Ne bom jih imenovala. Dovolj bo, če povem, da gre za zelo majhen procent ljudi, elito, temno silo, ki vlada in uvaja svoj novi svetovni red z izvajanjem agende uničenja večine človeštva. Lepo počasi in postopno nas že dolga leta (pod krinko, da je vse to za naše dobro) »kuhajo«, zastrupljajo in vklenjajo v verige materialnega pohlepa in odvisnosti. Sistemsko zavajanje, programiranje in zastrupljanje se že leta in leta izvaja skozi prehrabene verige mogočnih multinacionalk. Hrana je gensko spremenjena, polna hormonov, aditivov, barvil, konzervansov, antibiotikov,... Našprickana in nafilana z nevarnimi kemikalijami, da je lahko lepa in obstojna. Prav tako se s strupenimi kemikalijami, težkimi kovinami, plini, virusnimi in drugimi strupenimi delci zastruplja vodo in zrak, ki jih pod strogo zaupno piloti iz letal razpršujejo v ozračje. Največ zaslug za množično zastrupljanje in uničevanje ima farmakomafija z zdravili in cepivi. Namenoma razvijajo in ustvarjajo vedno nove bolezni, da lahko izdelajo in prodajo vedno več zdravil, ki to za moje pojme niso. To so droge. Kajti zdravilo te pozdravi. Droga te zasvoji. Počasi nas delajo odvisne od farmacije in odvisne od tehnologije, ki je z naklepnim vklopom 5G omrežja najhujše vojaško orožje. Prav tako nas delajo odvisne tudi preko potrošništva. Na vsakem koraku nam vceplajo v možgane pohlepne potrebe po materialnem. Ljudje se na veliko zadolžujejo pri bankah zato, da bi lahko vse to imeli. Dela se vedno več in več in še to ni več dovolj za kredite in preživetje. TV programe polnijo z vsebinami, ki naj bi jim verjeli. Prikazujejo nam to, kar hočejo, da vidimo in verjamemo. Preko šolskih, zdravstvenih, socialnih, finančnih, vojaških, medijskih in drugih javnih sistemov nas že kot otroke programirajo v ovce, ki slepo verjamejo, sledijo in služijo temnim gospodarjem sveta, ki so vzrok vseh vojn, revščine, lakote, epidemij in vseh najhujših grozot tega sveta. Tako smo počasi, pod skrbno načrtovano taktirko, postali stroji in sužnji svojih stroškov ter nekoristnega »znanja«. Odvisneži od svojih prevelikih potreb in nezdravih, nenaravnih življenjskih navad.

Postali smo človeški sužnji za načrte pohlepa, izkoriščanja in manipuliranja. Kljub vsem doktoratom nesposobni za naravno zdravljenje, preživetje in sobivanje v naravi.

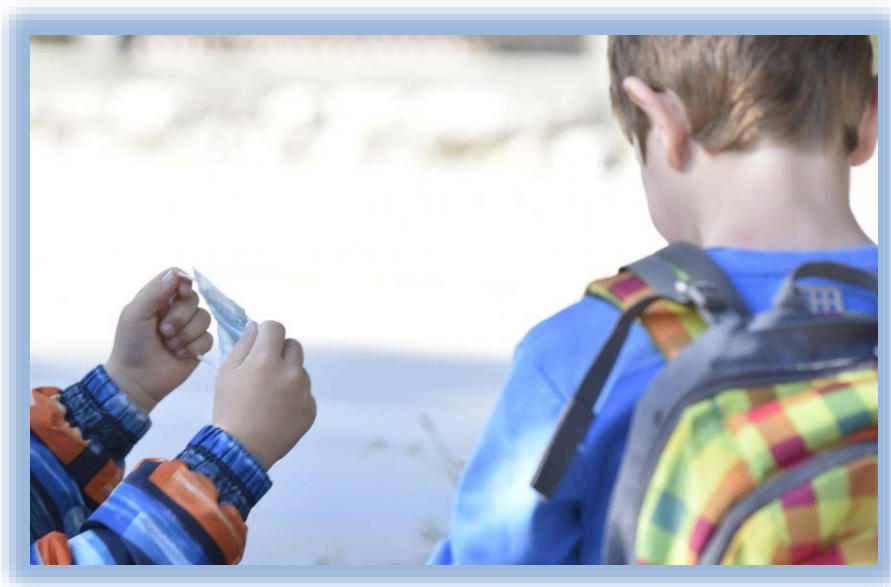
Nesposobni za lastno razmišljanje, uporabo intuicije in zdrave človeške pameti. Razdeljeni, namesto poenoteni. Zavedeni in slepi, namesto razsvetljeni in prebujeni.

Postali smo marionete, igralci umazane igre, katere scenarij nam piše elita. Ali se še vedno želimo igrati to igro? Ne! Ni treba! Iz te igre lahko tudi izstopimo.

Kako?

Tako, da nehamo ubogati. Tako, da odvržemo maske. Tako, da se upremo vsem kovid ukrepom in se zavzamemo za pravice, ki nam kot človeku pripadajo. Tako, da ne dovolimo cepljenja in 5G omrežja. Tako, da nismo v strahu pred temnimi gospodarji in se raje, kot da umremo v suženjstvu, borimo do zadnjega diha za svobodo. Svoboda je naša temeljna človeška pravica! Mediji nam vse te lažne vsebine prikazujejo zato, da nas držijo v strahu. Strah ima najnižje vibracije, ki nas zadržujejo in zaklepajo v realnost temnih sil. Ko si v strahu, si na njihovi strani. S svojim strahom, ubogljivostjo in pohlevnostjo jih hraniš in jim daješ moč. Zato se je nujno potrebno dvigniti nad vse to, spustiti strah in narediti prostor v svojem srcu za ljubezen in obilje. Tako, da končno rečemo NE in se upremo vsemu temu, kar nam vsiljujejo. Tako, da se ukvarjamo sami s seboj in se zavzemamo zase. Tako, da se informiramo, ne pa samo slepo verjamemo v to, kar nam prodajajo. Tako, da ne verjamemo vsega, kar slišimo na poročilih. Tako, da prisluhnemo neodvisnim strokovnjakom. Tistim, ki so izstopili iz sistema in ne tistim, ki so odvisni, plačani in podkupljeni od globalistov. Tako, da skrbimo za svoje psihofizično zdravje in krepimo svoj imunski sistem. Tako, da čim manj kupujemo in se čim manj zadolžujemo. Tako, da se osvobodimo vseh odvisnosti, ki nam jih prodajajo zato, da bi nas okužili in zastrupili. Tako, da smo skromni, močni in pogumni ter se dvignjenih glav povezujemo in delujemo skupaj. Vsak posameznik šteje. Tako, da se opolnomočimo in se skupaj dvignemo v človeka vredno življenje.

Ne pričakujmo, da nas bo nekdo rešil. Tudi izvenzemeljska bitja nas ne morejo rešiti. Rešimo se lahko le sami. Korake in premike moramo narediti mi, prebivalci Zemlje. Odločamo se sami. Zase. Na Zemljo se spušča vedno več svetlobe z namenom, da razsvetli in prebudi človeštvo iz globokega spanca. Imamo pomoč in vso podporo. Ponuja se nam idealna priložnost za popravni izpit, da končno dvignemo svojo zavest in se odločimo zase in za dobrobit vsega človeštva. Imamo pomoč, ki nam kaže pravo pot, ampak to pot bomo morali prehoditi sami.

Virus ali strah

24.8.2020

Čakamo na navodila iz šole....Nič se še ne ve, čeprav se po moje že vse ve. Zagotovo so vsi scenariji že dodobra vnaprej pripravljeni, ne glede na to, ali obstaja virus ali ne. Virus ni pomemben. Zdaj je pomembno to, da te je čim bolj strah. Strah pred inšpekcijo. Strah pred izgubo službe. Strah pred tem, da te dobijo, ker ne ubogaš ukazov. Pomembno je samo to, da smo lepo tiho pa pridni, ubogljivi in pohlevni. Kakšen A, B, C, in D plan? Lepo vas prosim. Pripravljena sta samo dva scenarija:

1. v maskah z razkuževanjem ali pa
2. na daljavo.

Naslednji bo pa samo še za tiste, ki so cepljeni.

A bomo to res dovolili??? Se vam šola v maskah zdi res varna, zdrava in poučna??? Česa bodo deležni naši otroci v šolah? Učenja ali ustrahovanja? Ustrahovanje pred virusom, ki je (če vam še ni jasno) smrtonosen samo v medijih. Ustrahovanje pred bližino in pristnimi osebnimi odnosi???? Odobravanje v plastiko zapakirane malice in instant kosil??? Potem se pripravlja idealno gojišče za viruse, bakterije in strah. Idealno za padec imunskega sistema ter razvoj psihičnih in fizičnih bolezni.

Me zanima, če bodo čistilke še vedno samo v popoldanskem času na šolah. Ali bo vse do hodnikov smrdelo po scanju že po prvi šolski uri? Ali bodo zdaj razkužila zamenjala vodo, milo in brisačke? Se bodo zdaj okna med odmori odpirala in prostori prezračevali ali bo dovolj samo to, da nosiš masko??? Bodo starši še vedno pošiljali bolane otroke v šole in vrtce? Pričakujem, da ne. Kot bi to moralo biti. Pa če je virus ali ga ni.

Računam na vas, dragi ravnatelji, učitelji in starši. Da se upremo in se postavimo zase in za svoje otroke. In skupaj poskrbimo za zdravo, poučno, kreativno, čisto, varno in razigrano šolstvo, ki nam po ustavnem zakonu tudi pripada. Dragi šolniki, pa to je idealna priložnost, da končno zahtevate primerne pogoje (kader, šolski prostori, manjše skupine, višje plače....), da boste lahko izvajali varen pouk (beri: ubogali ukaze).

Naj vam država zagotovi to, kar zahteva. Halo??? Saj ste ja sami izobraženci. Strokovnjaki na svojem področju. Čeprav je tukaj dovolj že zdrava kmečka pamet. Resnično upam, da ne boste sodelovali v tej vojni proti »virusu«? V tem zločinu proti človeštvu!!! Ali za koga delate? Koga podpirate? Koga plačujete?

Virus? Virus je tam, kjer je strah. Kjer ni strahu, tam virus ne preživi!!!

Spoštovani ravnatelji, učitelji, učiteljice in svetovalna služba

30.8.2020

Prejeli smo vsa vaša oz. NIJZ-jeva navodila in priporočila, ki smo jih skupaj z otroci doma tudi dosledno prebrali. Nam je vzelo kar nekaj časa, ker smo se potem še dolgo o vsem pogovarjali. Otroci imajo veliko vprašanj in veliko zelo modrih pomislevkov. Niso neumni. In ne vem, kako naj ta pravila igre nove javne šole svojim otrokom razložim, saj jih pač ne vzgajam po metodi »Tiho bodi in ubogaj!«

Razumem in vam ne zavidam situacije v kateri ste se zdaj ravnatelji in učitelji znašli, pa vendar me zanima; ali se boste na priporočila NIJZ-ja odzvali kot pedagoški strokovnjaki, ali se boste spremenili v varnostno službo, ki na vsakem koraku otroke preverja, ali so kužni, razkuženi, z masko na obrazu in se po skupnih prostorih gibajo po cestnem pravilu? Ali se bodo zdaj hiše učenja spremenile v prostore, ki spominjajo na zapore in bolnice? Ali bodo odmore, ki so bili do sedaj namenjeni gibanju in druženju, zdaj otroci presedeli izolirani znotraj svoje razredne skupnosti? Boste res pozabili, kako poglobiten pomen ima za psihofizični razvoj in zdravje otrok ravno zadostna količina in primerna oblika gibanja ter pristni medsebojni odnosi? Ste pozabili, kako globoke vezi in socialna učenja, se ustvarjajo izven pouka in šolskih učilnic; med odmori, na izletih, avtobusih in šolah v naravi? Ali se zdaj šolske ustanove spreminjajo v izolirnico, omejeno na dodeljenih 20 do 25 oseb, na meter in pol razdalje? Ali zdaj učitelji ne bodo več poučevali v svojih razredih, polnih didaktičnih pripomočkov (zemljevidi, plakati, mat. telesa, glasbila, likovni pripomočki, makete ...)? Ali bodo s polnimi rokami prehajali iz razreda v razred in morda zaradi poenostavitve začeli svoje slikovite materiale puščati v omarah?

Kje so sedaj črte odgovornosti, igrivost, pedagoška suverenost in ustvarjalnost, integriteta? Kje so sedaj tako opevane bio-psiho-socialne celovite rešitve in vzgojno-izobraževalni pristopi? Mi smo prejeli Titova priznanja za solidarnost, prijateljsko pomoč sošolcem, naši otroci pa bodo prejeli pohvalo za socialno distanco in z razkužilom oprane možgane??? Ali boste res pozabili na tiste otroke, katerim starši ne morejo omogočiti morja, smučanja, izletov, opere in gledališča?

Boste pozabili na tiste otroke, ki doma odraščajo v nezdravih družinskih odnosih, nasilju, revščini, zapuščenosti in jim je šolsko okolje edini prostor, kamor se lahko zatečejo in do s tega najedo? Koliko od vas, šolskih delavcev, vas te dni razmišlja, da ste v šoli zaradi otrok, da brez otrok tudi vas ni. Da ste za mnoge samo vi tisti, ki jim lahko omogočite prijetno sobivanje in osebnostno rast? Ali boste res pozabili na vse svoje dobre prakse, ki so delale v korist psihodinamike otroškega in mladostniškega razvoja ter odraščanja? Ali ni ena najpomembnejših nalog vzgojno-izobraževalnega sistema ta, da pripravlja in spodbuja posameznike za dejavno vključevanje v družbeno in kulturno življenje, in da stremi k vzgoji omikanih in kritično razmišljujočih posameznikov?

Draga ravnateljica, učitelji in učiteljice, obveščam vas, da v takem eksperimentu ne bom sodelovala, ker sem odgovoren starš in imam po zakonu dolžnost poskrbeti za svojega otroka. Navodila za ukrepe, ki ste jih pripravili in jih očitno nameravate izvajati, so milo rečeno, zastrašujoči in po nobenem zakonu ne sodijo v šolski prostor.

Od obveznega nošenja mask (za katere neodvisna stroka soglasno potrjuje, da so skrajno škodljive). O tem se je javno opredelil tudi varuh človekovih pravic. Do razkuževanja rok z razkužili, v katerih so škodljive substance. V oči bode tudi ukrep, da staršem ni dovoljen vstop v šolo. Do danes mi še nihče nikjer ni prepovedal osebnega stika s svojim otrokom. Ali ni slovenska javna šola javni prostor, v katerega kot starš lahko vstopim vedno, ko se hočem prepričati, da je moj otrok deležen primerne obravnave, usklajene z dogovorjenimi kurikularnimi vzgojnimi in izobraževalnimi cilji?

Če mi boste vstop v šolo prepovedovali ali kakorkoli ogrožali zdravje, pravice mojega otroka in starševske pravice, bom primorana poiskati druge poti. Očitno bodo po novem šolska vrata na široko odprta inšpektorjem in odvetnikom. In ne me narobe razumet. To niso grožnje. To so dejstva, pred katera me kot starša postavljate vi. Kakšna je pravna podlaga za uvajanje tako strogih ukrepov? Kateri veljavni zakon v Republiki Sloveniji vam dovoljuje take ukrepe? Ali se vi tega ne sprašujete? Ker taka vprašanja bi morali vi, kot pedagoški strokovnjaki nasloviti na NIJZ. Ne vem, če se zavedate, pod kaj se podpisujete in ne vem, kdo vas pred tem štiti.

Ne bom spregledala in ne bom dovolila, da se moji otroci spreminjajo v nepismena, nesolidarna, neodzivna, neempatčna in socialno neinteraktivna bitja!!!

Zanimalo me bo, ali imajo otroci v šolah vedno na razpolago milo in brisačke. Ne dovolim, da mojega otroka silite, da si 10x na dan špricka razkužilo na roke, ker si jih zna umivati. Ne dovolim, da se mojega otroka spremeni v čistilko, ki mora po uporabi z razkužili čistiti mize, športne, didaktične in druge rekvizite. Zanimalo me bo, koliko čistilk je na šoli med poukom in kako se skrbi za higieno na WC-jih in drugih prostorih ter prezračevanje prostorov. Zanimalo me bo, ali učitelji res prihajate zdravi na delovno mesto. Zanimalo me bo, ali je šofer, ki vozi mojega otroka v šolo in domov res zdrav, glede na to, da dela v maski že celo poletje. Zanimalo me bo, kje se nosijo maske, ali se res nosijo na varen način in kakšne so te maske. Pričakujem tudi vaša priporočila, ker zagotovo se ne bom sprijaznila z rešitvijo, da so dovolj tudi šal, ruta, papirnati robec z elastiko ali maske zašite doma. Zanimalo me bo, kakšno prehrano ponujate v šoli. Baje bo po novem vse v plastiki. Zanimalo me bo, ali šola dosledno usklajuje svoje prednostne naloge z dogovorjenimi kurikularnimi vzgojnimi in izobraževalnimi cilji ali bo realizacija vaših zastavljenih ciljev ostala le na papirju. Pri Varuhu človekovih pravic se bom pozanimala, če so mojemu otroku ali meni kot staršu kršene kakršnekoli človekove pravice: Pravica do izobrazbe, Pravica do varnosti in telesne nedotakljivosti, Svoboda izražanja, Pravica do zasebnosti, Varovanje osebnih in zdravstvenih podatkov, Pravica do dostojanstva, Pravica do odgovornega in samostojnega starševstva, Pravica do družinskega življenja. Jaz bom kot odgovoren starš poskrbela za svoje dolžnosti. To je v prvi vrsti to, da v šolo pošiljam zdravega otroka. O higieni kašljanja, kihanja in umivanja rok smo se sicer pogovarjali že v vrtcu, ampak bomo za vsak slučaj tudi to ponovili.

Obveščam vas, da sem kot zakoniti zastopnik in starš, odgovorna za svojega otroka. Menim, da z maskami, razkužili, fizično distanco, prepovedjo gibanja in z vsemi ukrepi, ki nimajo pravne podlage v vzgojnoizobraževalni ustanovi kršite pravice in temeljne svoboščine otrok. Ne dovolim, da kakorkoli posegate v telo mojega otroka (vključno z nedovoljenimi zdravniškimi testi) v času šolanja brez mojega pisnega dovoljenja. Kakor tudi ne dovolim, da silite mojega otroka v razkuževanje rok in nošenje maske, ker s tem škoduje svojemu zdravju. Saj že otroci vedo, da je izdihani plin CO₂ škodljiv in se ne sme vdihovati. Vdihujemo kisik. Naj se vsak ukrep utemelji z multidisciplinarnimi znanstvenimi študijami, kot se za 21. stoletje in laično šolo spodobi. Epidemija je že zdavnaj preklicana.

Vsi smo se znašli v težki situaciji. Še posebej vi, ravnatelji, učitelji in vzgojitelji. Zavedam se in razumem, da ste postavljeni pred zelo pomembno in odgovorno nalogo. Pa vendar, ali ni to pravi čas, da udarite po mizi? Zaposleni v javnih službah se lahko odločite za UGOVOR VESTI, ki je po svoji temeljni oz. avtentični naravi celo MORALNA DOLŽNOST.

V 46. členu slovenske ustave je zapisano, da je ugovor vesti dopusten v primerih, ki jih določi zakon, če se s tem ne omejujejo pravice in svoboščine drugih oseb. Javni delavci torej imate pravico oz. moralno dolžnost do ugovora vesti. Brez vašega poguma, srčnosti in neustrašnosti žal ne bo šlo. In tukaj smo starši, ki stojimo za vami in vas podpiramo. Seveda samo do tiste meje, ko se še dela s srcem, kar pomeni postaviti človeka na prvo mesto in spoštovati njegovo svobodno voljo.

Verjamem, da čutite in želite za naše otroke enako kot mi starši. Prepričana sem, da samo naš dialog ter sodelovanje lahko pripomore, k boljši in lepši prihodnosti naših otrok. Zato v upanju na dobro sodelovanje med nami, pričakujem vaš odgovor.

Odzivi so različni

1.9.2020

Ura je že čez polnoč. Po navadi hodim s kurami spat. Danes pa ne morem zaspati, ker čutim, da napišem še to, kako so se na moja pisma odzvale ravnateljice. Odzivi so bili različni. Predvsem se je pokazalo to, kar nam korona odpira že ves čas. To je razdvojenost. Stojimo na dveh bregih in bijemo to jalo bitko z virusom, ki ne pelje nikamor. Dokler se ne bomo poenotili, te vojne ne bo konec.

V pismu prve ravnateljice sem začutila njen pogum in njeno bojovito držo, kako je ure in ure presestankovala z enimi in drugimi pametnjakoviči, da je dosegla, da so dijakom sploh lahko odprli vrata dijaškega doma. Zdaj stoji med dvema ognjema tistih staršev, ki mislimo, da so ukrepi prestrogi in tistimi, ki mislijo, da so preveč ohlapni. Razumela je moja razmišljanja, kot jaz razumem njena ukrepanja. In skupaj stojimo in se podpiramo, dokler bomo znotraj tega znali poiskati bistveno. To je, da skrbimo za higieno in za svoje zdravje. In tukaj smo enotni.

Druga se je sicer strinjala z mojim razmišljanjem, ampak ni mogla mimo svojega stališča. Citiram: »Sama bi se počutila grozno, če bi nekoga okužila, ker zaradi svojega prepričanja ne bi nosila maske. Enako grozno bi mi bilo, če bi moj otrok iz tega razloga okužil druge. Koga bi tožila, če bi ga okužil neodgovoren posameznik, pa še ne vem.« Ja. Razumem. Vidim kje je in kako razmišlja. Ampak brez obsojanja sprejemem in pričakujem, da tudi ona sprejme moje stališče, da nas maska ne more zaščititi pred nobeno okužbo, ampak nas lahko zaščiti samo in edino naš močan imunski sistem. In če sem zdrava, ne morem okužiti nikogar, zato ne potrebujem maske. Kot nje ne more okužiti nobeden, ker nosi masko. V resnici si obe želiva enako. To je biti in ostati zdravi. In tukaj sva enotni.

Tretja je bila še najbolj od vseh kritična in ostra do mene, češ da pozabljam na tiste, ki so slabšega zdravstvenega stanja ali pa so slabšega stanja njihovi družinski člani. In da če mislim, da nošenje maske in razkuževanje mojemu otroku škodi, naj si pridobim ustrezna zdravniška potrdila. Začutila sem njeno nemoč in iz njenih besed lahko sklepam samo to, da je tudi sama bolj šibkega zdravja. In smo spet tam. Vsi si želimo isto. Biti zdravi. Ampak vsak na svoj način in vsak s svojim vedenjem in verovanjem.

Zato se potrudimo zdaj vsi mi somišljeniki in poskusimo razumeti tudi vse tiste, ki niso enakih misli. Brez obsojanja, brez kritiziranja, preprosto jih objemimo v svojih mislih in se poenotimo vsaj v tem, da si vsi mi želimo enako. To je biti in ostati zdravi.

Pospremimo danes naše otroke v šole in jih spustimo noter z zaupanjem, da bo vse uredi. Da si vsi mi, tako starši, kot tudi učitelji in ravnatelji želimo isto. Ostati zdravi. Otroci si želijo sovrstnikov. Veselijo se, da se po dolgem času spet vidijo. Izrazili smo svoja stališča, svoje dileme in nestrinjanja. Zdaj pa pustimo, da delajo po svoje in se osredotočimo na te iste želje, ki jih imamo. Da čim bolj lahkotno zavjugajo okoli ukrepov k dobrim rešitvam in modrim odločitvam. Dovolimo drugim, naj nosijo maske in dovolimo sebi, da ob tem ostajamo mirni. Tja kamor bomo dajali svojo pozornost, tam bo naša energija. Razumete?

Draga Doris

5.9.2020

Danes bom svoje ogorčenje poskušala zaliti z ljubeznijo. Nadvse sem vesela tvojega povabila na pogovor. Z veseljem pridem. Kadarkoli. Se prilagodim. Še bolj bom vesela, če povabiva še ostale ravnatelje. Z Markom sva nekoč že orala ledino. Takrat smo bili ena prvih šol v Sloveniji, ki je uvedla dodatno uro športne vzgoje. Za otroke z zdravstvenimi težavami in tiste, ki so jim nadeli nalepko, da so motorični debili. Predlagam, da se dobimo nekje zunaj. Na igrišču ali na klopici ob Sori.

Iskreno si želim in upam, da mojih pisem ne jemlješ osebno. Moj namen ni napad nate in tvoj kolektiv. Nasprotno. S tem, ko se borbamo za svoje otroke, se borbamo tudi za vas učitelje. Ker vidimo, kaj vam delajo. Z ukrepi, pod katere se podpisujete ravnatelji, vas silijo v protizakonita dejanja. Nekateri ravnatelji že izpostavljajo. Kdo bo prevzel odgovornost? NIJZ pravi, da bodo pač spremenili zakone. Seveda samo tiste, ki ščitijo naše pravice in svoboščine. Aja. Super. In kaj bomo s tem naredili?

Zdaj ni čas za borbo egov in svoj prav. Pišem ti, kot tvoja zaveznica in ne kot nasprotnica. Zdaj je čas, da se povežemo in potegnemo odločne črte odgovornosti. Da zavijugamo mimo ukrepov in poiščemo čim boljše rešitve. Veliko pozitivnega se lahko iz tega potegne. Ampak samo v primeru, da pogumno dvignemo glave, ne pa v strahu klečeplazimo pred tistimi, ki nam ukazujejo. Razumem, da se bojite za službe. Razumem, da se bojite inšpekcij. Ampak, zdaj ni čas za strahopetnost. Tam, kjer je strah, tam je bolezen. Tudi jaz ne morem več izvajati svojih skupinskih vadb in sem ob 1.000 eur mesečno. Pa kaj? Bomo že. Bom poiskale novo in morda še boljšo pot.

Ne morem mimo tvojih stavkov: »Sama bi se počutila grozno, če bi nekoga okužila, ker zaradi svojega prepričanja ne bi nosila maske. Enako grozno bi mi bilo, če bi moj otrok iz tega razloga okužil druge. Koga bi tožila, če bi ga okužil neodgovoren posameznik, pa še ne vem.« To izjavo so vsi otroci na šoli slišali tudi na objavah.

Očitno smo zdaj največji trn v peti tisti, ki smo zdravi. A se lahko začnemo pogovarjati o preventivi? O tem, kako bomo sebe in svoje otroke ohranili zdrave. Jesen je pred vrati. A zdaj smo najbolj neodgovorni tisti, ki smo zdravi in zato ne nosimo mask. Zakaj potem nismo nosili mask januarja in februarja? In vsa prejšnja leta, ko so razhajale viroze?

Takrat sem imela svoje otroke večinoma doma. Preventivno. Da smo ostali zdravi. Namesto, da sem ju pošiljala v šolo sedet med viruse, smo raje ostali doma. Ali pa smučali na domačem smučišču. Na sončku. Na opravičilih sem prirejala resnico, da smo bolni. Ne, samo slabo sta se počutili in to je zame dovolj, da ju umaknem. Ker želim, da ostanemo zdravi. Še preden zbolimo in še preden moramo obiskati zdravnika. Zato nimam zdravniških opravičil. Ker delujem preventivno. In to je zame odgovornost starša, ne pa, kot bi rekli mnogi: »Zavijanje v vato in zanemarjanje šole.« Doma smo bili že tri dni pred karanteno. Ker sem vedela in čutila, da je tako edino prav. Tudi junija nas zato ni bilo v šoli. Iz zdravstvenih razlogov. Ker tako okolje ni bilo zdravo. In je bolje ostati doma.

Teh stavkov enostavno ne kupim. Zdravje je (poleg ljubezni) moja največja vrednota. Kot veš, sem samozaposlena. Meni bolniška ne pripada. Zato, da lahko preživim, potrebujem zdrave roke in zdravo telo. Tudi svoje stranke učim samo to, kako delujemo preventivno, da ne zbolevamo. Zdravje je moje področje. In to močno. Zato se borim. Z vsem svojim znanjem in pogumom.

Zame je najbolj neodgovoren tisti, ki ni zdrav in ne ostane doma. Najbolj neodgovorni starši so tisti, ki svoje otroke bolne pošiljajo v vrtec in šolo. Ker si ne morejo zrihtat bolniške ali pa nimajo varstva. Haloo??? Zakaj pa potem imajo otroke, če jih ne morejo imeti doma??? In ja, dovolj je, da kiha in smrka ali ga boli trebušček. Ker to je že znak, da imunski sistem pada, da se ne počuti dobro in je še bolj dovzeten za okužbe. Kakršne koli. In najbolj kužni smo, preden zbolimo. A smo to res vse pozabili???

Tukaj naj se začne. Da starši pošiljajo v šolo zdrave otroke. Da učitelji pošiljate domov resnično vse, ki niso zdravi. Tudi učitelje. Ali res ne vidite, kaj vse so vam naprtili? Večini staršev je super, da so otroci v šoli od jutranjega varstva pa vse do konca podaljšanega bivanja. In potem še na ne vem kolikih dejavnostih. Samo, da se ni treba ukvarjati z njimi. Niste samo učitelji in vzgojitelji. Ste tudi varuške, medicinske sestre, psihoterapevti, policaji, varnostniki,...

Učitelji že napovedujejo, da bodo delali tudi na daljavo. Da se čim več podela, preden nas spet zaprejo. Na gimnaziji isto. Drug teden že pišejo. Testi in preverjanja se napovedujejo s polno paro. Otroci komaj uspejo zapisovati snov, tako se hiti. Tega otroci ne bodo zmogli! Morda tisti, ki so pridni, perfekcionisti, ubogljivi, sforsirani. Ampak draga moja Doris, to ne vodi nikamor drugam, kot edino in samo v izgorelost. In v bolezen. Celotna družba zadnja leta zboleva zaradi stresa in prehitrega tempa življenja. Grozljivo je to, ko že 14 letniki razmišljajo o samomorih. Se režejo. Drogirajo. Izgubljajo smisel za življenje. To so njihova sporočila. Globoka. Mene se zelo dotaknejo. In verjamem, da tudi vas, učiteljev. Otroci se na tak način upirajo sistemskemu razčlovečenju, v katerega nas zelo preračunljivo peljejo zadnjih 50 let. In kaj potem, če se res kaj zgodi? Vas bo ščitil NIJZ? Ne! Rekli bodo, da so to bila samo njihova priporočila, vi pa ste se odločili, kakšne ukrepe ste sprejeli in se pod to podpisali. Postali smo delovni konji za tiste, ki si lepo manejo roke in se ob tem bogatijo. Tako ravnanje je nesprejemljivo. Ukrepi so za učence mnogo bolj škodljivi, kot katerikoli virus in lahko povzročijo doživljenjske fizične, psihosocialne, nevrološke in druge posledice ter stiske.

Vsi se zavedamo, da je virus potrebno jemati resno. Končno! Pa ne samo kovid. Tudi prehlade, glavobole, slabosti, pljučnice, gripe, angine,...Da ne naštevam tesnobe, depresije in anksioznosti. Ampak, vsak sam je odgovoren za svoje zdravje, kot tudi za zdravje svojih otrok. In zase vem, da sem do zdaj in nameravam tudi v bodoče, ravnati odgovorno. V šolo pošiljam samo zdravega otroka, kot tudi na svoje delovno mesto prihajam zdrava!

Starši nismo bili povabljeni na nobene strokovne debate. Prepričana sem, da bi se vsa priporočila "zdravstvene stroke" dalo zelo modro umestiti v pedagoški proces! To je končno priložnost, da zmanjšajmo stres. Oklestimo učne načrte, ki so polni nepotrebnega balasta in vključimo še več znanja o skrbi za zdravje, znanja o sobivanju z naravo. Učimo otroke o življenju. Odpeljimo jih spet nazaj v gozdove, na travnike in vrtove. Razbremenimo učitelje. Učimo se bistvenih stvari. Ni potrebe, da se vse preverja in vse obravnava. Naj teoretiki pišejo. Vi ste pa tisti strokovnjaki, ki boste iz tega potegnili bistveno. Življenjsko. Delajmo na kreativnosti in povezovanju in ne samo na tekmovalnosti in dokazovanju! Kaj pomaga moji hčeri maska na obrazu, ko gre na WC, če ji potem lahko sošolec v učilnici pljune v obraz? Brez maske!

Nekoč sva bili dobri sodelavki. Spoštujem te kot učiteljico in kot ravnateljico. Ampak, kot sem že povedala; samo do tiste meje, ko se z otroci še ravna kot z ljudmi in ne kot z biološkimi roboti. Če ugotavljamo, da se pedagoškega procesa z upoštevanjem vseh NIJZ-jevih priporočil ne da izvajati, je naša naloga, da to povemo na glas!

V upanju na najin pogovor in prijetno sodelovanje, te lepo pozdravljam.

Spoštovana ga. razredničarka

21.9.2020

Preko medijev in tudi preko spletne strani vaše šole smo bili obveščeni, da je od ponedeljka, 21. 9. 2020, uporaba zaščitne maske tudi pri pouku obvezna (v učilnicah). Obveščam vas, da moja hči pri takem pouku (iz zdravstvenih razlogov) ne bo sodelovala.

Še vedno se sprašujem, kakšna je pravna podlaga za uvajanje tako strogih ukrepov? V odgovoru, ki sem ga prejela na moje prvo pismo, ste povedala, da se v to, ali je maska koristna ali ne, ne boste spuščala, saj sama niste epidemiolog. Predlagali ste mi, naj se za svoja vprašanja in dileme obrnem na NIJZ, ki je pristojen za priporočila. In sem se. Ugotovila sem, da NIJZ-jeva priporočila ostajajo enaka. Maske niso obvezne, v skupnih prostorih so priporočljive. Na koga predlagate, naj se obrnem zdaj?

Kot zakoniti zastopnik in starš sem odgovorna in dolžna poskrbeti in zavarovati zdravje in pravice svojega otroka. Svojo odgovornost zagotavljam (to sem podpisala tudi z Izjavo ob vstopu v šolo) tako, da v šolo pošiljam zdravega otroka. Vaša odgovornost pa je po mojem mnenju ta, da se otroci iz šole zdravi tudi vrnejo, in da jim ponudite tak vzgojno izobraževalni program, kot ste ga po ustavi RS dolžni izpeljati.

Očitno so zdaj šole postale največja žarišča okužb. V kakšno šolo torej zdaj pošiljamo svoje otroke? Kdo prevzame odgovornost, če se moj otrok v šoli okuži, ali da ona koga okuži? Že zdaj na šoli komaj vzdržujete zdravje. Kljub nošenju mask po hodnikih in pouku ob odprtih oknih. Resnično me skrbi, kaj bo zdaj, ko se bodo okna zaradi nižjih temperatur zaprla in se bodo za več ur nadele maske v zakurjenih učilnicah? Enostavno se ne morem strinjati s tem, da vas maske lahko pred čimer koli zaščitijo. Nasprotno. Menim, da je moj zdrav otrok z večurno uporabo maske na obrazu izpostavljen večjemu zdravstvenemu tveganju, kot brez.

V pismu zadnjič ste mi napisala: »Če nošenje maske in razkuževanje škoduje vašemu otroku, pa predlagam, da to dejstvo potrdi otrokov osebni zdravnik in mu o tem napiše potrdilo.« Žal mi takega potrdila osebna zdravnica ne more izdati, ker ni epidemiolog. Na koga predlagate naj se obrnem zdaj? Kje naj si priskrbim ustrezna potrdila, da svojega otroka opravičim od pouka, ki si imena Pouk sploh ne zasluži več. Kakšen smisel pa sploh še ima takšen »umetniški« program? Kaj se bo zgodilo s strokovnimi predmeti, zaradi katerih se večina otrok vpisuje na vašo šolo? Kaj se bo zgodilo z Gibom, Igro in Govorom, Fotografijo, Produkcijami? Kot starš nisem vpisala otroka v šolo, kot jo sedaj ponujate, kot tudi nisem dala nobenega soglasja k taki družbeni pogodbi. In kot pedagog menim, da se dogovorjenih kurikularnih in vzgojnih ciljev z masko ne da dosegati. Po ustavi je šola dolžna izpeljati program, v katerega smo vpisali svoje otroke. Če se je po novem ustavilo spoštovanje ustave, potem lahko ustavite tudi šole.

V pričakovanju vaših odgovorov vas lepo pozdravljam.

Spoštovani g. ravnatelj in ga. razredničarka

23.9.2020

z Uredbo vlade sem seznanjena, nisem pa bila seznanjena s tem, kako bo na podlagi te uredbe potekal vaš vzgojno-izobraževalni proces. Menim, da imam kot starš pravico (iz)vedeti, kako se bo pouk izvajal na vaši šoli. Če mi teh odgovor ne morete dati vi, kot razredničarka, pričakujem, da jih dobim od ravnatelja, ki je kot pravite z vsem seznanjen.

Šole zdaj zelo različno prilagajajo svoje programe in me samo zanima, kako ste se odločili pri vas. Nekatere šole so se prilagodile tako, da se v učilnicah prostor uredi tako, da bo med njimi maksimalna razdalja in jim ne bo potrebno nositi mask v učilnicah. Nekatere tako, da se večje skupine prestavi v večje prostore. Na nekaterih šolah pa pouk celo poteka tako, kot je do sedaj. Saj se v okrožnici razen citiranja odloka ni dodalo nobenih jasnejših navodil in napotkov za konkretno delo v šolah. Poleg tega je na spletni strani NIJZ objavljeno priporočilo za naslednji teden, kjer mask v razredih ne priporočajo.

Vse, kar sem dobila iz vaše šole je okrožnica na spletni strani:

»Spoštovani dijaki, obveščamo vas, da je od ponedeljka, 21. 9. 2020, uporaba zaščitne maske tudi pri pouku obvezna (v učilnicah).«

A je to res vse, kar ste prilagodili? Prejšnjim ukrepom ste dodali še tega? Samo vprašam? In pričakujem tudi odgovore. Zakaj? Ker sem starš! In pošiljam svojega otroka v vašo ustanovo, ki je po vseh strogih ukrepih sodeč, zdaj največje kužno območje. Seveda v upanju, da se moja stališča ne bodo odražala na vašem odnosu do moje hčerke, ki pridno in povsod, kjer se to od nje zahteva, nosi masko. In ravno zaradi tega, me skrbi za njeno zdravje. Kaj lahko pričakujemo v naslednji okrožnici? Da so maske obvezne tudi pri športni vzgoji? Sprašujem se, ali se vsa ta NIJZ-eva in zdaj še vladna priporočila sploh da umestiti v pedagoški proces? Ali so učitelji sposobni 7 ur na glas predavati v maski? Se vam to zdi zdravo? Ali se zdaj tukaj odloča vsak malo po svoje? Izgubljam zaupanje v šolske ustanove. In resno se sprašujem, če bi ugotovili, da se pedagoškega procesa z upoštevanjem vseh NIJZ-jevih in vladnih priporočil ne da izvajati, bi o tem spregovorili tudi na glas!

V pričakovanju vašega odgovora vas lepo pozdravljam.

ROJEVA SE NOV SVET

Tišina, ki daje moč

29.9.2020

Ne ukvarjamo se več z neprebujenimi. Dovolimo, da vsak verjame in živi svojo resnico. Ne ukvarjamo se več s tem, ali bo kdo in da jih bo čim več razumelo našo resnico. Sama jo vidim, čutim in dojemam že od marca. Zelo je bolelo, ko sem jo odkrivala. Ampak, bolje to, kot pa živeti v lažeh. Zase vem, kje sem in za koga sem. In kar ustvarjam zase in v sebi, se ustvarja tudi okoli mene. Nehala sem se ukvarjati s tem, kdaj bodo drugi došli in kdaj se bodo drugi prebudili. Zase vem, da je moja resnica prava, kot tudi verjamem, da nas bo ta resnica osvobodila.

Vidim, kaj in zakaj to delajo. Zakaj nas ustrahujejo? Zato, da bi zablokirali in onemogočili našo rast, razvoj in dviganje na višjo zavest. Na višje vibracije. Tisti, ki živi v strahu, se ne more dvigniti v svojem zavedanju. Zato ignoriram vse, kar ni v skladu z mojo resnico. Brišem se in izstopam iz sistemov, iz te umazane in pokvarjene igre. Enostavno ne sodelujem in se ne odzivam na nasilje, ki že skozi vso zgodovino rojeva še več nasilja. Ne ukvarjam se več s tistimi, ki dvomijo, se skrivajo, lažejo in si zatiskajo oči. Raje se ukvarjam z mislijo, kako nastaja nov svet in s tem, kako ga lahko pomagam graditi. Hranim samo še tisto v sebi, kar mi nihče ne more vzeti. Delujem samo še v zavzemanju za svoje pravice in pravice svojih otrok, za zdravje, za svobodo in svoj mir. »Z mirom in ljubeznijo v srcu imamo moč, ki je ne vidi vsak. Pa je tu. In spreminja sedanost in prihodnost Človeštva.«

Narava nas podpira. Svetloba nezadržno prinaša vso resnico na dan. Vidi jo lahko samo tisti, ki verjame v novi svet. Zato ne obžalujem in se ne jezim na sistem, ki se sesuva. Naj se sesuje ta svet. Naj izgine. Da bomo lahko zgradili novega. Energije jeze, strahu in obsojanja niso več na mojem seznamu. Raje ostajam na visokih vibracijah. Čas je, da se zopet začutimo in si dovolimo velike sanje. Verjamem, da preživijo lahko samo najmočnejši. Zato je močan imunski sistem zdaj zame na prvem mestu. In pa tišina. Tišina, ki mi daje moč in vero, da se vse dogaja v najvišje dobro tistih, ki v to verjamemo.

Rojeva se nov svet

1.10.2020

V vesolju se nič ne zgodi po naključju. Vse ima svoj načrt. Tudi trenutna kriza se ni zgodila po naključju. Kar se dogaja, je vse del dolgoletnega načrta, ki ustreza eliti. Vemo kakšen je ta načrt in zavedati se moramo, da so vlade »ugrabljene« in morajo ubogati ter upoštevati agendo. Kar je zdaj najbolj pomembno je to, kako se bomo na to odzvali. Prišli smo do stopnje neke zavesti in zdaj potrebujemo to izkušnjo.

Naša največja svoboda je v tem, kako se na situacijo odzovemo. Tukaj nam nihče ne more nič. To je popolnoma naša svobodna izbira. Trenutno živimo v skrajnostih in totalnem kaosu, kjer se laž in resnica ter tema in svetloba neprestano bojujeta. Zato nas mnogokrat odnese v temna čustva jeze, strahu, ogorčenja, obsojanja in agresije. Veliko ljudi je še vedno neprebujenih in zavedenih. Živijo na prvi razvojni stopnji, v vlogi žrtve. Živijo v strahu, delujejo v primitivnem živčnem sistemu. Človeka se v takem stanju zlahka poneumlja in manipulira. Zato pazimo, da naša pozornost ne ostaja predolgo ali preveč na temni strani. Lahko odreagiramo z jezo. Ampak samo do tiste mere, da nas potisne naprej in poiščemo konstruktivne rešitve. Potrebujemo jo samo toliko, da ostanemo budni in pozorni da se nam ne kršijo naše pravice in svobode. Tudi če smo kdaj jezni ali prestrašeni, moramo pri sebi vedno vedeti, koliko smo močni. Tisti, ki bodo oklevali, bodo ostali v vibracijah strahu, ki jih bodo pod seboj zdrobile. Tisti, ki zaupamo v življenje, pa imamo zdaj priložnost, da dvignemo osebno vibracijo in zajahamo val sprememb, ki nas bo ponesel v povsem druge dimenzije. Zdaj ni čas za igranje žrtve, ampak za ozaveščanje in prepoznavanje sporočil ter prebuditev svoje notranje moči.

Zato se čim več obračajmo vase, v svojo svetlobo. Bodimo svetloba. Svetilniki, ki razsvetljujejo temne oceane. Izbirajmo medije in povezujemo se z ljudmi, ki nas opolnomočijo in prebujajo našo notranjo moč. Ne glejmo in ne širimo novic, ki nam jih ponujajo javni mediji. Te nadzorujejo elite, ki imajo svoj načrt. Njihov namen je ustvarjati lažna prepričanja. In s tem, ko jih gledamo, se o njih pogovarjamo, se proti njim borimo, jim dajemo moč. S tem jih nezavedno hranimo. Tega pa ne bomo.

Da bomo lahko zajeli notranjo moč, potrebujemo jasne namere. Zavedati se moramo, kaj je za nas najbolj pomembno. Če mogoče še ne vemo, kaj hočemo, pa zagotovo vemo, česa nočemo! Zato se osredotočajmo na rešitve. Ne dovolimo si, da nas kdor koli razdvaja. Raje gradimo mostove na področjih, ki so potrebni. Še naprej jasno izražajmo svoje zahteve, vendar ne tako, da se borimo proti, temveč da se zavzemamo ZA. Za bolj izkustveno in življenjsko šolo, za svobodo odločanja, gibanja in izražanja svojega mnenja, za naravne metode zdravljenja, za čisto, samooskrbno in neodvisno Slovenijo. Ne ukvarjajmo se z lažmi, ki nam jih ponujajo vladarji. Raje se zavzemajmo za prave ljudi. Poiščimo jih. Tiste, ki delujejo z zgledom. Veliko jih je. Vedno več jih je.

Prišli smo v čase, ko je potrebno o vsem dvomiti, se spraševati, raziskovati in predvsem pozabiti vse, kar so nas naučili. Vse, kar so nas učili v vrtcih in šolah, kot tudi vse, kar so nas učili starši. Tudi pregovori ne zdržijo več. Da »Obleka naredi človeka« in da »Dobrota je sirota.« Dolga leta so nam prali možgane in nas učili ne misliti, ne zaupati vase. Bili smo vodeni in zavedeni. Ampak nič več. Dovolj je bilo. Prišel je čas velikih sprememb, ko je potrebno na novo naložiti program, ustvariti nove rituale in zapustiti stare navade. Do zdaj smo večino svojega časa živeli življenja drugih; naših staršev, prednikov, okolice, kulture. Programirali so nas v matrico nezavednih vzorcev in prepričanj. Ampak ti programi so okuženi. Napadli so jih virusi. Če se želimo virusov znebiti, je potrebno te nezavedne programe zbrisati ter na novo naložiti. Seveda ne bo zmeraj prijetno. Sprememba pomeni iti v neznano. Ljudje smo pa bitja navad in svojo srečo večina ljudi raje zamenja za navidezni blišč. Raje se odločijo za udobje kot za spremembo načina življenja. Ta cona udobja ima seveda tudi svojo ceno. Kako se bomo odločili, je stvar vsakega posameznika. Kar je za nekoga smrt, je lahko za drugega življenje. Kar je za nekoga kriza, je lahko za drugega tudi priložnost. Lahko je tudi darilo. Imamo namreč življenje, ki je največje darilo človeku. In zdaj je pravi čas, da se prebudimo v zavedanje, da smo neskončna zavest, ki je prišla po izkušnjo. Čudovito izkušnjo, ko lahko končno začutimo in prebudimo neskončno moč v sebi, s katero bomo lahko zgradili novi svet. Te moči do zdaj nismo znali uporabljati, ker smo bili programirani, da je ne uporabljamo. Ampak ti časi so mimo. Umirajo. Razpadajo. Nikoli več ne bo tako, kot je bilo. Ker tistih časov ne rabimo več. Ker raje izberemo življenje, ki je vredno človeka. Človeka, kot duhovnega bitja in ne kot biološkega stroja. Čas je, da izklopimo stare programe in prebudimo bojvnika v sebi. Da končno pokažemo kdo v resnici smo in kaj zmoremo. Tema bo še napadala, igrala bo na vse ali nič. Hočejo naš strah, paniko, obup, naš zlom. Ampak zdaj ni čas, da pademo ali odpovemo. Kot tudi ni čas za strahopetnost in jurišanje. Zdaj je čas za pogumno držo, ki jo vsak naj najprej najde v tišini znotraj sebe.

Zatorej vsi bojvniki Luči, stopimo zdaj skupaj na oder za pogumne in odigrajmo svojo vlogo. Ne nasedajmo lažni igri, ki jo še v zadnjih vzdihljajih igrajo. Naredimo nasprotno! In praznujmo! Rojeva se lepši svet in veliko mu lahko damo. Zmoremo to. Postavimo se na stran resnice, svetlobe, na stran dobro in isto mislečih. Skupaj bomo poiskali nove poti, boljše rešitve in zgradili boljši svet. Svet, poln obilja, pravičnosti, ljubezni in neskončnih možnosti.

Kako deluje naš šolski sistem?

11.10.2020

Vsaka minuta v šolskem sistemu je natančno načrtovana. Izobraževalni sistem je narejen tako, da ljudje postanejo ubogljivi, odvisni in prilagodljivi. Da ne razmišljajo preveč, da naredijo to, kar se jim reče, da ostanejo pasivni, da ne povzročajo težav, da ne sprašujejo preveč in to je tisto, kar nas sistem uči. Že od vrtca naprej smo nagrajeni takrat, ko smo pridni in ubogamo ter delamo to, kar se od nas zahteva. Sistem je narejen tako, da ljudi razvršča na podlagi poslušnosti in pokorščine. Tako, kot se to dela v vojski in industriji. Njihov uspeh je odvisen od poslušnosti njihovih vojakov in delavcev.

V izobraževalni sistem je vgrajenih ogromno laži, neumnosti, nepomembnih in predvsem neživljenjskih vsebin. Kot otroci se tekom celotnega šolskega sistema teh nepomembnosti učimo s ciljem, da napredujemo višje in višje po sistemu. Kljub temu, da vemo, da nam te stvari v življenju ne bodo popolnoma nič koristile, se jih kljub temu učimo. Samo zato, da dobimo ničvredno visoko oceno in s tem ničvredno nagrado, ki nam daje občutek pomembnosti. Celoten šolski učni sistem temelji na učenju na pamet in memoriziranju podatkov. Vsak mesec otroke preizkušajo, kako so se »napiflali« nepotrebnih podatkov. Znanstveno je dokazano, da je tak sistem neučinkovit, ker je večina tako pridobljenega znanja izgubljenega že naslednji dan. V šolskem sistemu se otrokom predava po več ur na dan. To v bistvu sploh niso predavanja, ampak večinoma prepisovanje snovi iz učbenikov in poverpointov. Otroci se med seboj razlikujejo po sposobnostih, zanimanju, nadarjenosti, a se jih kljub temu vse meče v isti koš. Naučiti se morajo iste stvari. V šolskem sistemu načrtno ni nobenega prostora za individualnost. Za razvijanje lastnih potencialov.

Otroci so prikrajšani za lastno kreativnost, igrivost, talent in sposobnosti, ki jih imajo. Ves čas pouka so prisiljeni sedeti pri miru in poslušati navodila:

- Tišina....
- Odprite zvezke na strani 40...
- Rešite problem številka 3...

Devet let v osnovni šoli, štiri leta v srednji šoli in štiri ali več let na fakulteti...17 ali več let programiranja!

Seveda so na drugi strani tudi otroci, ki nočejo sodelovati v takšnem sistemu. Vedno več je takih, ki se temu sistemu upirajo. In ti so označeni kot problematični. Posledično pristanejo na obravnavi psihologov in drugih »strokovnjakov«. Prilepi se jim ne vem kakšne etikete in diagnoze. Če si v tem sistemu malo bolj svojeglav ali počasen, potem veljaš za čudnega in neumnega, čeprav bi bil potreben samo drugačen pristop ali drugačne vsebine. V šoli je otrokom odvzeta popolna avtonomija. In vse to so tehnike, ki ljudi učijo poslušnosti. In to dejansko deluje. Ljudje so poslušnosti navajeni.

Taka šola vodi v nesamostojnost in nesposobnost odločati se zase in za svoje življenje. Namesto, da bi se naučili prevzemati nadzor nad svojim življenjem in delati po načinu, ki je najboljši za nas, moramo delati tako, kot se nam ukaže. In zato se otroci v šolah dolgočasijo, niso motivirani, vse jim je brezveze. Tudi življenje izgubi ves smisel, kar se lepo pokaže pri najstnikih. In na koncu je najbolj žalostno to, da starši, učitelji, prijatelji in sošolci cenijo samo nesmiselne in nepomembne ocene, ki so jih pridobili pri takem testiranju. Ocena je tista, ki otroku daje vrednost. Kasneje v odraslosti pride do tega, da se ljudje vrednotijo po tem, kaj vse imajo (diplome, priznanja, avti, hiše, obleke, službe,...) in ne po tem kaj čutijo in kakšni so. Danes je v življenju bolj pomembno to, da si uspešen, namesto, da si srečen, zadovoljen in predvsem, da veš, kdo in kaj v resnici si. Ali ni najbolj pomembno v življenju to, da najdeš svojo strast. Da veš, kaj si želiš? Otroke bi morali naučiti, da znajo odgovoriti na dve najpomembnejši vprašanji:

1. V čem sem najboljši?
2. Kaj želim početi v življenju?

Kdo nam piše učbenike? Kdo nam narekuje, kaj vse morajo zajemati učni načrti? Zakaj se v šolah ne daje poudarka na izkustvenosti in življenjskosti? Ali je to vse res, kaj so nas naučili pri zgodovini? Ali res vemo, kako je nastal človek? In kaj je človek? Zakaj se v šolah ne učimo več o tem, kako zraste hrana in katere so zdravilne rastline? Vse z namenom dragi moji. Zato, da so nas naredili odvisne od trgovinskih gigantov, tehnologije in farmacije. Umetna inteligenca nam pere možgane in ubija naša naravna vedenja in intuicijo. Elita, ki vodi ta svet in z njim tudi naš šolski sistem, je uspela narediti civilizacijo popolnoma nesposobnih ljudi z namenom, da nas čim bolj oddalji od samega sebe. Da smo nesposobni razumeti, kaj je v resnici pomembno v življenju. Niso nas naučili, kdo smo in kaj smo. Ta sistem je iz ljudi naredil ovce, sužnje in nas programiral tako, da za vsako področje poslušamo tistega, ki je na vodilnem položaju krovne organizacije. Nesposobni smo razmišljati s svojo glavo. Ne zaupamo več sebi ampak raje drugim. Ker oni že vedo, kaj je »dobro za nas«. Na tak način se v ljudeh ubije vso njihovo odgovornost, igrivost, suverenost, ustvarjalnost in integriteto. Načrtno so nas sprogramirali tako, da ne znamo več skrbeti zase, svobodno izbirati in odločati kaj, kako, s kom, zakaj in kam. Pozabili smo, da je bistveno jesti zdravo, in da je enako bistveno, s čim se hranimo ob soljudeh. Pozabili smo, da lahko izbiramo, kaj vdihniti, kaj ne, kam se obrniti in nasloniti, od česa se umakniti in kaj utišati. Pozabili smo se poglobljati v mir, v vero vase in tiste, ki so zaupanja vredni.

In če si elita, potem nadziraš, kaj se sužnji na vseh področjih učijo. Elita nadzira, kaj bodo zapisali v šolske učbenike. Z učenjem iz teh knjig ljudje postajajo programirani sužnji in nihče od njih ne bo podvomil, da so zapisane informacije laž, saj krovna organizacija trdi, da je laž resnica. Ali bomo res naše otroke še naprej pošiljali v take šole???

Naelektrenost v družbi bo v naslednjih mesecih naraščala

15.10.2020

V obdobju, ki je pred nami, se bodo razmere še bolj zaostrovale. Na eni strani se bodo izrazito povečevali protikoronski omejitveni ukrepi, na drugi strani pa se bo sorazmerno povečevala nestrpnost do njihovih predlagateljev, saj se bo končno začelo vedno več ljudi spraševati o smiselnosti teh ukrepov, za katere ni podanih dovolj prepričljivih strokovnih argumentov. Zato se že od marca naprej ne pozabim zahvalit vladarjem, ker s svojimi ukrepi prebujajo slovenski narod. Na vse to so nas pripravljali že spomladi. Vse je del skrbno načrtovane agende. In če še kdo ne ve; pripravljena sta tudi tretji in četrti val. Navodila so jasna. Zdaj je pomembno samo še to, da se po navodilih dela in živi.

Če je bil v prvem valu prisoten strah, je zdaj v ospredju jeza. Ljudje so se začeli upirati in opazati nesmisle. Vse to je del prebujanja. Da se pretrese ljudi. Da se zbuja ljudi. Veseli me, da se je kolektivno naše dožemanje »virusa« od marca do danes opazno spremenilo. Če smo bili spomladi pripravljeni »stisniti zobe« in potrpeti zaradi popolne negotovosti glede dejanske nevarnosti novega virusa, je zdaj te negotovosti med nami manj. V preteklih mesecih se je oblikovalo precej razširjeno mnenje, da »novi virus« le ni tako usoden, kot je sprva kazalo. Strah pred virusom je manjši, potrebe po normalizaciji življenja na drugih področjih pa vedno večje. V luči spremenjenega dožemanja situacije bo dobilo tudi vprašanje nedotakljivosti osebne svobode na eni strani in smisla restriktivnih ukrepov na drugi, drugačen pomen. Ukrepe bomo vedno bolj doživljali kot **sredstvo za poseganje v našo osebno svobodo in kot** grožnjo zdravju ter **ostalim vitalnim vidikom življenja. Zlasti tiste, ki nam na daljši rok zagotavljajo finančno varnost.**

Poleg naraščanja jeze bo na veliki preizkušnji naše zaupanje, ki ga imamo kot laična javnost do svoje strokovne javnosti. Vedno bolj se bomo spraševali, ali sta visoka izobrazba in dobra teoretična podkovanost res dovolj tehten kriterij za strokovnost?

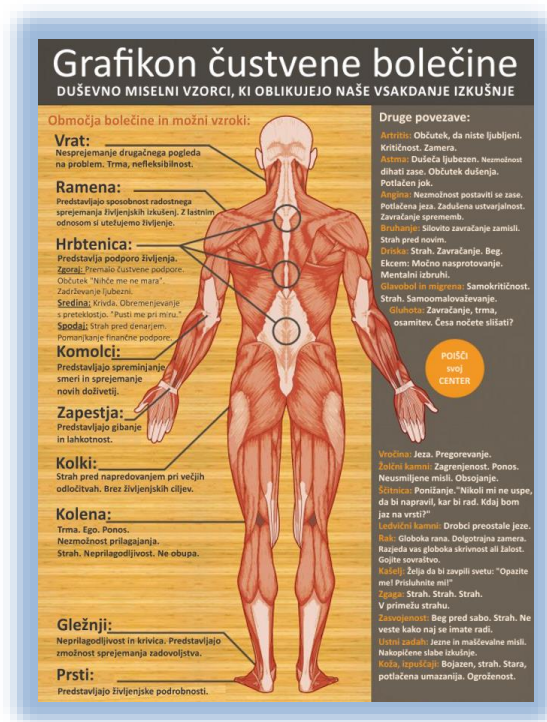
Spraševali se bomo, ali **strokovnost res pomeni tudi večvrednost in, ali lahko daje pravico, da bi komurkoli v imenu stroke zapovedoval, kako naj živi? Češ da, kot strokovnjak bolj ve, kaj je za druge dobro. Ali ne bi tisti, ki bi to počel, namesto z avtoriteto znanja, deloval z avtoriteto položaja?**

Spraševali se bomo, ali ni družbena vloga najbolj učenih in modrih posameznikov ta, da svoja spoznanja prenašajo na družbo in s tem pomagajo tudi tistim s slabšim poznavanjem tega področja, da bolj vedo, kako naj pametno ravnajo? Vsiljevanje enostranskih stališč brez pravih argumentov s pozicije položaja, bo v družbi naletelo na vedno večji odpor.

Čaka nas torej psihološka igra merjenja moči. Kako se bomo na to igro odzvali, je odvisno od nas samih. Ali bomo sodelovali v tem poskusu podučevanja, discipliniranja, omejevanja, ukazovanja, nadzorovanja, obvladovanja oziroma kakršnegakoli poseganja v našo osebno svobodo. Ali bomo raje dokazali, da smo Slovenci odgovoren, skrben, delaven in samodiscipliniran narod, ki se zna organizirati in samozaščitno obnašati, kadar je to potrebno. Kakšen bo kolektivni občutek osebne svobode ne bo toliko odvisno od narave ukrepov samih, kot od tega, kako se bomo nanje odzivali in jih doživljali. Skrajni čas je že, da se končno začnemo zavedati, da naši vladarji ne bi zmogli narediti ničesar, brez sodelovanja in samovoljne podrejenosti nas državljanov. Sramotno in skrajno žalostno ni to, da politika in njeni »strokovnjaki« izvajajo s protikoronskimi ukrepi posege v temeljne pravice in svoboščine svojih državljanov, ampak je sramotno in še bolj žalostno to, da državljani pri tej igri sodelujejo. Pomilovanja vredno ni to, da vladarji tako ravnajo z ljudmi, ampak to, da jim ljudje nasedajo in to dopustijo. Državljanji s svojo ubogljivostjo in poslušnostjo pravzaprav ustvarjajo plodna tla za porast omejevalnih protikoronskih ukrepov.

Ali bomo še vedno nasedali načrtnemu ustvarjanju slabe vesti s sklicevanjem na občutek odgovornosti za zdravje drugih? Ali bomo raje verjeli, da je **močan imunski sistem ključen v boju z virusi**. Katerimi koli. Zmagali bodo le najmočnejši. Zato je najbolje ta čas izkoristiti za izobraževanje in **širjenje zavedanja, da je vsak sam najbolj odgovoren za lastno zdravje, in da vsak zase lahko največ naredi. Da je za dober imunski sistem največje zagotovilo veselje do življenja in polnost življenja, medtem ko ga nezadovoljstvo, strah in občutek ujetosti zelo zanesljivo slabijo**. Ozaveščanje pomena imunskega sistema in usmeritve, kako ga izboljšati, so v tem obdobju najboljša strokovna alternativa za tiste protivirusne ukrepe, ki onemogočajo normalno življenje na drugih področjih. Če za to ne bodo poskrbeli naši vladarji in njena stroka, bomo prisiljeni za to poskrbeti sami. Najprej se bo sesul zdravstveni sistem. Se že sesuva. Končno bomo dojeli, da odgovornosti za svoje zdravje ne prelagajmo na zdravnike. Primorani bomo poiskati alternativne rešitve. Pomagaj si sam! Ali se mogoče spomniš kakšnega babičinega recepta? Potem bomo ugotovili, da nas v šolah ne naučijo nič koristnega za življenje, kot tudi to, da šola na daljavo ni izvedljiva. In bomo začeli iskati druge alternative. Zgradili bomo nove šole. In tako naprej...se bo počasi sesuval stari svet, medtem pa se bo hkrati rojeval nov.

Zakaj torej vse te igre? Ravno zato, da se prebudijo vsi deli v nas. Šele takrat, ko bo človek soočen z najbolj grozljivo temo in spoznal najhujše negativne elemente te igre, bo lahko to igro tudi razumel. Takrat bo sposoben odgnati jezo in strah ter prižgati notranjo luč. To je tisto, kar bo človeka naredilo pogumnega, da gre v najtemnejše kotičke in se sooči z najhujšimi težavami. Tukaj ne pomagajo nobene maskice. Lažna pozitivnost se poslavlja. Prav tako tudi kratKOVIDnost. Med ljudmi se zdaj dela največja čistka. Zdaj je čas za avtentičnost in osvoboditev od svojih lastnih senc. Preživeli bodo samo tisti, ki so pripravljeni videti in sprejeti resnico ter svetlobo. Samo tisti, ki bodo izbrali iskrenost do sebe in do ljudi, bodo lahko postali pravi bojevniki luči.

Telo ne laže

20.10.2020

Kaj mislite, katere misli se takrat, ko žalimo, obsojamo, napadamo, ustrahujemo, ukazujemo, zapovedujemo,... dogajajo v nas. Katera čustva se posledično porajajo v nas? V kakšnih ljudeh se pojavljajo čustva takih misli? Kdo tako vibrira in kdo še več tega manifestira?

Ljudje, ki o drugih govorijo slabo, ki druge kritizirajo, obsojajo in so žaljivi, se ne zavedajo, da s tem, kar želijo drugim, v bistvu dajejo sebi. Hranijo sebe. Vse kar misliš, čutiš, pišeš, govoriš,... vse to prihaja iz tebe. Z izborom svojih misli in čustev daješ sebi točno tisto, kar misliš, da bi morali slišati ali dobiti drugi.

Kakšno hrano torej izbrati zase? Tisto, ki te zastruplja in te dela jeznega, prestrašenega, agresivnega - bolnega, ali raje tisto, ki podpira tvojo življenjsko moč? Na vseh ravneh. Ljudje pozabljajo, da nismo samo fizično telo, ampak tudi umsko, čustveno in duhovno bitje. In ravno na teh najglobljih čustvenih ravneh smo najbolj ranljivi. Tukaj naše telo potrebuje največ pozornosti. Telo ne laže. Telo točno ve, kdaj smo v zanikanju samega sebe. Kdaj si lažemo. Četudi se svojega zanikanja ne zavedamo, telo točno ve. Ve kakšne ima želje in potrebe. Ve, kaj je zanj zdravo in kaj ne. Ve kaj je v skladu z njegovo lastno esenco in kaj ne. Zato si lahko nadenemo ne vem koliko mask z željo, da prikrijemo sebe, svoje bistvo, svojo resnico, pred drugimi. Ampak pred samim seboj, pred svojim telesom, ne moremo skriti ničesar. Slej ko prej nas bo telo izdalo.

Kako? Z bolečino, boleznijo in izgubami v odnosih. Tako telo komunicira z nami. Zato bodimo pozorni na to, kako ravnamo sami s seboj. Ker tak odnos, kot ga imamo do sebe, imamo tudi do drugih. Izbira je tvoja.

Za koga delamo

21.10.2020

Vse kar je organizirano v sisteme, je okuženo. Podkupljeno. Voden s strani elite. Sprogramirano. Vsi sistemi. Zdravstvo, sodstvo, šolstvo, banke, socialni centri, trgovski giganti, industrija,... In vsi ljudje, ki delajo v teh sistemih, služijo. Vsak mesec si prislužijo svojo redno mesečno plačo. Od svojih mesečno rednih dohodkov, ki jih dobivajo od sistema, tudi redno plačujejo davek. Komu? Eliti, ki ji služijo.

Situacija v kateri smo se znašli nam lepo razkriva, kateri so kateri. Tisti, ki služijo sistemu, so večinoma tiho in pridno ter ubogljivo delajo za svoje plače. Bojijo se za svoje službe. Ne znajo se postaviti zase. Postavljajo se za druge. Za tiste, ki jim služijo. Nosijo maske. Delajo se to, kar niso. Ker si ne upajo pokazati ali pa sploh ne vedo. Kdo in kaj so.

Tisti, ki so samostojni in neodvisni od sistemov, tisti, ki delajo zase in ne za druge, tisti si upajo povedati na glas in se postaviti zase. Ker se morajo. Ker drugih ni. Taki se upajo tudi izpostavljati. Ker se nimajo česa bati. Ker nimajo kaj izgubiti. Zavedajo se, da če tudi izgubiš vse, je najpomembnejše od vsega to, da ne izgubiš sebe. Ker če izgubiš sebe, si izgubil vse. Vse, kar si ustvaril.

Kaj je sistemsko in kaj zasebno? V sistemski službi (pa naj bo javna ali zasebna) si suženj. Če si zasebnik in delaš za sistem oziroma si odvisen od njega, si na istem, kot javni uslužbenec. Delaš po navodilih. Nimaš izbire. Ubogaš. Se prilagajaš. Manj se sprašuješ, bolje je zate. Manj razmišljaš, bolje je zate. V zasebni praksi v bistvu ne hodiš v službo, ampak delaš. Delaš tisto, kar si izbral sam. Zase. Nikomur ne služiš, ker nisi suženj. Ceno si postavljaš sam, glede na to, koliko se ceniš sam in ne to, koliko te ceni trg. Delaš tisto in tako, kot sam misliš, da je najbolje. Svobodno lahko izbiraš, razporejaš in si krojiš svoj čas življenja. Več kot se sprašuješ, bolj napreduješ pri svojem delu. Več kot raziskuješ, bolj se nadgrajuješ. Bolj kot si iskren, prijazen in korekten, več boš imel zadovoljnih strank. Delaš zase in za ljudi. Za sočloveka. Glasbenik za svoje poslušalce. Zdravnik in terapevt za svoje paciente. Naravovarstvenik za naravo. Veterinar za živali. Kmet za zemljo, gozd in živino. Boljše kot boš opravil svoje delo, več obilja se ti povrne. Pa ne samo v denarju. Pravo bogastvo je v zadovoljstvu s samim seboj in poslanstvom, ki ga opravljaš. Npr. učitelj v šoli bo dobil isto plačo, ne glede na to, kako bo svoje delo opravil. Ne vem, če bi še imela delo, če bi se do svojih strank obnašala tako, kot se mnogi, ki delajo v javnih sistemih?

Ko delaš za druge in ne zase, takrat sebe izgubljaš. Nase pozabljaš. Ker moraš delati za druge. In v tem je bistvena razlika med tistimi, ki so priplavali na svetlobo in tistimi, ki še vedno tavajo v temi. Zato ne obžalujem niti enega dneva. Nasprotno. Veseli me, ko opazujem, kako se sistemi počasi sesuvajo sami vase. Kako se stara matrica sesuva. Kako sami sebi kopljejo jamo. Kako pada tema, ko svetloba nezadržno prodira in tistim, ki vidimo že kaže novo pot.

Zasebno zame pomeni to, da si lahko samostojen, svoboden in neodvisen na čim večjih področjih. Kar je zelo težko, ker je sistem tako globoko posegel. Pred dnevi sem odjavila dodatno zdravstveno zavarovanje. Samo v vednost; imajo tri mesečni odpovedni rok!!! Zakaj mi to plačujemo??? Če pa nam omejujejo celo osnovne zdravstvene storitve? Če bi bil sistem pošten, bi nam mogel sam od sebe ukiniti plačilo za storitev, ki je sploh ne izvajajo. Ali kako? Zakaj si ne moremo, če imamo naravne pogoje pri hiši, sami poskrbeti za energetske vire? Zakaj moramo vsi plačevati sistemu? Isto je z rtv priključkom in tako dalje. In kaj je s prispevki? A če jih ne plačuješ državi, potem pomeni, da delaš na črno? Za moje pojme ne! Delaš zase. Delaš za sočloveka. Delaš za naravo in živali. Ne pa za državo. Zato komot zaprem svoj s.p. Ker mi s.p. s protivirusnimi ukrepi prinaša več stroškov kot dohodkov. Zakaj bi jaz dajala državi, če mi država ne dovoli opravljati svojega dela? Zakaj sploh delamo za državo??? Država bi mogla delati za nas in ne mi za njo.

Ja, tako je te dni moje razmišljanje. Tudi to, za koga in kaj delamo, komu služimo in koga s tem podpiramo, lahko izbiramo sami. Lahko izbereš strah ali pogum. Tisti, ki so zdaj izbrali strah in vlogo žrtve, tisti bodo zelo trpeli. Ampak človek rabi trpljenje, rabi težave in rabi bolezni. Kajti to ga prisili, da se začne ukvarjati s samim seboj, namesto z drugimi. Prisili ga, da začne razmišljati o spremembah in rešitvah zase in ne za druge. Zato je tema zdravilna. In fajn je, da se vsakodnevno poglobljamo v svoje temačne kotičke. Ker sigurno se še vedno kje kaj najde. Z zavedanjem, da le iz najbolj globoke teme lahko opazujemo, kako lepo svetijo zvezde. Odločitev je spet naša. Ali boš svetil kot tista zvezda na nebu, ali boš zvezde raje samo od daleč gledal in jim zavidal, ker svetijo?

Prebujenje v resnico

25.10.2020

O tem sem poskušala pisati že marca, ampak danes so mi stvari veliko bolj jasne. Delila bom z vami, kaj je mene najbolj »prizemljilo«, da lahko danes rečem, da sem se prebudila in sem zato zdaj veliko bolj pomirjena, kot takrat, ko so nas prvič zaprli.

Že na samem začetku nisem imela niti kančka strahu pred virusom, ker sem vedela, da je za tem nekaj drugega. To kar dela farmacija in to, da nas že 50 let zastrupljajo s hrano, vodo, škropivi, kemtrejli, tehnologijo, mi je bilo že dolgo kristalno jasno. Kot mi je bilo tudi jasno, da so gospodarji zemljo že do konca oropali njenih naravnih virov in zdaj se lahko zasluži samo še s farmacijo in tehnologijo. Vse kar moram narediti, je poskrbeti za svoj močan imunski sistem in ostati mirna. To pa že itak od nekdanj počnem. Vedela sem, da je ta virus že nekaj let med nami, dobil je samo novo ime.

Vedela sem tudi, da gre na eni strani za to, kar so napovedovali že za leto 2012. To je začetek velike transformacije zaradi dviganja Zemlje na višje vibracije (5D dimenzija) in obrata v svetlobo. Ker takrat še človek ni bil pripravljen na to, je Zemlja še malo počakala. Zdaj nas je baje dovolj, da se to lahko naredi. Da se dvignemo v višjo zavest. Vedela sem tudi, da je 2020 leto resnice in leto podgane, ki bo čistila vse greznice in potem prinesla obilje. Ker podgana ima rada obilje. Ampak ni mi bilo še čisto jasno, kakšno povezavo ima to z virusom. Ker rada sprejemam druge perspektive, ker rada berem in širim svoja obzorja, sem seveda začela raziskovati.

V času prve karantene smo imeli čudovito vreme. Vesela in hvaležna sem svojemu dragemu prijatelju, ki je večkrat prišel na obisk in smo posedali na sončku ter se pogovarjali. Tako me je že meseca marca seznanil z osnovami naše zgodovine. Ampak ne tiste, ki smo se jo učili v šoli. O tem, kar mi je pripovedoval on, nisem imela pojma. Prvič slišala. Naslednji dan sem vguglala besedo Kabala. Ko mi je Wikipedia ponudila njeno izvirno teorijo, njeno svetlo plat, mi ni bilo čisto jasno, saj opisuje ravno nasprotno od tega, kar sem slišala. Nato sem od tega istega prijatelja dobila video v desetih delih, tri ure dolg, z naslovom: Padec Kabale. Tisti teden se nisem ravno dobro počutila.

Čutila sem ogromno žalosti, nesigurnosti, nisem bila ravno pri volji, da gledam in berem, ker sem na hipe imela dovolj teh informacij in sem rabila samo naravo. In svoj vrt. Kasneje sem ugotovila, da so se v tem tednu čistila newyorška podzemlja. No pa sem si potem konec tedna, vem da je bila nedelja, le vzela čas in pogledala ta video. Cel dan sem rabila, ker je tako dolg in prikazuje taka grozodejstva, da sem si jemala pavze. Bila sem v dobri koži tisti dan. Tudi moj prijatelj me že tako dobro pozna, da je vedel, da sem pripravljena sprejeti tudi najbolj grozljive resnice tega sveta.

Takrat sem prvič slišala o najbogatejših družinah, o tem kako se po krvnih linijah razmnožujejo po celem svetu. Takrat sem prvič slišala za rdeče čevljice, eliksir mladosti, Rokenfelerje, Rothchilde, Soroša, Vatikan, Holywood, britansko kraljico,... in Qanoni, Nesara-Gesara, Galaktično federacijo. Takrat sem dojela, da znanstveno-fantastični filmi temeljijo na resnici. Takrat šele sem dojela, kaj mi je hotel povedati film Avatar. Zakaj so jim posekali tisto drevo, ki jih je povezovalo z božanskim. Postalno mi je jasno, zakaj in kako to Holywood ve. Mi smo pa verjeli, da se vse to dogaja samo v filmih. Takrat sem dojela, da našega planeta ne vodijo ljudje, ampak reptili. Satanistična kabala. Nekje sem celo zasledila, da so nas manipulirali z emitiranjem močnih elektromagnetnih valov iz mega kvantnega računalnika na Jupitru. Ustvarili so ga, da nas kontrolirajo psihično, nevrološko, čustveno, fizično, genetsko,... Mogočni valovi kvantnega računalnika so upravljali naše gene, celice, nevrone, ter ves centralni živčni sistem. Bili smo kot lutke, ki jih je upravljal ta sistem. Da je bila Luna pred 12.500 leti "inštalirana" v zemeljsko orbito, kot veliko vesoljsko plovilo - biosfera. Služila je kot generator Matrice. Držala nas je v 3.D. Pa še veliiiiiko tega je.

Ob iskanju resnice sem poskušala vse te stvari prenesti na slovenska tla. Razmišljala sem o tem, ali je lahko Janša naš rešitelj? So ga zato zamenjali s Šarcem? Saj dejansko imamo samo njega, ki se znajde v vojnem stanju. On pa res najbolj pozna te strice iz ozadja. Kdo predstavlja slovensko kabalo? So to bivši udbovci? S kom se stari Zemljarič še vedno dobiva po ljubljanskih kafičih? Kdo je njihov podmladek? Ko sem razmišljala o tem, kakšni izprijenci vodijo naš svet, mi je prišel v spomin tisti dogodek z Baričevičem, ko so jih dobli s psmi v garaži. Se spomnite tega? Kaj so delali v tisti garaži? Dragi moji, to ni nič v primerjavi s tem, kaj nas še čaka. Ker vse te resnice prihajajo na dan. Valjda. Odvetniki, zdravniki, zavarovalniški agenti, župniki, bankirji,... ..Uglajenci v polikanih oblekah in kravatah. Ko sem vse to dojela, sem si rekla, da raje umrem, kot pa da še naprej živim v takem svetu. To mora umreti. In takrat mi je postalo jasno, kaj umira. Zakaj je korona naš rešitelj. Postalno mi je jasno, s kakšnimi virusi smo okuženi in kaj vse nam korona razkriva. Razumela sem, zakaj smo v karanteni. Da se vrnemo nazaj k sebi in svojim družinam, nazaj k vrednotam, ki smo jih pod vladavino kabale izgubili. Izgubili smo samega sebe. Ne vemo več, kdo smo, kaj si sploh želimo in po čem hrepenimo.

Od takrat naprej spremljam Trumpa. Ker do zdaj sem (tako, kot večina še danes misli) mislila, da je bed gaj. Da je navaden klovn, ki pojma nima, kaj dela. Takoj mi je postalo jasno, zakaj se mora tako obnašati in kaj dela. Še bolj me je prepričal, ko je nehal financirati in nato še odstopil od WHO. Potem pa še s tisto izjavo, da zakaj pa si ne bi kar razkužila v žilo spuščali, če razkuži roke v eni sekundi. Umrla od smeha. Trump je takrat zame postal zmagovalec. In še danes mislim, da je že s tem, kar je do zdaj naredil, veliki zmagovalec. Zdaj razumem, zakaj je izbran ravno on, kot tudi vem, zakaj se je vse začelo v Ameriki. Tam je največje leglo črnih gospodarjev, ki nam že stoletja krojijo in ustvarjajo program, 3d matrico, v katero smo zasužnjeni vsi prebivalci planeta Zemlja. Tam je zmaj, ki mu Trump že dobro reže glavo. Ampak ta zmaj ima tudi dolg rep in dolge lovke. Kdo bo rezal te, če nimamo rešiteljev? Vsi predsedniki vlad po svetu so ugrabljeni. Ujetniki dolgih lovčev kabale. Njihovi plačanci. Načrt-agenta 2020 je narejen za cel svet.

V Ameriki nam bodo razkrili globoko zakopano resnico. Na ameriških tleh se bodo začele spremembe, ki se lahko razširijo po vsem svetu. Dežela sanj, kjer bomo lahko videli, da se da. Kako se bomo odzvali na stari celini? Bomo še vedno tako zaplankani ali bomo kaj naredili in spremenili? Ali bomo zmogli videti le eno skupno resnico, ki nam jo korona razkriva? Ali bomo zmogli videti in verjeti, da se spreminja celotna paradigma. Da poleg strukturnih prihajajo spremembe na področju denarja, zdravja, prehrane in osebnih vrednot. Kot se je rušil rimski imperij, se zdaj ruši vse, kar ne deluje več v naše dobro. Ali se bomo končno prebudili in se vprašali katera struktura ne deluje v človekovo dobro in začeli razmišljati izven okvirjev? Ali se bomo še naprej oklepali in zaupali kabalističnemu sistemu ali bomo raje pogledali na dogajanje z drugega zornega kota? Ali bomo lahko prenesli vso to resnico? Vso to razkritje o korona nategu? Raziskujte. Zdaj imate čas. Da se ne boste takrat, ko bo čas za naše nove izbire, ki bodo imele dolgoročne posledice za človeštvo in planet, jezni. Ker tega niste vedeli. Jezni na tiste, ki ste jim tako zelo verjeli in zaupali. Takrat ne bo čas za jezo, ampak za konstruktivne rešitve. Zato ostanite doma, v karanteni in razmislite, kaj hočete in česa ne. Razmislite, komu boste verjeli. Naši vladarji se delijo v desne in leve. Vsi so isti. Ptič leti z dvema kriloma. Samo z obema skupaj lahko leti. Namen levice in desnice je razdvajati ljudi. In še naprej živeti v dualnosti. Naj se ljudstvo pobija med seboj. Ker potem imajo oni moč. Vsi so isti. Zato rabimo nove ljudi? Ali vemo, kateri so? Bomo končno zaupali tistim, ki so zaupanja vredni, ali bo za nas verodostojna stroka še vedno le vlada in NIJZ? Bomo verjeli levim, ki zdaj kradejo naša besedila in javno objavljajo zato, da bi nam ugajali? In bi jih volili? Pa dajte no, saj nismo tako neumni. Ali pa JJ-u, ki zdaj Trumpu piše ljubezenska pisemca, kot tisti majhen deček, ki prosi za odpuščenje? Ali se bo končno prebudil bojevnik v vsakemu od nas in sprejel ta izziv? Kajti nič se ne bo spremenilo, če ne bomo sami naredili koraka. Šele takrat bomo lahko prestopili na drugo stran. V višje dimenzije.

Zato se veselim in nazdravljam na ostre ukrepe in »prisiljene« počitnice. Hvaležna sem za ta drugi val, ki nam ponuja še eno priložnost. Priložnost, da povsod po svetu ljudem prekipi in končno ugotovijo, da nas sistem izrablja. Da končno nehamo verjeti lažem in postanemo odgovornejši v svojih akcijah. Hvaležna sem, da sem vso to resnico odkrila že marca. In hvaležna, da sem se spočila in si nabrala dovolj energije, da zdaj pomagam kolikor lahko, da se čim hitreje stara matrica sesuje. In da lahko mirno opazujem, kako se rojeva nov svet.

Vse ukrepe potrebujemo ravno zato, da se nam razkrijejo zločinci, da se nam razkrije vsa resnica, da se prebudimo iz globoke uspavanosti kabale. Da končno dojamemo, da je pot k zmagi samo ena. Da se poenotimo in združimo moči ter svoje različnosti. Da se končno zavemo, da ima samo ljudstvo to moč, da lahko temu zmaju odreže rep. Če stopimo skupaj. Vse kar je potrebno, je samo izstopiti iz te matrice. Ne gremo se več te vaše igre. V tem filmu nismo več igralci. Ne sprejemamo več vaše vladavine. Ko se bomo nehali oklepali teh starih preživetih sistemov, ko se bomo nehali oklepali služb, ki so nas zaslužnile, šol, ki nas poneumljajo, bank, ki nam kradejo, farmacije, ki nas zastruplja in dela bolane,... Ko bomo dojeli, da nam ta matrica ne služi več, bomo pa brez strahu lahko rekli. Ne hvala. Raje izstopim. Koliko časa še? To je odvisno od nas.

Odstiranja

28.10.2020

Temne sile pritiskajo. Čuti se v zraku in čuti se na odzivih ljudi. Koliko jih še lahko pade? Dajmo. Gremo do konca. A čutite to? Jaz verjamem Beovički, ki napoveduje, da jih bo še mnogo več. V načrtu je še 500.000 žrtev. Kot tudi verjamem Hojsu in Kacinu, da nas bodo še bolj zaprli. Da ne bomo mogli niti iz hiše in ne v trgovino. Poznam njihov načrt. Ga sproti napovedujejo. Kaj se pripravlja za človeštvo, se mi odstira že zadnjih 20 let. Najbolj intenzivno pa od marca 2020 naprej.

Nekaterim zdaj niso všeč moje šale, cinizem in sarkazem. Kot jim tudi niso všeč moje »pisarije«. Nekateri jim pravijo celo klobase. Razumem. In sprejemem. Ampak jaz se ne bom ustavila. Ker mislim, da bi se moral ustaviti nekdo drug. Ni me strah. In že od junija čakam ta totalni lockdown. Da se nam končno razodene Resnica. Da se nam končno prikaže zgodba še iz druge plati. Da se končno zgodijo odstiranja in razkrijejo vse iluzije, laži in prevare. Zato pravim, da imam kokice pripravljene. Pa šampanjc tudi. Komaj čakam na ta film. Na ta resničnostni show. Zato pravim, da bodo nekateri po letošnjem 1.novembru končno vstali od mrtvih. Vsi pa ne. Zavedam se, da se ne bodo prebudili vsi. Ker tega enostavno ne bodo mogli verjeti. Težko se je reprogramirati v desetih dnevih, če smo bili stoletja ujeti v ta program. Resnica bo zelo neprijetna za tiste, ki se jim bo razkrila laž, v katero so tako dolgo verjeli. Težko jim bo zato, ker so verjeli. Lahko ne bi. Pa so. Jaz ne verjamem, da se mi lockdown ponuja zaradi virusa, ampak zaradi resnice, ki se bo razkrila.

In sem pripravljena. Zavedam se, da bo še trajalo. Še vsaka svetovna vojna je trajala vsaj 4 leta. Pa kaj za to. Kaj pa je 4 leta v primerjavi s celim življenjem. Sploh pa, ko veš, da se bodo v teh letih odstrla čudovita dognanja in plodna povezovanja. Zame se bo končno začelo življenje, po katerem sem tako dolgo hrepenela. Odstira se resnica, ki mi ponuja lahkotnost in svobodo. Vmesni čas je zame le zavedanje, da si prihodnost lahko končno krojim sama. In to že danes. Pa tudi, če me še kdaj pa kdaj zagradi jeza. Ker so me nategnili. Pa tudi, če bom še kdaj mogla natikati masko. Dolgoročno pa vem, da ne bom vstopala več v sisteme, za katere moraš biti cepljen. Ker jih ne bom rabila. Sčasoma si bomo zgradili tak sistem, kjer ne bomo rabili ne mask in ne orožja. Končno bom lahko izbrala modro in odpustila, ker si edino s tem dajem dovoljenje, da lahko grem naprej. V gozd. Tam je gob v izobilju. Ampak jih ne najde vsak.

Samo tisti, ki verjame, da jih bo našel in tisti, ki ve, kje jih najde. Pripravljena sem izstopiti iz sistemov. Pripravljena sem otroke izpisati iz šole, ker že vidim nove alternative. Prav tako v zdravstvu in finančah. Imam druge alternative. Pripravljena sem celo zimo jesti repo in krompir in se povezati s kmeti. Raje to, kot pa da še vedno čakam v vrsti na kitajsko robo. Pripravljena sem se odseliti tudi na Islandijo, če v Sloveniji ne bo več možno živeti.

Verjamem in vem, da so med nami novi in bolj sposobni ljudje. In med njimi sem tudi sama. Zdravniki ki bodo skrbeli, izobraževali in zdravili ljudi. Ne pa **zdravniki**, ki se ob vsem napredku medicine zdaj »spopadajo« z virusi in puščajo ljudi umirati zaradi drugih bolezni. Bolezni, ki so jih v dolgih letih svojega razvoja prav oni z roko v roki s farmacijo tudi ustvarili. Vem in verjamem, da so med nami **učitelji**, ki bodo naše otroke znali učiti stvari, ki jih človek potrebuje za življenje. Ne pa poneumljati in vzgajati sužnje ter brezčutne robote.

Verjamem, da so med nami dobrosrčni **kmeti**, ki bodo kljub stoletnim poniževanjem zdaj imeli srce in zorali svoje njive, da bomo imeli kaj za jesti. Kot verjamem, da so med nami sposobni **graditelji** sistema, ki bodo vzpostavili pravičnejši svet. Zdravniki, učitelji, kmetje in graditelji. To so štirje (osnovni) poklici, ki jih človeštvo potrebuje. Zakaj bi stvari komplicirali, če si jih lahko poenostavimo?

In ja. Sem egoist. Najprej bom nahranila sebe. Kako pa naj lačen lačnega hrani? Ampak ne tako, da bom kradla drugim. Ne z vzvišenostjo, pohlepom in nehvaležnostjo. Kot tudi ne tako, da bom zahajala v cerkev in verjela, da me edino še bog lahko reši. Ne! Hvaležna in ponosna sem, da sem tega boga že zdavnaj našla v sebi in se zavedam, da edino ta bog, ki je v meni, lahko rešuje mojo rit. Že ko sem postala mati, 16 let nazaj, sem nehala zaupati sistemu. Namesto, da sem zahajala po trgovinskih centrih, da bi se »znebila« svojih otrok, sem se raje sama ukvarjala z njimi. Ker nisem verjela, da mi nek Lumpi, Disney ali McDonalds lahko vzgaja in zaposluje otroke. Sem jim raje brala pravljice. »Čuden in drugačen« ter »Varuhi dreves«. Učila sem jih o čudesih, ki nam jih ponuja narava, ne pa v plastiko in celofan zavite trgovine. Zato je skrajni čas, da zaprejo trgovine. Vsaj za en teden. Ali še bolje dva. Da bomo končno imeli priložnost videti, kako zelo smo postali odvisni od stvari, ki jih v bistvu sploh ne potrebujemo. Kako zelo smo ob vsem tem blišču in komoditeti izgubili stik s samim seboj in svojimi najdražjimi.

Namesto uporabe antibiotikov sem si raje kupila knjigo Sanje Lončar »Kako zmanjšati uporabo antibiotikov« in se naučila svoje otroke in sebe zdraviti na naraven način. Hvaležna in ponosna sem na ta svoj uporniški duh. Ker odločitev, da deluješ preventivno, se rodi na ravni duha in ne na ravni telesa! Zdrav duh, v zdravem telesu! Namesto, da sem se pritoževala nad sistemom, sem raje skrbela za svojo rast. Rast zavesti, ki mi zdaj omogoča večjo tankočutnost. Hvaležna in ponosna sem na to, da sem v teh norih časih uspela ostati v odličnem stiku z lastnim telesom, ki zdaj odlično čuti in temu primerno dovolj zgodaj (preventivno) ustrezno reagira. Zato v tej **trenutni** situaciji lahko ostajam mirna. Ker me na ravni duha ni strah. Kajti dobra povezanost z mojim telesom mi je skozi čas potrdila, da mi spoštovanje občutkov iz telesa garantira odlično funkcionalnost vseh telesnih funkcij in sistemov. Posledično sama sebi in svojim občutkom lahko zaupam. Kot tudi jasno zaznavam slepoto manj zavestnih soljudi. Zavedam se, da je vzrok za moje težave in posledično tudi rešitev vselej znotraj mene. Zato nikoli ne pričakujem od drugih, da me bodo rešili, medtem ko jaz vztrajam v nezdravih starih navadah, prepričanjih, vzorcih in slepoti. Zavedam se, da strah ekstremno obremenjuje imunski sistem in kvari sposobnost kreativnega razmišljanja za učinkovit izhod iz težav. Zato sem raje pogumna in prebujena ter še naprej gledam skozi tretje oko. »Prepustitev ležernemu življenju ob prepričanju, da nas bo v primeru težav kurativa (zdravnik, farmacevt, država,...) rešila, je ena največjih zablod naše »razvite« civilizacije«.

Komaj čakam, da bom lahko končno izstopila in postala neodvisna od sistema, ki me je celo življenje dušil in mi ni pustil svobodno dihati ter živeti. Skozi celo svoje življenje sem si ustvarjala svoj sistem. Zato, da sem lahko preživela. In zdaj sem končno tu, ko vidim, da sem imela prav. Da sem si ustvarila dobre temelje in postavitve. Zadnjih sedem let sem čistila in spuščala skozi cedilo vse tisto, kar ne služi mojim postavitvam. Od marca in do danes sem počistila še zadnje. Zato sem hvaležna za ta čas. Zato pravim, da je korona moja rešiteljica. Zato se po mojem fb zidu ne sprahajajo več tisti, ki dvomijo v nov sistem. Ampak samo še tisti, ki v to verjamejo. In ne boste verjeli. Vedno več nas je. Hvaležna sem za vsakega posameznika, ki vidi in čuti enako. Za ostale, ne obžalujem. Jih ne potrebujem. Še vedno se sicer najde kak dvomljivc, ki se ne strinja in me zato žali, zasmehuje, obsoja ali hoče ustaviti. Po moje bi me nekateri zažgali na grmadi, če bi lahko. Še enkrat povem. Ni se treba strinjati z mano, ni me treba brati ali mi slediti. Odstranite se iz mojega zida. Če ne vas bom odstranila jaz. Pa ne zato, ker ne zmorem prenesti vašega drugačnega mnenja. Ali razumeti vašega trpljenja. Ampak zato, da se naučite, da je situacije, ljudi, težave in vse, kar se nam v realnosti dogaja, potrebno najprej sprejeti. Pa če tudi se s tem ne strinjamo. Šele, ko sprejmeš in to dobro prežvečiš, lahko narediš selekcijo, kaj boš izpljunil in kaj obdržal zase.

Ne bom se ustavila. Grem naprej. Samo še višje in močnejše. Ne bom izgubila smisla za humor. Ker zdaj mi najbolj rastejo krila. In razpirajo se tako zelo na veliko, da bom preletela ta val. Letela bom tako visoko, da me noben virus in nobena policijska ura ne ustavi! Človeško kolektivno se zdaj razceplja na tiste, ki so se pripravljene premakniti in narediti drastično spremembo in na tiste, ki niso. Po dolgem času se nam spet ponuja priložnost, da o svoji usodi lahko odločamo sami. Da se vsak posameznik, sredi tega kaosa, lahko odloči kaj in kako. Najprej je pa potrebno sprejeti realnost, da se lahko potem odločiš za spremembo. Če realnost dojemaš s strahom in je ne moreš sprejeti, potem tudi ne moreš izstopiti iz nje. Zato je ključnega pomena biti avtentičen in si upati biti, to kar si. V telesu, kjer sta srce in um povezana.

Se nadaljuje...

KNJIGE, ki prinašajo dobre odgovore:

1. Marjan Ogorevc: Spreminjamo sebe spreminjamo svet
2. Asya Širovnik Moškon: Kdo ustvarja mojo realnost,
3. Mantak Chia: Fuzija petih elementov
4. Gary Holz: Skrivnosti aboridžinskega zdravljenja
5. Adrian P. Kezele Hej človek, spravi se meditirat
6. Joe Dispenza: Placebo ste vi
7. Adrian P. Kezele: Preboj
8. Milena Plut Pregelj: Pot do srca
9. Tina Puc Pustovrh: 22
10. Alenka Rebula: Dežela vere vase
11. Petra in Uroš Dobnikar: Pot do resnice
12. Claudia Anromedas: Zapri oči, da vidiš

Mi Vam, Vi nam

Mnenja naših strank so zelo dobrodošla in nam veliko pomenijo.

Vaša mnenja, pa naj bodo slaba ali dobra,
želimo arhivirati v zbirko za podrobnejšo analizo našega dela.
In prav te informacije so ključne za **naše nadaljnje delo in rast,**
ter izboljšanje naših e-Priročnikov.

Pozivamo Vas, da si vzamete **3 minutke**
in odgovorite na kratek vprašalnik:

<https://mojaxis.si/vase-mnenje-prirocniki/>

(klik za ogled)

O AVTORICI

MATEJA TUTA,
univ. dipl. športna pedagoginja, AXIS terapevтка

» Nihče drug nas ne more pozdraviti,
če mi sami ne skrbimo za svoje zdravje!«

Ženska, hči, sestra, mati dveh hčera, žena in že dobro desetletje samostojna podjetnica, kjer skupaj s svojim partnerjem razvijam AXIS terapijo. Vodim individualne in skupinske vadbе, masiram, svetujem in izobražujem za preventivo zdravja.

Pri svojem delu ugotavljam, da imajo ljudje premalo znanja o delovanju telesa in posledično le to raje prepuščajo v roke zdravnikom in drugim terapevtom. Zato je v prvi vrsti moje poslanstvo pomagati ljudem pri ustvarjanju in ohranjanju boljšega zdravja in bivanja s čim manj bolečinami ter učiti posameznika veščin življenja, da bo lahko svoje zdravje vzel v svoje roke. Pri tem združujem različna znanja in prijeme. Znanja črpam od avtorjev, profesorjev, terapevtov, zdravilcev in drugih mentorjev, ki verjamejo, da se je telo sposobno zdraviti samo. Črpam od tistih, ki se ukvarjajo z vzroki in znajo človeku na preprost in njim dosegljiv način pomagati. Vsa svoja znanja sproti uporabljam, raziskujem, se sprašujem in dopolnjujem v praksi AXIS terapije.

Tako moja znanja postajajo izkušnje, ki mi vedno znova potrjujejo, da je človeško telo najbolj hvaležno, ko se z njim ukvarjamo sami. To nam tudi hvaležno vrača in sicer, z dobrim zdravjem in počutjem.